

HẠ OI!

duyên anh

hạ ơ!

Hà ơi! • Duyên Anh • layout by
Midway Press • cover designed
by Midway Press • cover image:
internet.

copyright © duyên anh 1973

HÀ OI!

duyên anh

Midway Press

*Truyện này được Chương còm
buộc vào quả bong bóng thả lên
Thiên Đường cho Dzũng Phú
Nhuận đọc. Ở trên ấy chắc Dzũng
Phú Nhuận buồn lắm. Tội nghiệp
Dzũng Phú Nhuận.*

THAY LỜI VÀO TRUYỆN

Chương còn thân mến,

Tao viết thư này cho mày đúng vào ngày bãi trường. Đố mày biết tao ngồi chỗ nào đây? Ở cái bàn nhỏ kê sát cửa sổ thấp nhìn ra sân trường Khuyến Học trong nhà ông ngoại mày í mà. Hi hi, chỗ này, mười mấy năm trước, bố mày thường ngồi nói chuyện với mẹ mày hết chiều nọ qua chiều kia. Má tao nói vậy. Bây giờ, tao thích ngồi nhớ bọn thằng Dzũng Đakao, Hưng mập, Long cái lương, Phong lùn, Thảo xiêm, Bốn lửa và tất cả nhô con cư xá Chu Mạnh Trinh.

Hôm nay, tao viết thư báo để mày hay là hai cây phượng trước cửa nhà ông ngoại mày hoa đã nở đỏ rực rồi. Ve sầu kêu tối ngày buồn lắm cơ. Cái hồ tắm đường Lê Lợi nhìn sang khu lính thủy, bây giờ, hách hơn hồ tắm đường Tự Do, Sài Gòn là cái chắc. Tao bơi lội suốt buổi mát có mười đồng. Tao “bông không” ngứa

được rồi. Cái “bông dzoa” gổ hết tả. Công viên Nguyễn Du đẹp tuyệt vời, lối đi trải đá sỏi trắng nuốt, trên ghế rợp hoa giấy đủ màu, gió sông thổi lên kêu xào xạc khoái lỏ ráy. Những thứ đó mày biết rồi, khỏi kể dài dòng. Mày chưa về Long Xuyên dịp hè nên mày chưa có khoái đi đập chuột. Mùa này có chuột rồi đấy. Béo ghê ghê là. Chiên với bơ ăn cứ gọi là sướng mê con ông cụ.

Long Xuyên có đội bóng nhô con đá chì số dzách. Đội của tao thua dài dài. Chúng tao sắp tranh giải Guigoz, mày ạ! Giá có mày giữ “gôn”, Hưng mập thủ thành, Dzũng Đakao, Bốn lứa làm bàn, may ra tụi tao ẵm mỗi thằng một hộp sữa Guigoz. Mà tao sợ xuống đây, chúng mày sẽ phục tụi nhãi Long Xuyên lác mắt, hết dám làm tàng.

Mày nhớ thằng Danh không? Nó bắn ná vô địch mày đặt tên là Danh ná hồi Tết năm xưa mày theo ông ngoại mày vô Chắc Cà Đao thăm ông cố Tu Beo ấy mà. Danh ná không thêm bắn chim nữa. Nó bắn cá. Bao nhiêu cá ở hồ Lê Lợi nó bắn chết hết rồi. Còn hai con thôi. Nó nghe tao kể tài bắn súng cao-su của Dzũng Đakao, nó bảo để dành đôi cá chờ bắn thi với Dzũng Đakao. Mùa hè ở Long Xuyên sẽ vui không thể tả. Mày đừng ham đi Nha Trang, Đà Lạt nữa, Chương còn ả. Tao xí gạt anh Tu Thợ là hè này mày về Long Xuyên, anh Tu thợ hì hục

sửa cái “o bo” của ông ngoại mày và sắm cả lô cần câu. Anh Tu Thợ nói sẽ chở mày đi khắp sông lạch Long Xuyên, lên cả con kinh mang tên ông ngoại mày. Còn anh Mậu hứa chở xe lôi tụi mày đi lung tung. Tao mong ngày đó. Nhớ về Long Xuyên nhé, Chương còn nhé! Và phải rủ bọn thằng Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập... Ông Út mày đã luyện một chú gà trống đá ác không tả. Ông Út nói sẽ cho mày. Gà này mà đem tới Chợ Cũ thì gọi là gà Chiến Thắng. Nó đã đá bại gà Cao Lãnh, sẽ chấp các giống gà tre ở Việt Nam.

Thôi tao dừng bút kéo nói nữa mày chịu hết nổi.

Thảo Vườn
(tức Thảo xa lộ)

CHƯƠNG MỘT

Danh ná ngồi dựa lưng dưới gốc cây xoài ngay cổng nhà ông Tư Beo. Buổi trưa vắng lặng. Chiếc mũ cỏ che kín khuôn mặt danh ná nên bất cứ ai thấy Danh ná cũng tưởng ông nhóc ngủ ngon ơ. Thực ra, Danh ná đang thức. Nó mở căng mắt nhìn những trái xoài vừa chín bằng hai cái lỗ thủng xuyên qua mũ cỏ. Thình thoảng, Danh ná quờ tay đét thật mạnh vào đùi vờ đập muỗi. Đó là ám hiệu báo cho Thảo xa lộ chuẩn bị đồ nghề. Thảo xa lộ ngồi núp dưới bờ ao cách gốc xoài không xa. Nó giấu cái vợt cá trong bụng. Thảo xa lộ cất công đạp xe đi tìm Danh ná để loan tin Chương còm, Dzũng Đakao sắp về Long Xuyên. Nhưng Danh ná gặt đi. Nó bắt Thảo xa lộ cầm cái vợt cá tập một trò chơi mới ở sân nhà mình.

- Chúng nó sẽ lé mắt.

Thảo xa lộ hỏi:

- Những đứa nào?

Danh ná vênh vang:

- Thì những thằng Dzũng Đakao, Chương còm mà mày ưa khoe tài giùm chúng nó chứ ai. Mày đánh bóng mạ kền, mày “xi” chúng nó quá. Rồi mày xem nhóc con Chắc Cà Dao là Danh ná này có ăn đứt nhóc con Sài Gòn không.

Thảo xa lộ cười:

- Chúng nó dễ thương lắm, mày ơi!

Danh ná lắc đầu nghi ngờ:

- Mày nói thì tao biết vậy. Tao nghe kể bọn nhóc Sài Gòn coi thường dân miệt vườn khờ khạo.

Thảo xa lộ vỗ vai Danh ná:

- Đâu có. Tùy từng đứa chứ mày. Bây giờ mày bắt tao cầm vợt bắt bướm hay ruồi đây?

Danh ná nheo mắt:

- Bắt xoài!

Thảo xa lộ chưa kịp hiểu. Danh ná bèn giải thích:

- Mày biểu ông Tư Beo là ông cố thằng Chương còm. Vậy ông sẽ không la tụi mình nếu tụi mình hái xoài làm quà ra mắt bọn Chương còm.

Thảo xa lộ giậm chân bình bịch:

- Ủa, ừa, tao biết mày muốn gì rồi. Chúng nó sẽ lé mắt.

Danh ná trèo lên cây cau. Nó trèo nhanh như con mèo. Dzũng Đakao bẻ từng trái cau

ném xuống. Thảo xa lộ đưa vợt hứng. Thảo xa lộ hứng mãi đến khi mười trái lọt vợt cả mười, Danh ná mới bằng lòng. Và hai đứa kéo nhau tới cổng nhà ông Tư Beo. Danh ná gỡ cái mũ cỏ, nhòm người nhìn vào sân. Nắng đổ đầy sân đất. Ông Tư Beo chắc đương ngày khô khô. Con chó mực nằm trên hè lè lưỡi thò dốc và đôi mắt nhắm tít.

Thảo xa lộ đã nhòai lên đường, tay cầm vợt ở tư thế hứng. Danh ná lôi từ bụng ra cái giàn thung lấp sắn đạn đất. Nó ngắm một trái xoài chín, kéo căng hai sợi dây cao-su, nhả đạn. Viên đạn tuyệt vời trúng ngay cuống trái xoài. Và trái xoài rơi gọn vô cái vợt của Thảo xa lộ. Êm ru. Bỗng có tiếng ho của ông Tư Beo. Thảo xa lộ vội lùi xuống bờ ao và Danh ná thì dựa lưng bất động dưới gốc xoài, chiếc mũ cỏ chụp kín mặt y hết một tay cao-bồi nhàn rỗi. Buổi trưa vẫn vắng lặng. Tiếng cá quẫy dưới nước nghe buồn ghê. Từng chiếc lá úa rơi nhẹ trên mặt con ngõ làm cho buổi trưa ở Chắc Cà Dao càng buồn. Ông Tư Beo hứng hăng ho rồi im bật. Danh ná lại vờ đập muỗi và Thảo xa lộ lại nhòai lên. Ông Tư Beo dữ thấy mồ. Ông mà bắt được đứa nào bắn xoài, ông sẽ thộp cổ ném vào bể lươn. Bể lươn của ông Tư Beo lúc nhúc những lươn. Danh ná đầu ngán lươn. Nó chỉ ngán mười cái móng tay nhọn hoắt như móng beo của ông Tư Beo.

- Dượt hai trái nữa thôi.

- Lẹ lên.

- Bộ mày ngộ tao thích vuốt râu beo à?

Danh ná trở tài bắn ná. Thảo xa lộ trở tài hứng vọt. Kết quả trăm phần trăm. Danh ná máng súng cao su vào cổ. Thảo xa lộ vác vọt trên vai. Ba trái xoài trong vọt như ba con cá vàng mắc lưới. Hai đứa thông dong bước trên con đường đất buổi trưa.

- Đi đâu nữa đây?

Thảo xa lộ sốt ruột hỏi. Danh ná đáp:

- Về nhà tao thưởng thức xoài

- Tao không thèm ăn.

- Vậy chứ mày thèm gì?

- Tao thèm uống sữa Guigoz!

Danh ná cười hình hích:

- Muốn uống sữa Guigoz mày đợi “cầu thủ” Sài Gòn. Còn tao, tao chê sữa Guigoz, chê các thứ sữa. Tao đã có vú sữa.

Thảo xa lộ đá nhẹ Danh ná:

- Mày mới nóng lòng đợi “cầu thủ” Sài Gòn.

Danh ná quay lại:

- Tao hả?

- Chứ ai! Mày nóng lòng gặp con nhà Dzũng Đakao.

Danh ná bĩu môi:

- Dồn hoài, mày. Tại sao tao nóng lòng gặp thằng Dzũng Đakao nhỉ?

Thảo xa lộ kháy bạn:

- Tại vì nó sẽ bắn rụng xoài bằng súng cao-su và thằng Chương còm tóm xoài không cần vọt.

Danh ná nhún vai ra cái điệu kênh kiệu:

- Ờ, ờ, để xem. Mà không thèm ăn xoài thì thôi. Nhưng mà nên về nhà tao, kể tao nghe về bọn thằng Dzũng Đakao.

Hai đứa bước đều. Lát sau, chúng nó đã ngồi dưới gốc cây dừa ở vườn nhà Danh ná. Thảo xa lộ mở đầu câu chuyện.

- Tao bây giờ là Thảo vườn, mà ạ! Mấy năm trước, tao là Thảo xa lộ.

Thảo xa lộ chớp mắt. Vùng trời Phú Nhuận hiện ra đầy đủ những kỷ niệm của những tháng năm đẹp nhất đời người. Đạo ấy chưa có chia ly. Đạo ấy là sum họp. Thảo ở xa lộ Biên Hoà lên Sài Gòn trọ học tại nhà Chương còm. Còn một Thảo nữa, mỗi mùa hè, từ Thái Lan về Việt Nam nghỉ mát. Để phân biệt hai Thảo, bọn nhãi Phú Nhuận gọi là Thảo xa lộ và Thảo Thái Lan hay Thảo Xiêm. Thảo Thái Lan hiền khô, ít nói, lúc nào cũng cười. Nó bảo Thảo Thái Lan nghe hay hơn Thảo Xiêm. Vì Thảo Xiêm giống Mèo Xiêm, Vịt Xiêm, Dừa Xiêm! Bọn nhãi thích chọc Thảo Thái Lan, kêu nó là Thảo Xiêm. Thảo Xiêm không giận. Từ đó, Thảo về từ Thái Lan mang tên Thảo Xiêm và Thảo đến từ xa lộ mang tên Thảo xa lộ. Cả hai Thảo đã tham dự những cuộc chơi với Hưng mập, Chương còm, Long cái lương, Nhân hời,

Dzũng Phú Nhuận, Phong lùn... Rồi một mùa hạ, Thảo Xiêm qua Thái Lan không về nghỉ hè như hàng năm nữa. Và Thảo xa lộ về Long Xuyên không lên Sài Gòn. Thảo xa lộ tưởng thế là chia ly. Nó đâu biết vùng trời Phú Nhuận đã nhiều thay đổi. Hưng mập dọn nhà về đầu cầu Kiệu. Phong lùn qua Đakao. Chương còm lên Công Lý và Dzũng Phú Nhuận đi thật xa, xa gấp nghìn lần Thảo Xiêm: Dzũng Phú Nhuận lên mãi nước Thiên Đàng.

- Dzũng Đakao đi đâu?

- Nó vẫn ở Đakao. Sau khi thắng Hưng mập phiêu lưu¹ về nhà viết bút ký ba hoa xích thố, bọn chúng nó đóng cửa nằm nhà viết hồi ký những năm vui đùa.²

Thảo xa lộ đã phịa chuyện. Mà nó phịa đúng. Danh nã lắng tai nghe lấy làm phục lắm. Nó hỏi:

- Bọn nó “dziết” văn hả?

Thảo xa lộ gật đầu:

- Ừa, chúng nó “giết” văn!

- Để gì chúng nó xuống Long Xuyên?

- Tao dụ khị. Tao viết thư khích chúng nó. Tao biểu mày bắn nã số dzách. Mày đã hạ đến con cú cuối cùng rồi. Giờ mày bắn cá.

¹ Đọc Hưng mập phiêu lưu.

² Do đó, sau Hưng mập phiêu lưu, Duyên Anh không viết thêm được cuốn nào về loại truyện những đứa trẻ không muốn lớn.

Danh ná tròn xoe mắt:

- Tao bắn cá hồi nào?

Thảo xa lộ nhe răng cười khi:

- Ông dụ khị mờ.

Danh ná nhăn nhó:

- Làm sao tao bắn chết cá dưới nước đây?

Thảo xa lộ búng ngón tay cái tách:

- Màỵ đoạ sẽ bắt chúng nó lác mắt thì màỵ phải bắn chết cá.

Danh ná đưa tay vò tóc:

- Màỵ hại tao quá mức, màỵ dẫn tao vô cửa tử!

Thảo xa lộ vuốt mặt:

- Đùng lo, tao đã có mệo. Chúng nó ưa dùng mệo, mình cũng xài mệo.

- Màỵ kể mệo coi nào?

- Bí mặt.

- Chơi cụi à?

- Mệo mà.

- Không, tao ghét chơi cụi. Tao sẽ nói tao chưa hề bắn chết cá dưới nước bằng ná. Tao sẽ nói màỵ dóc tổ, màỵ ba xạo, màỵ đĩa. Màỵ ở Sài Gòn về có khác, màỵ đĩa hết sức.

- Tao xài mệo.

- Tao không xài mệo.

- Màỵ biết mệo của tao chưa? Hà hà, sức mẩy mà chơi cụi. Tao thủ trong túi mười con cá chết, ném xuống nước, là nổi lênh bênh. Màỵ tia đủ mười phát đạn cầu âu. Tia xong dắt chúng nó đi

chỗ khác, bảo chờ các bạn cá nập mạng. Thằng Chon Chon đạo nhon lãnh việc ném cá của tao ở những nơi mây tia. Hề hề... chúng nó sẽ toát mồ hôi, sẽ phục lăn kênh, sẽ “a te”...

- Tao không xài mệo ấy. Tao không chơi cùi. Dân Long Xuyên chơi đảng hoàng. Tao nói thật với chúng nó là tao chưa bắn cá.

- Vậy mây bắn gì?

- Bắn chim.

- Bắn chim mây ăn sao nổi thằng Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ móc cuốn Gấu Rừng đưa cho Danh ná:

- Tối nay chong đèn đọc kỹ nhé! Dzũng Đakao bắn trúng đuôi mũi tên của Y Pàm, đẩy mũi tên xuyên qua trái bí. Đó, đọc kỹ, mây sẽ hiểu là cần xài mệo của tao.

Danh ná duỗi chân dài ra, vòng hai cánh tay làm gối, đôi mắt thả lên bầu trời hạ:

- Dzũng Đakao nặng thế cửa à?

- Nặng chứ bộ.

- Mây bàn hay thiệt. Mây hết là Thảo xa lộ, Thảo vườn rồi, tao tôn mây làm Thảo Khổng Minh. Ờ, mình xài mệo. Nhưng bao giờ chúng nó xuống?

- Vài bữa nữa.

- Mây còn chuyện chi không?

- Hết.

- Gặp tao chỉ bàn cách xài mệo?

- Ừa.

- Sao không bàn từ đầu, mất công duợt bắn xoài?

- Tao thử tài mày chút xíu. Mình bắn xoài trước, bắn cá sau chừng nó mới tin

Danh ná nhếch mép cười. Thảo xa lộ đầu hiểu nụ cười của Danh ná. Hai đứa tán gẫu thêm một lát rồi Thảo xa lộ đạp xe rời Chắc Cà Dao, hẹn sẽ chờ Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập xuống kiếm Danh ná.

Nhà thiện xạ Chắc Cà Dao - Duỡng Long Cơ Long Xuyên - không cần chờ đêm tối chong đèn đọc cuộc đời vui đùa và tài bắn súng của Dzũng Đakao. Nó đọc ngay Gấu Rừng ở dưới gốc cây dừa lửa. Danh ná lẩm bẩm phê bình: “Con nhà Thảo Khổng Minh giống hệt nhóc con Hải, chơi cùi một cây”. Danh ná yêu Y Pàm, thích cảnh hùng vĩ của núi rừng Ban Mê Thuột. Nó ước ao sẽ có ngày lên rừng giúp Y Pàm đuổi giặc khỉ. Danh ná đọc hết cuốn truyện thì trời tối. Ăn cơm xong, nó leo lên bộ ngựa kê ngoài hiên nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.

Ngày hôm sau, bọn nhãi ở Chắc Cà Dao thấy Danh ná ngồi bên bờ một con sông nhỏ với chồng đạn đất và gạch. Đệ tử của nó là thằng oắt Chơn (Thảo xa lộ tặng oắt Chơn cái hũn danh Chơn Chơn đạo nhơn vì đầu nó húi trọc, nhãn tron) lẳng xằng gần đó để sư phụ sai vặt.

Danh ná nhìn giòng sông. Giòng sông bất động. Mùa này, nước chẳng muốn chảy, chỉ muốn đứng hoài. Nhưng loài cá không muốn đứng hoài. Làm thế nào để loài cá đứng một chỗ? Danh ná nghĩ mếu. Lại mếu rồi! Nó vỗ trán, gọi đệ tử:

- Chơn Chơn đạo nhơn!
- Dạ.
- Mày đi kiếm cho tao bộ lòng gà!
- Kiếm đâu?
- Kiếm đâu tùy mày.
- Lòng gà sống hay lòng gà chín?
- Sống.
- Phải mua anh ạ!
- Mày đi mua.
- Em không có tiền.
- Vậy mày chạy đi xin ít lòng cá.

Chơn Chơn đạo nhơn vội vàng bước. Nó băng qua lộ sang bên chợ. Rồi đem về một gói lòng cá rô, cá lóc... Danh ná khen đệ tử giỏi. Nó sai Chơn Chơn đạo nhơn buộc lòng cá vô sợi giây rồi cắm giữa giòng. Lòng cá tanh tươi dụ dỗ bọn cá háu ăn xáp tới rìa rới, quấy lộn, tranh nhau. Danh ná dặn đệ tử:

- Đừng hé miệng nói cho thằng Thảo hay vụ này nghe.
- Vụ nào?
- Vụ này này, vụ tao tập bắn cá.
- Em thế...

- Mày ham thể quá xá. Mày hứa là đủ.
- Dạ, em hứa.
- Vài bữa nữa, thằng Thảo sai mày ném cá chết, mày cứ việc ném, hiểu chưa?
- Kỳ vậy.
- À, vụ này ngộ hết sức. Tao với mày sẽ được cười bể bụng.
- Anh Thảo có được cười không?
- Đồ... đạo nhon! Mày ngu thí mỗ, cấm mày nói với thằng Thảo.
- Mà nói chi?
- Nói vụ này.
- Vụ nào?
- Vụ này, sắp xảy ra...

Bọn cá đã kéo nhau tới khá đông. Miền Nam nhiều sông lạch và sông lạch nào cũng đầy cá. Danh ná biết thừa điều đó. Tuy miệng nó nói những câu có vẻ không mấy thân thiện với Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập, những ông nhãi nó chưa hề biết mặt nhưng đã thích thú. Danh ná định bụng nếu bọn Dzũng Đakao xuống Long Xuyên, chính nó sẽ đưa những người bạn mới này đi thăm khắp miền quê hương nó. Nó sẽ chèo thuyền, dẫn bọn Dzũng Đakao lướt trên mặt nước sông lạch. Sắp tới mùa trăng rồi, bơi xuống dưới ánh trăng, len lỏi qua những lùm cây thì nhất.

Danh ná sẽ đem cái bếp dầu hôi, cái xoong,

keo mỡ, chút muối tiêu, trái chanh, chai tầu vị yếu Lá Bỏ Để (Lá Bỏ Để chứ tầu vị yếu Con Chuột ghê nơi đi) xuống xuống. Chỉ cần đập boi chèo một nhát, nghiêng xuống xiu xiu là hàng trăm con cá linh nhảy vô xuống, dầy đàn đánh đập. Cá trắng dầy dựa dưới ánh trăng vàng cứ như những miếng bạc dầy ấy. Đẹp mắt vô cùng. Mặc các chú cá dầy, Danh ná quẹt lửa châm bếp, bắc xoong lên, đổ mỡ vào xoong. Chờ mỡ thật nóng, bốc cá ném vô. Tiếng mỡ kêu xèo xèo nghe vui tai. Rồi mùi thơm ngửi sướng mũi. Mỗi chú cá linh vừa một miếng ăn. Hà hà..vài chai xá xị Con Cọp “đưa cay” cũng gọi là lai rai ba sợi, chứ bộ.

- Xảy ra chưa?

Chơn Chơn đạo nhơn sốt ruột hỏi sư phụ. Danh ná đang mơ mộng, bị “cúp mơ” ngang xương, nó cáu kỉnh:

- Sắp! Đưa ná đây! Tao tập bắn cá. Bắn chim thường quá rồi, xua quá rồi. Tao bắn cá. Bắn cá bằng lựu đạn là hạng bét, bắn cá bằng ná mới dễ sợ.

Chơn Chơn đạo nhơn liếm mép lia lịa:

- Trời, trời!

Danh ná phưỡn ngực:

- Bắn chim được thì bắn cá cũng được.

Nó nhái một câu ở bài tập đọc:

- Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Danh ná cười:

- Không sợ bắn không được, sẽ bắn được.

Chon Chon đạo nhơn ngày người nghe sự phụ. Nó phục Danh ná sát đất. Chon Chon đạo nhơn “phò” Danh ná chỉ mong, ngày nào đó, sẽ bắn ná trứ danh như Danh ná. Nó ngây thơ quá chừng. Nó chưa hiểu rằng, ở đời, hoặc không bao giờ mình bằng người khác, hoặc mình hơn đứt người khác. Ta nên mong mỗi hơn đứt người khác và đừng đại dột ước mơ bằng người khác. Chon Chon đạo nhơn ngày người rồi tâm hồn nó chìm vào vùng sương mộng. Rồi tâm hồn nó đi chơi thơ thần dưới những lùm cây. Tâm hồn nó đeo cây súng cao-su gác ỏi. Tâm hồn nó nghe rõ tiếng nào là tiếng chim cú gáy, tiếng nào là tiếng chim chích choè. Trong lúc tâm hồn Chon Chon đạo nhơn lang thang với giàn thung và bịch đạn thì Danh ná “bắn làm quen” xuống nước. Danh ná tia đạn đất, đạn gạch. Đạn kêu lồm bồm. Cá nhảy vọt. Cá tan đàn. Một lát, cá lại tụ họp, tấn công vị trí mới. Cá chơi trò mọi da đỏ. Cứ mỗi viên đạn của Danh ná là một lần đàn cá tán loạn. Chưa đầy nửa phút, cá lấy can đảm nhào vô ... “tử thủy”! Danh ná bắn mỏi tay, hai sợi dây thung muốn chảy nhựa. Mà vẫn chẳng rõ đã trúng con nào. Nó toát mồ hôi. Nó hơi hơi thất vọng. Ta không nên thất vọng. “Có công mài đá có ngày nên bi”.

Và Danh ná tiếp tục bắn cá, bắn say mê, bắn tin tưởng. Bắn đến khi đồng đạn chả còn viên nào. Và đàn cá thì lặn sâu, mất hút.

Danh ná buồn bã máng giàn thung quanh cổ. Nó nuốt nước miếng ừng ực. Nó giận Thảo xa lộ. Con nhà Thảo ba đĩa, con nhà Thảo ba xạo, con nhà Thảo dụ khi bọn Dzũng Đakao làm nó thành một Danh ná xạo ke. Trời ơi, bọn nhãi Sài Gòn sẽ đặt tên mới cho nó, sẽ nhạo báng nó, nghĩ rằng nhóc con Long Xuyên rất bọn đĩa thì mắc cở chết được. Danh ná buồn bã. Nó nhắm mắt lay trời Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lửa đừng xuống Long Xuyên. Vì nó chưa hạ nổi cá bằng những viên đạn đất phóng đi từ giàn thung. Danh ná giận Thảo xa lộ, Danh ná lo sợ tài bắn ná của mình nhưng Danh ná vẫn ngủ một cách ngon lành.

Danh ná ngủ tới khi tâm hồn Chơn Chơn đạo nhơn mới cảnh, dừng bước lãng du, thở phào làm tan vùng sương mộng và thấy vô số cá nổi lênh bênh trên mặt nước, thất kinh hét lên một tiếng, thì vụt tỉnh, ngơ ngác:

- Chi vậy mà? Chơi chi kỳ vậy, đạo nhơn?

Chơn Chơn đạo nhơn há hốc miệng;

- Anh đã bắn chết cả đàn cá!

Danh ná nhồm người, dụi mắt nhìn ...

Nó đứng lên, ngẩn ngơ giây lát. Rồi “bông bông” xuống sông. Danh ná lượm từng chú cá, ngắm nghía. Nó nói lớn:

- Bắn cá khó, không khó vì không bắn được cá mà chỉ khó vì sợ không bắn được cá.

Chơn Chơn đạo nhơn cười:

- Mới nói câu này hồi nãy, tưởng cũ diễn hoài!

Danh ná chả thềm chấp với đệ tử, nó ngược trông lá cây đang lay động và gửi gió chuyển đi một câu hỏi thân tình:

- Dzũng Đakao, hôm nào các bạn xuống Long Xuyên?

CHƯƠNG HAI

Bến xe đò Miền Tây chiếm dài nửa con đường Pétrus Ký nên người ta quen gọi là bến xe Pétrus Ký.¹ Tội nghiệp học giả Trương Vĩnh Ký, người soạn tự điển, người tự học tiếng La Tinh bằng tiếng Pháp mà cũng giỏi thứ tiếng khó nhất thế giới này, người biết nói, biết viết mấy chục sinh ngữ, tử ngữ, người hiền hách của Việt Nam, “đưa con làm rạng rỡ đất nước”. Hiện người đang ôm sách đứng trong vườn sao, quay mặt ra đại lộ Thống Nhất. Bên phải người là đường Pasteur. Bên trái người là đường Duy Tân. Người đứng đó, mỗi năm học sinh trường Pétrus Ký làm lễ kỷ niệm người một lần và giảng trước pho tượng người một khẩu hiệu “Ngày Pétrus Ký”. Rồi thôi. Không

¹ Truyện về những đứa trẻ không muốn lớn xảy ra trước ngày có Xa Càng Miền Tây. Bây giờ hết còn gọi là Bến Xe Pétrus Ký.

ai nghĩ chuyện rước người về giữa sân trường Pétrus Ký. Cũng chẳng ai xót xa thấy tên một danh nhân nằm trên con đường khó tìm thấy dấu vết của văn hoá!

Bọn thằng Dzũng Đakao đã leo lên chiếc xe buýt Saigon - Long Xuyên, chuyến 9 giờ. Quang cảnh bến xe Pétrus Ký không lạ gì với Chương còm, Hưng mập nhưng rất lạ với Dzũng Đakao, Bồn lừa. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao, Bồn lừa về miền Tây, “thể theo lời yêu cầu” của Thảo xa lộ. Mỗi đứa nghĩ về bến xe đồ một ý. Dzũng Đakao thắc mắc tại sao bến xe đồ vừa hôi thối, vừa khai khú. Nó được giải đáp ngay tút-xuyt. Kia ông bán bánh cuốn đương hắt tung nước mắm ớt và bánh dư và rau giá bữa bãi gần chỗ ông ta bán hàng. Kia, một vị hành khách vén quần, đứng sát bánh xe kế cận, thản nhiên mở “rô bi nê”. Còn cười nữa mới khiếp chứ! Nọ, một bà xi con “ế” cạnh quầy bán vé. Nọ, một bò lão nhỏ quýt trâu và khạc đờm lia lịa. Rồi chị bán bánh canh đồ đồ thừa, cô bán xi-rô đá nhận xối nước... Cứ vậy, người ta đua nhau làm những công việc xấu xa giữa đám đông, ngày qua ngày. Bến xe trở thành nơi tự do phóng uế. Dzũng Đakao nhớ những bài học yêu nước² “Bất cứ kẻ nào khinh miệt tổ quốc con, nhục mạ dân tộc con,

² Xin đọc Giấc Ô kê của Duyên Anh.

con hãy bắt kẻ đó trả giá xứng đáng. Nếu cần, con hãy lấy máu của con rửa sạch vết nhơ vấy trên linh hồn tổ quốc và dân tộc con như tổ tiên con đã làm.” Câu này, thầy giáo bắt chép bằng chữ hoa và bắt đóng khung, tô màu đỏ. Trước hôm nghỉ hè, thầy kể chuyện vua Duy Tân hồi thơ ấu. Vua chơi nghịch cát bắn tay. Một vị cận thần khuyên vua đừng chơi cát. Vua giơ tay hỏi: “Tay bắn lấy gì rửa?” Vị cận thần đáp: “Nước”. Vua lại hỏi: “Nước bắn lấy gì rửa?” Vị cận thần đứng ngây người. Vua nói: “Nước bắn thì hãy lấy máu mà rửa!” Vì muốn lấy máu rửa nhục tổ quốc bị xâm lăng, dân tộc bị đoạ đầy, vua Duy Tân đã bị thực dân Pháp bắt đem đầy ải ở mãi tận Phi Châu.

Bây giờ, giá du khách ngoại quốc đến những bến xe đò Việt Nam, thu những hình ảnh kể trên, rồi khi họ về nước họ, họ đăng báo cho dân họ coi, thuật chuyện cho dân họ nghe, dân họ sẽ khinh thường dân mình và Dzũng Đakao làm thế nào có dịp để ném tiền vào mặt những kẻ đã nói xấu nước Việt Nam như em bé thành Padoue đã ném tiền trả lại những kẻ đã nói xấu nước Ý Đại Lợi của em? Dzũng Đakao ngả lưng, dựa đầu lên thành ghế và nhắm mắt. Thầy giáo hiện ra trên bục gỗ. Tiếng thầy êm ái. “Các con ơi, người ngoại quốc sẽ kính trọng dân tộc con nếu, ở ngoài phố, họ thấy các con lễ phép, họ thấy các con

giữ đúng luật đi đường, họ thấy các con giúp đỡ kẻ tàn tật, họ thấy các con không chạy xe ngược chiều, họ thấy các con đợi đèn xanh mới băng qua phố trong khoảng dành cho người đi bộ, họ thấy các con không tiểu tiện vào bờ tường, rạp hát, họ thấy các con không gác chân lên ghế, không chen lấn, không gây ồn ào; ở công viên, họ thấy các con không giẫm phá cỏ, không xả rác, không bẻ cây, hái hoa, ném cá... Các con làm đúng lời thầy nói, không một người ngoại quốc nào dám chê bai dân tộc các con. Ngược lại, họ có quyền phán xét dân tộc các con mà các con phải cúi mặt xấu hổ vì chính các con đã làm xấu dân tộc các con.”...

Những người phóng uế ở bến xe, ở công viên, những người không tôn trọng luật đi đường; những người lạng xe gần máy; những người đá đường; những người tắm giặt ở máy nước công cộng; những người gác chân lên ghế người ngồi trước mình ở rạp hát; những người nghe quốc ca không đứng nghiêm; những người gặp đám ma không giở nón chào... đều là những người bôi nhọ dân tộc. Tại sao chẳng ai dạy họ như thầy của Dzũng Đakao đã dạy Dzũng Đakao? Tại sao chẳng ai bảo họ rằng đừng để người ngoại quốc chế giễu dân tộc mình cũng là yêu nước? Tại sao cứ phải làm cách mạng vào tù ra khám mới là yêu nước?

Tại sao cứ phải xuống đường chống đối mới là yêu nước? Tại sao? Tại sao?

Hung mập vỗ vai Dzũng Đakao:

- Ê, Gấu Rừng, tại sao, tại sao gì ồm tòi thế? Tại sao xe chưa chạy, hả? Tại vì nó còn đói khách.

Dzũng Đakao mở mắt, trách Hung mập:

- Phi lữ, mày ốm ớ vừa vừa chứ.

Bồn lửa hít hà:

- Tại sao bến xe “thơm” quá xá, Hung mập?

Hung mập bịt mũi:

- Tại vì người ta đái bậy.

Bồn lửa đã nghĩ về bến xe như Dzũng Đakao nghĩ. Nhưng nó nghĩ gần chứ không nghĩ xa. Được dịp Hung mập khoái trả lời, lên mặt ta đây “sành điệu” bến xe đò vì ta đã phiêu lưu chưa tới...Mỹ thuận, Bồn lửa bèn mở cuộc đồ vui để chọc quê thùng nước lèo.

- Giỏi lắm, mày lảnh mười điểm, thêm phần thưởng cá nhân xuất sắc một gói bột ngọt! Câu thứ hai, nghe đây... Đợi hỏi xong mới bấm chuông nhé! Hề hề..tại sao người ta đái bậy ở bến xe?

Hung mập nhếch mép cười:

- Dễ ợt. Tại vì ở bến xe này không có cầu tiểu công cộng.

Bồn lửa gật gù:

- Khá, cho mười hai điểm ba phần tư và tặng luôn chai thuốc bổ thận, một phiếu uốn

tóc miễn phí! Sang câu hỏi thứ ba: Tại sao không có cầu tiểu công cộng?

Bồn lửa hóm hỉnh nhìn Hưng mập. Thùng nước leo thộn mặt. Trông nó thật khô hài. Bồn lửa đánh tích tắc tích tắc miệng. Hưng mập mím môi. Bồn lửa reng tiếng chuông hết giờ.

- Rất tiếc là mày bí. Thôi, mời mày linh giải huyền khích một miếng nai khô.

Bồn lửa móc túi lôi ra một miếng nai khô. Hưng mập xua tay:

- Khoan, bạn chờ ăn gian. Còn năm giây lận.

Bồn lửa nói:

- Rồi, cho mày chặn một phút nữa.

Hưng mập đáp liền:

- Không có cầu tiểu công cộng ở bến xe đồ này là tại vì tao chưa ứng cử nghị viên!

Bồn lửa tròn xoe mắt:

- Sao, mày nói sao?

Hưng mập lập lại:

- Tao nói tao chưa đến tuổi ứng cử nghị viên. Nếu tao làm nghị viên, tao sẽ chỉ lo xây cầu tiểu, cầu tiêu công cộng và chiến đấu tận diệt giặc rác, giặc đái bậy, giặc phóng uế ở công lộ. Tao cương quyết mặc quần xà-lòn, cầm chổi xuống đường quét dọn Sài Gòn. Tao cương quyết bắt bỏ tù những kẻ dán giấy dưới chân tượng anh hùng, danh nhân...

Dzũng Đakao thích chí, khen nặng ;

- Hưng mập là người ái quốc!

Nhà ái quốc Hưng mập, nghị viên Hội Đồng Đô Thành Sài Gòn năm 2000, chưa kịp được bạn bè hoan hô thì một ông nhóc trạc tuổi Dzũng Đakao xuất hiện ở cửa xe, chồm lên xuống. Ông nhóc ngậm điều thuốc lá đầu lọc, tóc dài cơ hồ một ca sĩ “nhạc trẻ”. Ông nhóc cấp nách một chồng truyện tranh cũ, phóng ra những lời rao hàng mà hai hàm răng vẫn cắn chặt cái đầu lọc:

- Quý vị đường xa cần phải giết thì giờ. Thưa quý vị, giết thì giờ bằng cách đọc những cuốn truyện ái tình, giang hồ, phiêu lưu, xã hội, mạo hiểm, trinh thám, quyền cước đấm đá là nhất. Đây, Lý Tiểu Long Đường Sơn đại huynh với bộ tam cước hạ đo ván Địch Long, Khương Đại Vệ và chiếm người đẹp Miêu Khả Tú ngon lành. Đây đủ hình ảnh, sự nghiệp của Vương Vũ, La Liệt, Trịnh Phối Phối trong cuốn Tuổi Hai Mươi Mốt, một tuần báo của tuổi trẻ vĩ đại và được tin nhiệm nhất Việt Nam. Trần Tinh đại ác đấu, Trần Tinh mãnh hổ quá giang.

Ông nhóc giơ cao một cuốn báo in hình Lý Tiểu Long bốn mẫu. Đoạn ông ta giơ cuốn khác:

- Và đây, Chú Thoòng sợ vợ, thuộc loại báo Bé Thơ ly kỳ, hấp dẫn.

Ông nhóc chào hàng tiếp:

- Muốn cười bể bụng thì đọc Tề Thiên Đại Thánh bị đánh bỏ nhà. Còn như muốn

thương cảm thì đọc tiểu thuyết Vườn vàng choê kỷ niệm.

Ông nhóc gạ Dzũng Đakao:

- Bạn mua cuốn Em ơi anh đã về nè coi chơi. Rẻ rẻ...

Bồn lừa nhanh miệng hỏi:

- Có cuốn Bồn lừa không?

Ông nhóc lắc đầu:

- Cuốn đó ẹ thí mỗ, đọc phí thì giờ.

Hưng mập đùa:

- Cho mua cuốn Hưng mập phiêu lưu.

Ông nhóc nheo mắt:

- Mua Trư Bát Gió vô phòng trà đi.

Hưng mập nổi giận trả miếng:

- Vậy bán cuốn Tiểu yêu bên xe đò?

Ông nhóc thổi điếu thuốc lá, giọng điệu anh chị:

- Tao nực rồi đa!

Bồn lừa đứng dậy:

- Mày nực hay tao nực? Bán báo *Tuổi Hoa*, *Tuổi Ngọc*, *Thiếu Nhi*, *Yết Kiêu* không bán, toàn bán loại sách báo vất vào sọt rác. Thà đem tiền cho ăn mày còn hơn mua sách báo trên tay mày.

Ông nhóc muốn ăn thua đủ với Bồn lừa. May cho nó là người tài xế đã leo lên xe và chú lơ xe đóng rầm cửa. Xe rồ máy điếc lỗ tai Giấy lát nó rời bến. Bọn Dzũng Đakao nhìn xuống, thấy ông nhóc đang trông theo chửi thề.

Dzũng Đakao thở phào. Nó hết bị nhìn cảnh tượng xấu xa, hết bị nghe những lời tục tằn của lơ xe giành khách, hết bị khó chịu những câu rao bán dầu cù là, sách báo nhảm nhí, thuốc sâu răng..., ở bến xe.

Chương còm từ lúc lên xe, ngồi im lặng. Nó tưởng tượng vùng trời quê ngoại và những cuộc vui mùa hè. Xe đồ đã rẽ sang đường Trần Quốc Toàn. Bốn lừ trở lại vụ ứng cử nghị viên của Hung mập:

- Nhà ái quốc phì lủ, bạn tính làm gì thằng nhóc bán sách báo nhảm?

- Tao bỏ tù bọn xuất bản sách báo nhảm và phát động những cuộc đốt sách báo bán ở bến xe đồ.

Bốn thằng bạn tán gẫu hết chuyện nọ xọ qua chuyện kia. Xe ra khỏi Phú Lâm, chạy như bay. Gió lùa vào cửa vù vù. Con đường phẳng phiu, không một chiếc ổ gà nhỏ. Chẳng mấy chốc, xe đã tới cầu Bến Lức. Hung mập chỉ chỗ nó gặp Tư Đồn.³ Và cảm xúc dạt dào. Nó nhớ Tư Đồn ghê. Chả biết Tư Đồn đã nổi tiếng hơn Hùng Cường, Thành Được chưa? Và bây giờ nó lưu diễn ở phương trời nào. Lạy trời mây đương hát ở Long Xuyên, Tư Đồn nhé! Chương còm đã ngủ. Nó ngủ thật dễ dàng. Nó ngủ hay nó mơ lướt xuống máy trên những giòng sông quê ngoại?

³ Xin đọc Hung mập phiêu lưu của Duyên Anh.

Xe lên cầu, Dzũng Đakao bảo Bốn lửa:

- Ông Nguyễn Trung Trực đốt tàu Espérance của Pháp ở đây.

- Chỗ nào?

- Kia kia!

Dzũng Đakao trở tay. Bốn lửa xò bạn:

- Hôm đó mày đi ghe đâm cuời với ổng, hả?

Dzũng Đakao tỉnh bơ:

- Ừa. Tao thấy mày bán bong bóng cho lính thủy Pháp. Rồi ông Nguyễn Trung Trực đốt cháy tàu chiến của chúng nó, mày sợ hãi, chạy có cớ.

Bốn lửa bĩu môi:

- Rõn hoài! Tao thả hết bong bóng hoan hô quân Cần Vương và ông Nguyễn Trung Trực áp ghe vô bờ, gọi tao tới, xoa đầu tao. Ông dặn tao: “Lớn khôn, hể có tàu giặc, con hãy đốt cháy hết, nghe con”.

Dzũng Đakao cười, thúc khuỷu tay vô người Bốn lửa. Xe xuống dốc xả tốc lực. Chẳng mấy đổi, xe đã qua cầu Tân An. Rồi qua Tân Hiệp, qua ngã ba Trung Lương. Hưng mập ngồi thẳng, cố tình làm cho cái cổ nó dài hơn. Xe sắp qua chiếc cầu đúc. Bên kia cầu là lối vào Ba Bèo. Khỏi lối vào Ba Bèo chừng hai cây số là chiến khu kỷ niệm của Hưng mập. Thùng nước lèo, con đế côm, tác giả thiên bút kỳ Hưng mập phiêu lưu, hy vọng gặp ông tướng chân vịt Sáu móm và các chiến hữu của Sáu

móm. Nhưng xe đã vút qua chốn ấy. Gốc cây vẫn còn nguyên, còn nguyên cái vẻ cô đơn chiều nào. Hưng mập mở căng mắt đảo nhìn cánh đồng hai bên đường. Vắng hoe. Thùng nước lèo thò dài buồn bã. Nó nghĩ thầm: Người lớn thường than” ôi niềm vui trôi mau, niềm vui đến rồi niềm vui đi xa, đi mãi, đi không thềm trở lại”. Đúng ghê. Hưng mập đắm ra tiếc chuyển giang hồ vật của nó. Ta có thể có niềm vui mới song niềm vui mới không bao giờ giống niềm vui cũ. Hưng mập chép miệng. Và nó dựa đầu lên thành ghế, ngủ gà ngủ vịt. Trong lối ngủ..đường trường, hẳn Hưng mập nhớ rõ bữa cá lóc nướng trui với tương chần vịt Sáu móm.

Khi cả bọn tỉnh giấc là lúc xe tới phà Mỹ Thuận. Bốn lửa ngập một cái dài từ Bến Hải vô tận Cà Mau.

- Còn mấy cái “bắc” lặn, Chương còm?

Chương còm đáp:

- Một cái nữa. Bọn mình xuống đi phà ngắm sông nước Cửu Long chẳng?

Hưng mập cản:

- Thôi, cứ ngồi yên ổn trên xe mà ngắm.

Nó phịa:

- Xe qua chỗ tao gặp bọn Sáu móm, tụi mày ngủ kỹ, nếu tụi mày thức, đã rõ mặt ông tướng chần vịt. Tỉnh cờ, Sáu móm đứng bên đường, tao gọi nó, nó mừng quýnh.

Bồn lửa hỏi:

- Nó có thấy tặng bạn vàng phì lủ dầm bấy cái hột vịt không?

Hưng mập làm nghiêm:

- Tao không bấy đặt chuyện đâu nhé!

Bồn lửa liếm môi:

- Tao hỏi thật tình mà. Chắc Sáu móm có thấy vài cái lông vịt tặng mày?

Hưng mập đánh trống lảng:

- Qua “bắc”, mỗi đứa mua một miếng sườn nướng cạp nhé!

Không đứa nào đáp ứng lời đề nghị của Hưng mập. Có lẽ gần tới Long Xuyên rồi, Dzũng Đakao muốn tìm hiểu thân thế và sự nghiệp bắn ná của Dưỡng Do Cơ Chắc Cà Dao; Chương còn muốn tìm hiểu nghệ thuật đập chuột đồng; Bồn lửa muốn tìm hiểu giải Guigoz.

Dzũng Đakao ghé miệng sát tai Chương còn:

- Danh ná bắn chết hết cá ở hồ thật à?

Chương còn nói nhỏ:

- Tao chưa thấy nó bắn cá. Sáng mai mày sẽ gặp nó, sẽ biết tài nghệ của nó. Nó dễ thương lắm. Đây, hình nó đây này...

Chương còn đưa Dzũng Đakao coi bức ảnh nó chụp chung với Danh ná hồi Tết năm xưa. Dzũng Đakao chuyển cho Bồn lửa. Bồn lửa chuyển cho Hưng mập.

Xe đồ đã qua “bắc”. Không dừng lại để hành khách ăn cơm uống nước, nó chạy ngay. Khúc đường vào Sa Đéc nhỏ và gồ ghề, tuy vậy, còn khá hơn đoạn đường Sa Đéc - Vàm Cống. Vì đường đầy ổ gà, xe đồ phải bò chậm chạp nên bốn ông nhóc mệt mỏi, hết nói chuyện, hết ngủ. Dzũng Đakao, Bốn lùa đã quên bên xe đồ Sài Gòn. Tâm hồn chúng vọng về Long Xuyên, nơi ấy, chúng nó tin rằng chúng nó sẽ có nhiều bạn mới thật tốt, thật hiền và những trò chơi ghi nhớ mãi mãi. Dzũng Đakao chợt nhớ một điều. Nó nhồm người dậy:

- Này, Chương còm, phải có món quà tặng Danh ná chứ?

Chương còm vỗ tay vào cái “xác”:

- Yên chí. Nó sẽ nhai rụng răng. Mè xừng Huế chính cống bánh bao ông Cả Cần!

Dzũng Đakao lẩm bẩm:

- Danh ná, tôi không thích bắn súng cao-su thi với bạn. Tôi chỉ muốn khoác vai bạn dạo chơi trên những con đường ở quê hương bạn.

Dzũng Đakao mơ hồ nghe tiếng Danh ná bằng lòng, mơ hồ nhìn nụ cười Danh ná thân thiện.

Long Xuyên đã rõ rệt thấy từ bên đây phà Vàm Cống. Ở đó hẳn là Thảo xa-lô, Danh ná đang đợi chờ. Và Danh ná dễ thương ghê đi.

CHƯƠNG BA

Thảo xa lộ nâng cao ly xá xỉ:
- Mừng chúng mày xuống Long Xuyên.

Chủ quán bên đường là ông Tư Thạ, người
đãi chầu nước, cười méo xệch miệng, cái
miệng vốn đã méo sẵn:

- Tụi bay bày đặt cụng ly à? Có “ngon” làm
thêm xỉ để!

Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hung mập vừa gặp
ông Tư Thạ đã thương ông ta rồi. Ông Tư
Thạ mặc quần xà-lỏn - quanh năm ông ta
mặc quần xà-lỏn, cời trần - miệng ngậm điếu
Ruby Queen, vai máng chiếc khăn mỏng đầy ô
vuông đen. Ông Tư Thạ nói:

- Ngoại tụi bây đi Rạch Giá, vài bữa mới về.
Dượng nấu cơm cho tụi bay ăn.

Ông Tư Thạ coi Dzũng Đakao, Bốn lửa,
Hung mập như Chương còm. Điều này khiến
ba ông nhai cảm động và quên bếng luôn
mình là dân Sài Gòn xa lạ. Danh nà cũng sẽ dễ

thương. Dzũng Đakao đã thấy Danh ná trong đôi mắt ông Tư Thệu.

- Tao sửa cái “o bo” hoài mà không được. Máy hư hết trơn. Ông Út tụi bay có cái ghe máy đuôi tôm, qua bến mượn, nghe. À, tối nay các con muốn ăn gì nào? Tôm nướng hay cá lóc nướng trui?

Thảo xa lộ hỏi:

- Nhà có thịt kho nước dừa không, dưỡng Tư?

Ông Tư Thệu nhả khói thuốc:

- Món ruột mà, mày! Xoài tượng tao còn ba trái.

Chương còn nói:

- Vậy dưỡng cho ăn cơm với xoài tượng và thịt kho nước dừa.

Ông Tư Thệu lắc đầu:

- Tao muốn tụi con ăn thiệt ngon miệng cơ. Để tao biểu thím Tư nấu canh chua cá lóc.

Ông Tư Thệu bỏ bọn Dzũng Đakao ngồi trên những chiếc ghế nhỏ kê ngay ở lề đường và ông vô quán. Năm ông nhóc thay phiên nhau kể lể tâm sự. Khi những ly xá xị đã cạn, Thảo xa lộ phải trả lời một cuộc phỏng vấn về mọi đổi thay của thị xã Long Xuyên.

- Ê, Thảo xa lộ, hồi xưa mày bảo Long Xuyên là con rổng có hai mắt mở thao láo, hai mắt ấy ở chỗ nào?

- Trước mặt mày đó, Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao ngấm hoải. Chỉ có một cái hồ. Và bên kia bờ hồ, Bộ Chỉ Huy Hải Quân “đóng đồn” án ngữ cả tầm mắt nhìn cảnh tượng sông nước. Những miếng “tôn” dựng đứng, cao lêu nghêu che kín mọi sinh hoạt bên trong. Công viên Nguyễn Du sát cạnh “đồn” lính thủy. Giữa hồ, một chiếc cầu gỗ không tay vịn bắc ngang, trông vừa ghê sợ vừa xấu xí. Một con đường chia “biên giới” hồ và một khu đất rộng bằng hồ, nhà cửa xây cất không lấy làm gì mỹ thuật. Cạnh con đường, trước cổng “đồn” lính thủy, là hồ tắm. Dzũng Đakao mới thấy chừng đó. Nó hỏi Thảo xa lộ:

- Rõng một mắt hả, mày?
- Hai mắt đàng hoàng.
- Mắt kia bị đau, phải bịt băng à?
- Mù rồi.

Những năm trước, con đường là cái sống mũi, hai bên hai cái hồ nước dài bằng phố Lê Lợi. Vì Long Xuyên - chả hiểu Xuyên nghĩa gì - có chữ Long nên Chương còm thường khoe tỉnh của quê ngoại nó là tỉnh Rõng châu. Con rõng có hai mắt thật đẹp, thật thơ mộng. Bờ cỏ ven hồ là hàng lông mi. Con đường đá rầm bên kia là lông mày và giòng sông là vầng trán của rõng. Nếu Cửu Long là chín con rõng thì một con rõng đã định cư ở quê ngoại Chương còm. Chả hiểu tại sao người ta đã dùng xáng hút bùn dưới sông để lấp kín một con mắt của

Long Xuyên và xây cất nhà cửa trên đó. Long Xuyên thiếu gì đất. Mà lại nở lấp kín một vẻ thơ mộng thiên nhiên đã có tự ngàn đời?

- Tiếc nhì!

- Tiếc chi?

- Tiếc một con mắt. Bây giờ, du khách đi vào Long Xuyên bằng một cái cửa sổ. Ai ra lệnh lấp hồ vậy, mày?

- Chuyện người lớn mà.

Dzũng Đakao không hỏi chuyện cái hồ bị lấp nữa. Nó nghĩ rằng nếu nó là công dân tỉnh Long Xuyên, mai này khôn lớn, ra ứng cử nghị viên hàng tỉnh, chương trình tranh cử của nó là sẽ đòi lại đất để đào lại cái hồ để con rồng Long Xuyên đủ hai mắt, để người phương xa đi vào tâm hồn Long Xuyên thoải mái hơn. Trí tưởng tượng của Dzũng Đakao thật phong phú. Đã một ai ở Long Xuyên nhìn thấy hai con mắt của thị xã này? Hãy ngắm kỹ, ngắm bằng đôi mắt nghệ sĩ, sẽ thấy cái mũi con rồng, sẽ thấy vầng trán con rồng và sẽ thấy con rồng nay chỉ còn một mắt! Thảo xa lộ nói chuyện lấp hồ là chuyện của người lớn. Đôi khi, người lớn không đáng ca ngợi chút nào. Dzũng Đakao đưa ly xá xị lên môi. Nhắm nháp. Trong khi Hưng mập hỏi Chương còm:

- Mày đi Cái Dầu chưa?

- Rồi. Đất của ông ngoại tao ở Châu Đốc

thiếu gì. Tao đã qua đò Lăng Gù, vô thánh địa Hoà Hào.

- Hôm nào đi Cái Dầu chẳng?

- Đi thì đi. Tao cũng muốn xem cửa tiệm bán thuốc của bố mày

- Bố tao sẽ ngạc nhiên lắm.

Bồn lửa xía vô:

- Bố mày sẽ tưởng mày phiêu lưu và bố mày thoa dầu cù là khắp chân mày cho hết ngứa đôi chân giang hồ. Mình rủ cả Danh ná. Mà Chắc Cà Dao gần đây không, Chương còm?

Chương còm đáp:

- Bằng từ Phú Nhuận vào Chợ Lớn. Chúng mình đi xe lô tới Chắc Cà Dao tìm Danh ná.

Dzũng Đakao nóng lòng gặp Danh ná, đề nghị:

- Đi bây giờ được không?

Thảo xa lộ nói:

- Bây giờ mà đi thì tới nơi tối mịt. Sáng mai chúng mình sẽ tóm cổ thằng Danh ná, sẽ lôi nó ra đây, bắt nó bắn một đôi cá dưới hồ.

Dzũng Đakao nốc một hơi xá xì cạn ly:

- Danh ná cự phách thế cơ à?

Hung mập tặc lưỡi:

- Nó bắn chết cá! Mẹ ơi, chuyện thật đời người hả, Thảo?

Thảo xa lộ dẹt huyền thoại chung quanh cái giàn thung của Dưỡng Do Cơ Chắc Cà Dao:

- Chuyện khó tin nhưng có thật đấy.

Nó xoay qua Chương còm:

- Ê, Chương, ông cố Tư Beo cấm thằng Danh ná bắn chim, sợ nó tiêu diệt hết chim ở Chắc Cà Dao, mày à! Ông cố biểu làng xóm cần tiếng chim hót. Con nhà Danh ná xin phép ông cố được bắn cú. Ông cố biểu chim cú ưa mang tai hoạ, hạ lệnh cho Danh ná tiêu diệt. Nó đã bắn đến con cú cuối cùng. Hết cú, nó buồn tình bắn sâu rọm. Hết sâu rọm, nó bắn cá giải trí.

Bồn lửa há hốc miệng:

- Nó là thần đồng bắn ... ná. Nó gồ ghề hơn Hà Thúc Nhơn.¹

Hung mập xuýt xoa:

- Danh ná nghề quá. Bao giờ nó bắn lẳng quăng?

Thảo xa lộ cười:

- Chừng nào hết cá, tôm, tép... Chúng mày sẽ biết tài của nó. Danh ná sẽ tia sáu phát đạn xuống hồ. Rồi nó cùng đi chơi với chúng mình một lát, đợi cá nổi lên. Đủ sáu con. Mỗi viên đạn là một quân thù cá.

Dzũng Đakao nói:

- Danh ná vô địch.

Thảo xa lộ hỏi:

¹ Hà Thúc Nhơn, một y sĩ nổi loạn ở Nha Trang và bị bắn chết mấy năm trước. Theo truyện kể trên vài nhật báo xuất bản hồi đó, ông Hà Thúc Nhơn là con nhà nghèo, thuở thơ ấu phải đi bắn chim bằng súng cao su bán lấy tiền giúp gia đình. Ông bắn súng cao su rất giỏi. Vì sợ bắn vào mình chim, chim nát bầy không ai mua nên ông nhắm mò chim mà hạ.

- Mày dám bắn ná đua với nó không?

Dzũng Đakao lắc đầu:

- Tao sẽ thua nó. Tao không đua tài. Ai tài hơn mình, mình phải khen người ta. Tao chỉ muốn kết bạn với Danh ná và nếu nó sẵn lòng, tao sẽ nhờ nó dạy tao cách bắn cá.

Thảo xa lộ xua tay:

- Nó sẽ thách mày bắn đua. Tao trộ nó rằng mày được các nhi đồng Ra-đê phong làm Gấu Rừng nhờ mày bắn trúng mắt khi. Tao biểu khi Ban Mê Thuật bị chột hết trơn vì mày.

Dzũng Đakao nhăn nhó:

- Tại sao mày trộ nó? Tại sao mày bịa chuyện?

Thảo xa lộ cười khúc khích:

- Tại vì tao muốn nó phục mày

Dzũng Đakao gắt:

- Tao không thích nó phục tao.

Thảo xa lộ vẫn cười;

- Vậy chứ mày muốn gì?

Dzũng Đakao dịu giọng:

- Muốn nó thương tao.

Thảo xa lộ phân trần:

- Nhưng tao trót bịa chuyện rồi.

Bồn lửa góp ý kiến:

- Thảo xa lộ trót bịa chuyện thì Dzũng Đakao cứ nhận lời thách bắn thi, sợ gì. Danh ná bắn cá nổi lên, mày làm cho cá tan xác là ngang ngựa.

Hung mập khích bạn:

- Nếu Dzũng Đakao không nhận lời thách đấu, thì tội mình ê mặt.

Chương còm nói:

- Thằng Thảo nhần tội mình xuống Long Xuyên giúp nó tranh giải Guigoz. Nó đâu có nhần tội mình xuống đây bắn súng cao-su đua với Danh ná. Tranh giải Guigoz xong, tội mình bơi xuống, đập chuột, tắm sông, câu cá rồi về.

Thảo xa lộ đóng kịch:

- Tao trót lỡ, tội mày nên thương tao. Bồn lừa nói hợp ý tao. Danh ná làm cá nổi, Dzũng Đakao làm cá tan xác. Phải có tí xiu... lẽ ra mất, chứ bộ.

Dzũng Đakao chép miệng

- Biết thế tao ở nhà cho yên thân.

Nó liếm mép:

- Nhớ Danh ná bắt tao bắn cá sống, làm cá chết nổi lênh phênh?

Thảo xa lộ hớn hờ:

- Mày khỏi lo ngại. Con nhà Danh ná nó cù lần lừa, quê ba cục rủi. Tao là trọng tài cuộc đua. Tao tuyên bố huê là huê.

Hung mập giờ giọng hiếu thắng:

- Nó muốn đua tiếp thì Dzũng Đakao bắn chim đang bay trên trời và tao thách nó đâm bụng

Bồn lừa theo chân Hung mập:

- Còn tao, trái bóng để giữa sân cỏ trong chân tao, tao thách nó cướp được bóng.

Chương còm đứng lên:

- Đội gặp Dzũng Đakao sẽ tính. Bây giờ chúng mình qua công viên Nguyễn Du hóng gió.

Thảo xa lộ mở đại nhạc hội trong bụng. Nó khen thầm nó đạo diễn cừ hết chỗ chê. Nó giương đông kích tây. Nó bơm tự ái vào người Danh ná và Dzũng Đakao. Thảo xa lộ chỉ muốn mùa hè của bạn nó thật rộn rã ở Long Xuyên. Mùa hè nơi nào chẳng giống nơi nào. Núi rừng Đà Lạt hay bãi biển Nha Trang sẽ tẻ nhạt nếu thiếu những tiếng cười vang của những cuộc vui niên thiếu. Thảo xa lộ đảm nhận vai trò hoạt náo viên. Nó viết thư mời Chương còm, Dzũng Đakao, Bồn lùa, Hưng mập xuống Long Xuyên thì nó phải làm đủ mọi cách để bạn bè nó vui vẻ, hào hứng. Thảo xa lộ không có ý nghĩ xấu. Danh ná tưởng nó ba đĩa, xạo ke. Và Dzũng Đakao đã trách nhẹ nó. Thảo xa lộ im lặng. Nó sẽ sung sướng lắm nếu Danh ná và bọn Dzũng Đakao đều ngạc nhiên. Chắc chắn, bọn Dzũng Đakao sẽ ngạc nhiên. Ngạc nhiên rụng rời. Và cười bể bụng. Vì ngay cả Chương còm cũng chưa biết, ở quê ngoại nhà nó, lòng say mê bóng tròn cao tận trời xanh, ăn đứt cả nơi thủy tổ môn bóng tròn là nước Anh Cát Lợi. Bồn lùa sẽ lùa bóng với những đối thủ ghê

gồm. Chương còm sẽ bắt những trái bóng kinh hồn. Thảo xa lộ đưa tay vuốt tóc, cảm khái:

- Mùa hè này đáng ghi nhớ suốt đời.

Năm ông nhai đi qua cây cầu bắc ngang hồ sang công viên Nguyễn Du. Cây cầu thật vô duyên. Nó xấu xí và cũ mèm. Nó mục rôi và muốn đổ. Hồ nước đẹp thế, lại có đường vòng chung quanh, cần gì phải bắc cầu ngớ ngẩn. Qua cầu run thấy mủ. Vô ý sẽ lăn tòm xuống nước. Chẳng ai dám ngả nón qua chiếc cầu này mà đếm nhịp để đo nỗi sầu. Bởi nó không có nhịp. Nó giống con mắt bị đau, cần nhỏ Sulfate de Zinc.² Con rồng còn mỗi một mắt. Lại bị bệnh đau mắt hột. Con rồng hẳn là buồn bã muôn đời. Con rồng Long Xuyên sẽ chỉ hết buồn khi người ta tháo bỏ cây cầu và trả lại nó con mắt đã bị lấp kín. Và người ta vớt hết bèo Nhật bản, phát sạch cỏ, đốn hết cây to sù sì, trồng quanh hồ những cây dương liễu. Những đêm trăng, gió hôn mặt hồ. Hồ mắc cỏ. Gió then thùng. Lờn tình tự lùa lên hàng dương liễu. Rì rào. Mùa thu, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, nước hồ xanh lơ, hàng dương liễu xoắn tóc mời gọi thi sĩ tới dệt “áo mơ phai” bằng “lá vàng”. Nếu thi sĩ tới vào buổi sáng, mặt trời ngủ chưa dậy, thi sĩ sẽ thấy từng giọt sương thu đọng trên từng chiếc lá liễu. Gió thu lướt nhẹ. Sương rơi xuống hồ.

² Tên một thứ thuốc đau mắt.

Gió thu làm liễu khóc. Thơ mộng ghê nơi. Khi đó, mỗi người tuổi trẻ Long Xuyên sẽ là một thi sĩ. Con rồng được coi như chỉ có trong thần thoại sẽ có ở Long Xuyên. Có thật. Con rồng hiền lành nằm yên với đôi mắt tuyệt vời, với sống mũi thẳng tắp, với vầng trán mệnh mông. Và với hàng lông mày tình tứ. Và nếu Tản Đà sống lại, ghé thăm Long Xuyên sẽ chỏ vào Khối tình con của ông nhiều bài thơ ngợi ca đôi mắt con rồng Long Xuyên chớ không vồn vện nửa câu thơ tả miếng ngon vật lạ.³ Và thi sĩ Nguyễn Sa nữa, ông sẽ làm lại bài thơ đã làm, đã in trong tập thơ Những năm sáu mươi. Nguyễn Sa sẽ bảo tất cả đàn bà, con gái Long Xuyên đều đẹp, ông sẽ hỏi thăm họ có năng đến ngồi chung quanh đôi mắt con rồng để mãi mãi đẹp, mãi mãi là nguồn cảm hứng của thi ca, chứ không phải chỉ hỏi thăm đàn bà, con gái bên kia “bắc” An Hoà.

Qua cây cầu, qua cái hạt cát lớn làm đỏ mắt con rồng, năm ông nhai bước vào công viên. Thảo xa lộ hỏi Chương còm:

- Mà thầy công viên đẹp hơn xưa chứ?

Chương còm lắc đầu:

- Xấu đi nhiều. Ngày xưa đẹp y hệt bố tao tả trong truyện.

³ Trong một bài thơ kể các món sơn hào hải vị mà mình đã được thưởng thức khắp nước, Tản Đà đã nói tới mắm Long Xuyên: “Long Xuyên chén mắm, Nghệ An chén cà...”

Chương còm nhận xét đúng. Công viên Nguyễn Du chẳng còn vẻ quyến rũ nào cả. Giàn hoa giấy màu vàng đã chết. Vì thế, ngồi trên ghế đá ngắm sông nước và ngắm cái cù lao trước mặt không được nghe tiếng rì rào của gió chuyện trò với lá. Và không được vô tình đưa tay lên tóc lượm một cánh hoa. Nhưng Dzũng Đakao, Hưng mập, Bốn lừa rất khoái công viên này.

Dzũng Đakao nhìn quanh. Không một cọng rác. Không một bã mía. Không một giấy gói kẹo. Vì không có thợ chụp ảnh dạo ở đây nên cũng không có luôn phim ảnh Polaroid vất bừa bãi. Công viên sạch sẽ. Ghế ngồi nhẵn bóng. Ngồi trên ghế, gác chân lên hàng rào xi măng ngăn cho khỏi té xuống sông mà nhìn khỏi nhà ai lan toả ở cù lao trước mặt thì thấy rõ bước chân của buổi chiều đi thông thả.

Bốn lừa ngắm cảnh sông nước hoàng hôn. Nó nghĩ rằng sông nước Sài Gòn và xóm làng Thủ Thiêm thường quá. Đây mới nhất. Long Xuyên nhất. Mai phải chụp vài kiểu ảnh làm kỷ niệm, phải bảo Chương còm nhờ ông Út nó chở xuống máy sang cù lao xem cù lao trên sông có giống cù lao ăn ở tiệm Trung Hoa.

Hưng mập tấm tắc khen những thằng nhóc con chèo xuống khinh thường sóng lớn. Nó vỗ vai Thảo xa lộ:

- Đứng trên xuống mà “bông nhông” thì số dzách hé, mày?

Thảo xa lộ nói:

- Thằng Danh ná có xuống.

Hung mập phấn khởi:

- Tao sẽ năn nỉ nó dạy tao chèo xuống. Biết chèo xuống rồi, ông gạ Danh ná chèo xuống đưa.

Nó bô bô:

- Mỗi thằng một chiếc xuống đi bắt cá mập chẳng?

Bồn lừa đùa bạn:

- Mày phì lủ, xuống sẽ chìm ngihim. Cá mập nó nuốt mày.

Thảo xa lộ cổ gài Danh ná vào chuyện:

- Yên chí, Danh ná cứu Hưng mập.

Danh ná bắt Dzũng Đakao suy nghĩ. Dzũng Đakao không tin rằng Danh ná là thằng nhóc khoái ăn thua đủ, ham thắng cuộc. Thí dụ Danh ná ham thắng cuộc, Dzũng Đakao sẽ làm vừa lòng Danh ná. Một đứa trẻ tốt là đứa trẻ biết nhường nhịn. Dzũng Đakao là một hiệp sĩ. Hiệp sĩ không bao giờ là người cạy ta đây học võ, thích sinh sự người khác. Hiệp sĩ là người bênh vực lẽ phải và giúp đỡ, che chở kẻ yếu đuối. Xong việc, hiệp sĩ lặng lẽ ra đi, chẳng thèm ở lại để người ta khen mình, cảm ơn mình. Đó là chàng cao-bồi Lucky Luke với câu hát chứa chan cảm xúc: “Tôi là người cao-

bồi nghèo, đơn độc trên đường về” sau mỗi chuyến vào sinh ra tử cứu khổn phò nguy và bảo vệ công lý. Dzũng Đakao hơi hơi buồn, nếu Danh ná cứ đòi bắn thi súng cao-su. Danh ná, mong bạn hủy bỏ sự thách đố. Chúng ta tìm nhau để kết thân, thương yêu nhau chứ không phải để tranh tài cao thấp.

Dzũng Đakao kéo Chương còm ra một chỗ xa, hỏi khê:

- Mày gặp mặt Danh ná rồi, mày thấy nó thế nào?

Chương còm đáp;

- Nó hiền khô. Nó thương tao lắm.

Dzũng Đakao gật gù:

- Thế thì nó sẽ thương tao.

Chương còm nói:

- Nó sẽ thương tất cả chúng mình.

Dzũng Đakao yên bụng. Nó khoác tay lên vai Chương còm. Hai ông nhóc bước trên lớp đá rậm. Tiếng đá kêu lạo xạo. Dzũng Đakao hỏi Chương còm Chắc Cà Dao ở phía nào. Chương còm chỉ tay. Dzũng Đakao hướng về Chương còm, nhủ thầm:

- Sáng mai tôi tới thăm bạn, Danh ná nhé!

CHƯƠNG BỐN

Năm ông nhai ngồi trên một chiếc xe lôi máy. Mười năm trước, thị xã Long Xuyên không có xe lôi máy. Chỉ có xe lôi đạp chạy trong thành phố. Xe lôi đạp ở thị xã Long Xuyên đẹp nhất miền Tây. Nó giống xe tay. Thấp hơn một chút. Cách mạng này, cách mạng nọ đào thải xe tay. Người ta đổi hai cái càng xe bằng cái xe đạp. Và người phu xe thay vì kéo xe chạy như con ngựa thì đạp xe như một cua-rơ. Phu xe lôi ngồi trước mặt hành khách. Đó là sự tiến bộ. Phu xe xích-lô ngồi sau lưng hành khách. Vẫn lép vế. Xe lôi máy là xe lôi được mô-tô kéo và chạy những đoạn đường dài ngoại thành. Bây giờ, những kiểu xe Yamaha, Honda, Suzuki, Bridgestone tràn ngập quê hương ta, trong các thành phố miền Tây, xe lôi máy đang toan tính đẩy xe lôi đạp vào bóng tối quên lãng. Đi xe lôi máy nhanh hơn nhưng bị nghe tiếng động cơ nổ. Đi xe lôi

đạp chậm chạp nhưng êm ái. Kỹ thuật dần dần giết chết vẻ thơ mộng của tỉnh nhỏ. Không ai mong điều đó. Người ta phải chấp nhận. Và rồi, ít lâu sau, người ta tiếc nhớ những gì đã mất, những gì đã trở thành kỷ niệm.

Xe chạy phẳng phẳng. Đường Long Xuyên - Châu Đốc tốt gấp mười lần xa lộ Sài Gòn - Biên Hoà. Không đầy mười lăm phút, chiếc xe lôi máy đã đổ năm ông nhãi xuống Chắc Cà Đao. Thảo xa lộ dẫn đường. Tối qua, lúc bọn Dzũng Đakao leo lên lầu 5 nhà ông ngoại Chương còm ngắm cảnh Long Xuyên ban đêm thì đạo diễn Thảo xa lộ đạp xe tới nhà Danh ná báo tin và dàn cảnh. Nó khích Danh ná đủ điều. Danh ná hứa sẽ làm đúng những gì Thảo xa lộ dặn. Do đó, khi “quý khách” Sài Gòn đến thăm, Danh ná vắng nhà. Ba của Danh ná đi làm từ sớm. Má nó bán hàng ngoài chợ. Thảo xa lộ vờ vẫn:

- Thằng quý tìm cách linh đây mà!

Nó huých nhẹ Dzũng Đakao:

- Đã biểu nó què ba cục rưởi, nó cù lần lửa, mày tin tao chưa? Nó sợ gặp bọn mày sẽ mắc cở.

Chương còm nói:

- Ờ, thằng Danh ná hay xấu hổ lắm.

Thảo xa lộ đặc ý về sự đồng ý tình cờ của Chương còm. Nó nghĩ thầm: “Tụi bây cứ tưởng bỏ là Danh ná cù lần lửa, què ba cục rưởi đi, Dzũng Đakao, Bồn lửa, Hung mạp

ạ! Rồi tụi bây sẽ ngạc nhiên. Chỉ cần tụi bây ngạc nhiên là tụi bây khoái đất Long Xuyên của tao”. Bồn lừa, vua lừa bóng và lừa bạn bè để tạo ra những trận cười hồn nhiên, đang bị Thảo xa lộ lừa. Nó hăng giọng:

- Chắc Danh ná bạn tầm sư học đạo... ná!

Hung mập khuynh tay:

- Hà hà, chàng lên núi Sập luyện Giáng long thập bát chưởng đặng rờ bụng tao đó.

Danh ná ngồi trên một khúc cây cửa ngăn dùng thay chiếc ghế, ở vườn sau, nghe rõ mồn một. Nó mím cười, lăm bắm: “Bọn Dzũng Đakao vui quá ta”! Trước mặt Danh ná là mười hai cái chai cũ. Miệng mỗi chai được đặt lên một trái cau. Giàn thung cầm sẵn. Danh ná chờ đợi diễn xuất một “xen” dưới quyền đạo diễn của “thầy tuồng” Thảo xa lộ. Nó cũng chờ nghe tiếng nói của Dzũng Đakao. Chương còm thì nó quen rồi. Người nhà mờ ly. Thảo xa lộ ba hoa:

- Tao nghi nó đang bán cá ngoài sông.

Dzũng Đakao khen nặng:

- Danh ná là vua bán ná. Thế giới có hàng tỷ tỷ nhô con, một mình nhô con Danh ná biết cách bán cá.

Dzũng Đakao thường nhỏ nhẹ. Ít khi nó lớn giọng. Thế mà nó đã lớn giọng khen Danh ná dù, có thể, nó sắp cùng Danh ná tranh tài bán súng cao-su. Danh ná đã được nghe tiếng nói

chờ đợi. Nó nói một mình như thể vừa khám phá chuyện lạ:

-Ồ nhĩ, tụi nhãi Sài Gòn đâu có làm tàng, đâu có kiêu ngạo, tụi nó dễ thương thí mỗ...

Danh ná muốn chạy lên nhà, bắt tay từng ông nhãi Sài Gòn, nói huych toẹt vỡ tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ. Nhưng nó sợ Thảo xa lộ giận. Thảo xa lộ giận nó, ai sẽ chơi với nó khi bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn? Ta không nên vì những người bạn mới mà làm buồn lòng người bạn cũ. Danh ná đánh những hồi trống ở trái tim nó. Nó trách Thảo xa lộ kéo dài khúc tuồng thừa thãi, chẳng chịu vô hồi kết cuộc gây cấn, hồi hộp.

- Tao dẫn tụi mày vô thăm “phòng triển lãm” của vô địch bắn ná Long Xuyên.

Dzũng Đakao nhấn mạnh:

- Vô địch thế giới.

Năm ông nhãi vào nhà. Thảo xa lộ mở tung cửa sổ. Nhóc con Sài Gòn ngẩn ngơ. Trên bức tường gạch, hàng chục kiểu ná máng vô những chiếc đinh cước trông vừa lạ lùng vừa mỹ thuật vừa chứng tỏ chủ nhân của “phòng triển lãm” là tay ... vô địch. Đã có nhiều người sưu tầm tem, sưu tầm bột lửa, sưu tầm ống vố, sưu tầm bao thuốc lá, sưu tầm tiền. Chưa một ai chơi súng cao-su công phu như Danh ná. Mỗi chiếc một kiểu gạc. Gạc này bằng gỗ ổi. Gạc kia bằng gỗ găng. Cái thì sơ sài, để

nguyên vỏ. Cái thì vót cạo nhẵn bóng. Cái thì bào vuông. Cái thì tiện tròn. Có cái gạc bằng thép lớn uốn lại. Mỗi chiếc ná là một kỷ niệm. Cái gạc gỗ ổi đã hạ bao nhiêu cu gáy Cái gạc gỗ găng dùng riêng bắn chích choè. Chắc cái gạc thép chỉ để bắn cú. Cái nào bắn cá? Dzũng Đakao nhấc một kiểu súng, xem xét, kéo mạnh, buông ra. Và nói:

- Nó thừa súng tuyệt cú mèo!

Chương còm tấm tắc;

- Hôm nay tao mới biết Danh ná là một ... nghệ sĩ.

Hung mập hỏi:

- Nó không triển lãm bàn tay à?

Thảo xa lộ đáp:

- Danh ná đã đâm rụng răng tám con chó đại!

Bồn lừa nhún vai:

- Nó cừ đấy. Chỉ tiếc “phòng triển lãm” của nó thiếu những trái banh da. Vì thế, mày phải bốc chúng tao xuống kiếm sữa Guigoz tắm bổ.

Dzũng Đakao không bằng lòng Bồn lừa:

- Đừng tự phụ, Bồn lừa. Mỗi đứa giỏi một thứ. Danh ná có khoe nó đá bóng giỏi đâu? Nó chưa khoe gì cả mà. Mới chỉ nghe Thảo xa lộ khoe giùm nó. Chúng ta sẽ gặp Danh ná. Nếu nó khoe khoang, phách lối, chúng ta cũng đừng nói nặng khiến nó xấu hổ. Để khi đã trở thành bạn, chúng ta sẽ tìm cách khuyên bảo

nó. Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên, ở khắp mọi nơi. Chúng ta đến với sự thành thật. Thấy ta hằng dạy ta rằng: “Lòng thành sẽ chiến thắng tất cả, sẽ chiến thắng cả sự hung ác và sự phách lối”. Chúng ta đến, đem sự vui vẻ đến. Chúng ta không đem đến sự buồn bã và ghét bỏ.

Bồn lửa và Hung mập nín thinh. Trong đám bạn bè, Dzũng Đakao có “quyền uy” nhất. Thấy đã khen Dzũng Đakao là đứa trẻ độ lượng và hào hiệp. Cho nên Dzũng Đakao nói chuyện gì thuộc về “luân lý”, bạn bè đều nghe nó, tin nó. Dzũng Đakao không hề bịa chuyện, không hề đổ kỵ nhỏ mọn. Cái gì làm được nó bảo nó làm được. Cái gì không làm được nó bảo nó không làm được. Nói không nói xấu ai vắng mặt và sẵn sàng khen ngợi ai vắng mặt hay bắt đứa nào nói xấu kẻ vắng mặt phải im miệng và xin lỗi. Dzũng Đakao có sức khoẻ và rất thông minh. Nó là một hiệp sĩ. Dzũng Đakao đã “chiêu hồi” Quyên Tân Định, đã đưa bọn giặc Ôkê trở về con đường lương thiện, đã giúp anh em Ra-dê dẹp tan giặc khi phá hoại nương ngô. Dzũng Đakao là đứa trẻ Việt Nam. Nó có thật. Nó đang sống. Nó đang chăm chỉ học hành. Nó đang vui đùa hồn nhiên. Nó thương em. Nó kính cha mẹ. Nó trọng thầy. Nó nhường bạn. Nó đã làm những điều thầy dạy. Nó là một công dân

tốt. Nó hoàn toàn. Dzũng Đakao không đánh ai chảy máu hay thâm tím mặt mày. Nó chỉ dùng mưu mẹo để chiến thắng những đứa ngỗ nghịch thích khuấy phục bằng sức mạnh. Trẻ con Việt Nam thiếu chi những Dzũng Đakao. Ở đâu cũng có. Ở Ban Mê Thuột có Y Pàm. Ở Long Xuyên có Danh ná. Dzũng Đakao sẽ đi khắp Việt Nam tìm bạn. Nó không cần suy tôn Lucky Luke, Lữ Hân, Phi Lục, Tarzan, Bé Hùng. Vì đó là những hiệp sĩ truyện tranh của Mỹ, của Tây. Nó chỉ suy tôn Đinh Tiên Hoàng, Phù Đổng Thiên Vương, Trần Quốc Toản, Yết Kiêu, Dã Tượng...

Bồn lửa nheo mắt:

- Tao rồn tí ti ông lão mà mày đã vội giảng đức đức!

Dzũng Đakao nghiêm nghị:

- Đừng rồn. Nhỡ Danh ná nghe rõ, nó sẽ hiểu lầm và ghét chúng ta.

Danh ná áp tai gần cửa sổ, nghe rõ, chứ bộ. Nó không ghét Bồn lửa. Nó thương cả bọn. Nó giận Thảo xa lộ thôi. Con nhà Thảo xa lộ “cá” với nó là vợ tuồng nó thủ vai chánh nhắm mục đích làm vui bọn Dzũng Đakao. Nên nó yên bụng. Ở nhé, Thảo xa lộ, rồi tao sẽ tự ý làm vui bọn Dzũng Đakao.

- Thôi, ra vườn sau thăm bãi tập bắn ná của Danh ná.

Danh ná lập tức, chạy về vị trí cũ. Nó ngồi

trầm tư mặc tưởng. Thực ra, trái tim nó đang rộn rã. Thảo xa lộ bắt đầu diễn xuất. Nó quay lại, đưa tay lên miệng, khẽ xuyt xuyt. Rồi nó thắm thì:

- Con ông cụ ngồi một đồng kia kia!

Bồn lửa khoái lăm. Nó ghé sát tai Hung mập:

- Nó thiên, mày ạ!

Chương còn muốn phì cười. Nó không ngờ, mấy năm xa cách, bây giờ Danh ná tác điệu hết chỗ nói. Dzũng Đakao chú ý mười hai cái chai trước mặt Danh ná. Nó hiểu ngay là Danh ná sắp làm gì. Dzũng Đakao nhéo Thảo xa lộ, ngấm dạn Thảo xa lộ chờ nó rồi hãy lên tiếng. Nó lên về “phòng triển lãm” chọn chiếc súng cao-su gạc ổi và phóng ra liền. Thảo xa lộ giả bộ “hუმ” một cái. Danh ná lăm nhăm: “Nào, kếp chánh vô vờ”. Nó tháo súng khỏi cổ, chậm rãi lắp đạn và, nhanh như chớp, Danh ná tia một phát... ra mắt. Trái cau trên miệng chai cùng viên đạn bay đi. Và cái chai đứng bất động. Chương còn vỗ tay:

- Bắn trứ danh lăm, Danh ná!

Danh ná lắp viên đạn thứ hai, kéo giây thung. Nó chưa kịp nhả đạn thì trái cau trên miệng chai nó định tia đã bị văng mất. Cái chai cũng đứng bất động. Danh ná ngừng bắn. Nó ngoái cổ lại:

- Hửn là Dzũng Đakao?

Dzũng Đakao mỉm cười thân thiện:

- Chính tôi đây, Danh ná ạ!

Bồn lừa nói:

- Hai nhà thiện xạ đã gặp nhau.

Thảo xa lộ giới thiệu từng ông nhãi Sài Gòn với ông nhãi Chắc Cà Đao. Vở tuồng của nó gặp trục trặc kỹ thuật. Nó cố vớt vát:

- Mày rõ tài bắn của Dzũng Đakao chưa, Danh ná?

Danh ná gật đầu:

- Gấu Rừng có khác.

Thảo xa lộ “gáy”:

- Hai nhà thiện xạ phơ nát bia đi chứ?

Hung mập bàn:

- Mỗi nhà nhai nốt năm trái cau ... làm quen. Trước lạ sau quen. Tứ hải giai huynh đệ, hì hì... Bắn cau xong ta bắn cá. Bắn cá xong ta thử tay đấm bụng. Thử tay đấm bụng xong ta lừa banh. Lừa banh xong...

Hung mập cụt hứng. Nó “thắng” miệng rất “ăn”. Vì Dzũng Đakao đã lừa nó. Sợ Danh ná ngỡ bạn mình thách nó bắn đua, Dzũng Đakao chìa tay bắt tay Danh ná:

- Hai đứa mình bắn chơi cho vui nhé, Danh ná?

Danh ná có vẻ thẹn thùng. Mãi nó mới đáp:

- Bắn chơi cho vui, tôi khoái vậy.

Bồn lừa vỗ vai Danh ná:

- Mày tao mới thân mật, Danh ná.

Danh ná không nói song đôi mắt nó chớp mau, đôi mắt nó nói lên sự bằng lòng. Danh ná không ngồi nữa. Nó đã đứng cạnh Dzũng Đakao. Nó bảo Dzũng Đakao bắn trước. Dzũng Đakao cúi xuống lượm viên đạn. Nó đứng một chân giống hệt con cò đứng một mình trên bãi sông vắng chiều mưa. Dzũng Đakao co chân kia lên và nghiêng mình kéo hai sợi giây cao su. Và buông cái nấp đạn. Viên đạn mồi trái cau trên miệng chai đi chỗ khác chơi. Cái chai không nhúc nhích.

Cả bọn vỗ tay. Một xóm quê vang động. Chon Chon đạo nhơn vừa đến. Nó nín thở theo rồi một kiểu bắn lạ lòng của Dzũng Đakao. Chả cứ gì Chon Chon đạo nhơn nín thở. Ngay Bồn lửa, Hưng mập, Chương còm, Thảo xa lộ cũng nín thở luôn. Chơi với nhau lâu rồi, nay bốn ông nhãi mới thấy Dzũng Đakao biểu diễn tác xạ. Danh ná vỗ tay lớn nhất. Nó nói:

- Hèn chi bọn giặc khi chẳng chào thua Dzũng Đakao.

Danh ná tiếp:

- Tôi... Ấy quên.. Tao bắt chước Dzũng Đakao tập bắn kiểu mới xem sao.

Nó dạng chân, xoay lưng về phía mục tiêu. Nó lắp đạn, kéo giàn thung. Bất thần, nó cúi nhanh. Chiếc súng cao-su của nó lộn ngược. Nó bắn qua khoảng trống của hai chân dạng ra. Viên đạn không cần nhắm trước kỹ lưỡng,

viên đạn thần sầu của quái kiệt Danh ná đã làm văng xi lô trái cau trên miệng chai. Cái chai đứng nghiêm chào cờ.

Tiếng vỗ tay ròn rã. Hưng mập đấm bụng bốp, bịch:

- Tuyệt, tuyệt! Vô địch liên lục địa.

Bồn lửa nhảy cồm:

- Vô địch liên hành tinh.

Dzũng Đakao nhẹ nhàng hơn hai bạn:

- Thảo nào bọn cú khiếp vía Danh ná.

Chon Chon đạo nhơn tưởng mình đang chiêm bao. Nó há hốc miệng, tròn xoe mắt. Dzũng Đakao lượm thêm viên đạn. Nó bước lùi cách xa mục tiêu. Rồi nó chạy. Y hệt xe ô-tô “de” chậm rồi tổng ga vọt “a-văng” Dzũng Đakao “ngả bàn đèn”. Lúc nó ngã nghiêng là lúc viên đạn phóng đi. Và trái cau trên miệng chai không còn. Cái chai đứng im một phút mặc niệm. Tiếng vỗ tay hoan hô nghe sừng sài hơn pháo Tết. Thảo xa lộ đâu dám nghĩ vỏ tuồng của nó lại có “xen” hay rụng rời đến đường này!

Danh ná bảo Bồn lửa bịt mắt nó lại. Bồn lửa rút khăn “mùi soa” bịt mắt Danh ná. Dưỡng Do Cơ Chắc Cà Dao nói:

- Tao hạ trái cau ngoài bìa.

Nó kéo súng. Veo. Viên đạn của quái kiệt Danh ná đã đưa trái cau xuống địa ngục. Cái chai đứng nhe răng cười. Dzũng Đakao nói:

- Tao noi gương Danh ná.

Nó cũng xoay lưng về phía mục tiêu. Dzũng Đakao đưa súng ra sau gáy. Nó kéo súng. Phạch. Viên đạn của anh hùng chiến thắng giặc khi kết liễu thêm một tên cau. Cái chai đứng tặc lười. Danh ná bắt Thảo xa lộ để nó đứng lên vai. Hung mập, Bồn lừ giúp sức Thảo xa lộ đứng dậy. Quái kiệt Chắc Cà Dao hiên ngang đứng trên vai Thảo xa lộ như kiện tướng Lý Thường Kiệt tuốt kiếm đứng trên lưng voi. Cái súng trong tay Danh ná. Nó nhảy từ vai Thảo xa lộ xuống. Và bắn. Khi bọn nhãi nghe tiếng bịch “a te” của Danh ná thì trái cau đã về âm phủ. Cái chai đứng thẳng, giơ tay chào bái phục. Danh ná đã bắn trong không gian.

Dzũng Đakao khen bạn mới:

- Mày bắn ăn đứt thằng Lucky Luke. Thằng Lucky Luke mới chỉ bắn nhanh hơn cái bóng nó thôi . Chứ mày là cái bóng bắn nhanh hơn cái bóng.

Danh ná đỏ mặt. Dzũng Đakao vất súng cho Bồn lừ:

- Tung lên trời đi!

Bồn lừ đỡ súng và tung cao lên. Dzũng Đakao, tay trái chụp cái gạc, tay phải lấp đạn, xoay người ba vòng rồi tia. Viên đạn không phản phé. Nó trúng mục tiêu. Nó tiến trái cau về âm phủ. Cái chai đứng ngẩn ngơ. Danh ná

đặt giàn thung nập đạn sẵn xuống mặt đất. Nó bước xa giàn thung hàng chục thước. Rồi Danh ná làm xiếc. Nó lộn cù mèo tới chỗ giàn thung, chộp lấy và tia. Trái cau thứ mười trên miệng cái chai thứ mười đi đời nhà ma. Cái chai đứng sợ hãi.

Dzũng Đakao trầm trở:

- Mày phải lên vô tuyến truyền hình biểu diễn tài bắn súng cao-su, Danh ná ạ. Tao thua mày mấy bạc lộn. Tao phục mày rồi.

Danh ná nói:

- Mày hay quá trời mà. Mày đâu có thua tao. Mày hơn tao. Thiệt tình mày hơn tao đó, Dzũng Đakao ạ!

Thảo xa lộ giục;

- Còn hai phát đạn nữa, tia nốt đi.

Danh ná nhìn Dzũng Đakao. Dzũng Đakao nhìn Danh ná. Rồi Danh ná nhìn Hưng mập, Bốn lửa. Thương mến ngập ứ những con mắt. Danh ná muốn nói ngay với Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập rằng nó thích chèo xuống chở các bạn Sài Gòn đi chơi dưới sông chứ không thích bắn ná. Thảo xa lộ muốn bắn ná. Thảo xa lộ muốn khác cơ. Nhưng vở tuồng của Thảo xa lộ đã hỏng. Và vì vở tuồng của Thảo xa lộ hỏng nên Danh ná mới biết Dzũng Đakao bắn súng cao-su thật giỏi và Bốn lửa, Hưng mập mới thấm thía những lời “đức dục” của Dzũng Đakao.

- Tia nốt đi!

Thảo xa lộ hồi thúc. Dzũng Đakao hỏi Danh ná:

- Mà tính sao?

Danh ná đáp:

- Tùy mà.

Nó tiếp:

- Hay là...

Dzũng Đakao vốn vã;

- Hay là gì?

Danh ná ngập ngừng:

- Hay là... Hay là..hai thằng mình cùng tia một lượt.

Dzũng Đakao cười:

- Tao có một kiểu bắn dở ẹc.

Danh ná hất đầu:

- Thế nào?

- Bắn bằng miệng.

- Tao cũng bắn được.

- Vậy cùng tia kiểu đó.

Khán giả vỗ tay cổ vũ. Riêng Chương còm, từ lúc hai quái kiệt súng cao-su thi tài, đứng riêng một chỗ, chụp ảnh lia lịa, quay phim tung bùng. Các tài tử cũng như khán giả đều không hay bị Chương còm thu vào ống kính nên diễn xuất rất hỗn nhiên và tự nhiên. Dzũng Đakao và Danh ná đứng gần nhau. Miệng ngậm miếng da nạp đạn, tay trái cầm gạc và kéo súng. Hai nhà thiện xạ khạc đạn

ra. Hai trái cau cuối cùng lên miền cực lạc. Chương còm thu xong “xen” bắt hủ này, bây giờ mới lên tiếng.

- Phim sẽ gửi chiếu khắp thế giới. Còn ảnh gửi dự thi. Hai thằng sẽ nổi tiếng.

Danh ná “ùa” rất dễ thương. Thảo xa lộ nháy Danh ná:

- Mà thấy nhóc con Sài Gòn có dễ ghét không?

Danh ná cúi mặt:

- Tao khoái cả bọn.

- Vậy đái chúng nó một châu xoài.

Cả bọn rời nhà Danh ná, theo Thảo xa lộ tới ngõ nhà ông Tư Beo. Chon Chon đạo nhơn tháp tùng cầm hộ sự phụ Danh ná chiếc mũ cỏ thùng be bét. Và Thảo xa lộ không quên cầm cái vợt cá.

CHƯƠNG NĂM

Dã đến cây xoài đầu ngõ nhà ông Tư Beo. Danh ná chụp lấy chiếc mũ cỏ trên tay đệ tử Chơn Chơn đạo nhơn đội lên đầu mình. Thảo xa lộ thấy hai quái kiệt súng cao-su phục tài lẫn nhau, chỉ sợ Danh ná từ chối màn biểu diễn bắn cá. Nó nhắc khéo Danh ná:

- Ăn xoài xong, chúng mình ra tỉnh. Còn mấy thằng cá đang đợi mình ở hồ Lê Lợi.

Danh ná muốn liệng súng cao-su xuống sông. Thực tình nó đã chán đua tài bắn ná. Còn khối trò chơi khác, tại sao Thảo xa lộ cứ bắt nó bắn cá. À, mày thích tao bắn cá hờ, Thảo xa lộ tức Thảo vườn tức Thảo đĩa? Tao sẽ bắn cá. Và mày sẽ tên tò. Dzũng Đakao sẽ cười mày. Nó sẽ chê cái mẹo... cùi của mày.

Ông Tư Beo vừa bước ra ngõ. Thảo xa lộ nhanh miệng:

- Ông cố, thằng Chương về thăm ông đây nè!

Chương còm chào ông Tư Beo và giới thiệu bạn của nó. Nó móc túi đưa biểu ông Tư Beo mấy tấm hình mẫu chụp hồi Tết năm xưa. Ông Tư Beo coi ảnh, thích lắm. Ông nhìn lên cây xoài:

- Mày leo lên hái ít trái nghe, Danh ná?

Danh ná được gãi đúng tài nghệ, hơn hờ:

- Khỏi khỏi, ông Tư.

Nó tháo ná quàng cổ. Ông Tư Beo mừng yêu:

- Bắn nhằm xoài xanh tao táng mày đa!

Danh ná cười tùm tím. Chương còm nhờ Hưng mập giữ hộ máy quay phim và máy ảnh. Nó sắp trở tí tài mọn. Danh ná nhắm kỹ trái xoài chín vàng. Nó kéo súng. Viên đạn đất sét trúng cái cuống trái xoài và trái xoài vội vàng hát câu biệt ly cây cành. Thảo xa lộ gió vọt hừng. Danh ná đưa mũ. Chương còm nhảy cao, bắt trái xoài như bắt một trái bóng nguy hiểm. Vọt của Thảo xa lộ thất nghiệp. Mũ của Danh ná vô dụng. Danh ná tấm tắc:

- Bắt “gôn” dính quá hé, Chương còm!

Nó tia trái xoài khác. Dzũng Đakao ngựa tay, tiếp đạn Danh ná. Hai xạ thủ bắn lia. Chương còm bắt tay trái, bắt tay phải.

Thảo xa lộ cấm vọt cho Chương còm bỏ xoài vô. Chon Chon đạo nhon lè lưỡi khiếp phục. Nó nghĩ bụng: “Đời đã có Danh ná còn thêm Dzũng Đakao “. Ông Tư Beo ngó bọn

nhãi “hái xoài” một cách lạ đời, ông tưởng mình mê ngủ. Cầm một trái xoài ngấm nghĩa, ông lắc đầu nguây nguây:

- Trời trời, tụi bây có phép, hả?

Chon Chon đạo nhon khoe:

- Anh Danh ná bắn chết hết cá dưới sông đó, ông Tư.

Ông Tư Beo dọa:

- Nè, mày bắn lươn thì tao lột da đầu mày đó, Danh ná ạ!

Ông vuốt râu:

- Bọn nhỏ tài ghê ta.

Bắn đủ xoài rồi, bọn nhãi mượn dao gọt ăn ngon lành. Ông Tư Beo bỏ đi, dặn trưa này Chương còm và bạn bè của nó tới nhà ông ăn cơm. Chương còm dạ dạ, vâng vâng. Sức mấy chúng nó nhớ về ăn cơm. Cuộc vui đang mời đón chúng nó. Thường thức xong chầu xoài “cây nhà lá vườn”, bọn nhãi bao trọn chuyến xe lôi máy ra tỉnh. Cái mệo cùi của Thảo xa lộ được xài ở hồ nước trước cửa nhà ông ngoại Chương còm, cái hồ nước mà Dzũng Đakao ví như mắt con rồng buồn bã. Thảo xa lộ đã giấu gói cá chết dưới một gốc cây. Nó bàn với Chon Chon đạo nhon kế hoạch của nó. Chon Chon đạo nhon ngoan ngoãn tuân lệnh. Su phụ Danh ná đã dặn dò nó rồi. Thảo xa lộ bi bô:

- Anh em yêu cầu bạn Danh ná giết giùm sáu tên cá mất dạy dưới hồ.

- Cá mất dây à?

Thảo xa lộ giải thích:

- Tụi nó cứ rĩa mỗi câu của tao, không chịu nuốt trọn mỗi.

Hung mập hỏi:

- Thư mày viết bảo hồ còn có một đôi cá, sao giờ còn những sáu con?

Thảo xa lộ chống chế:

- Tao đếm lộn.

Nó bật đèn xanh:

- A lê hấp, tiêu diệt cá đi. Kia, chúng nó bơi kia kia...

Danh ná kịch coọc:

- Rồi, tao thấy rồi.

Nó rút súng tia liền sáu viên đạn xuống sáu vị trí. Thảo xa lộ khôn ngoan rủ các người anh em Sài Gòn vô quán Ông Tư Thọ. Trong lúc bốn ông nhóc Sài Gòn quay lưng ra hồ thì Chơn Chơn đạo nhọn liệng nhanh sáu chú cá ươn thối theo đúng lệnh của Thảo quân sư quật mo. Lát sau, bốn nhóc trở ra, lác mắt nhìn xác cá nổi lênh bênh trên mặt nước. Dzũng Đakao lắc đầu:

- Chưa từng nghe ai bắn chết cá bằng súng cao-su. Thế giới chỉ có mỗi mày, Danh ná ạ!

Hung mập khoái tồn:

- Đúng là chuyện thật đời người.

Bồn lửa hỏi Chương còm:

- Mày quay “xen” này chưa? Nhớ nói với

bố mày viết truyền Danh ná nhé! Danh ná vô địch bắn súng cao-su hoàn cầu. Danh ná phi thường. Danh ná mà biểu diễn bắn cá ở Âu châu, Mỹ châu, Úc châu, Phi châu sẽ là thần tượng của nhi đồng bốn bể năm châu.

Bốn lưà say sưa ca ngợi Danh ná. Chương còn tiếc hùi hụi là quên quay phim”xen” bắn cá bắt hủ. Danh ná đỏ mặt tía tai. Thằng bé Long Xuyên đâu có mắc cỡ vì được khen nồng nhiệt. Nó ngượng. Các bạn Sài Gòn của nó đã khen trật lất, đã khen cái mẹo cùi, trò chơi thiếu ngay thẳng của nó và Thảo xa lộ. Dzũng Đakao chậm chạp tia từng xác cá. Mỗi viên đạn là một xác cá tan rữa. Đến viên thứ năm, Danh ná ngăn cản:

- Khoan.

Dzũng Đakao khựng lại:

- Gì?

- Thôi, để vớt nó lên xem tao bắn trúng mắt hay đuôi.

Thảo xa lộ ngẩn ngơ:

- Vớt lên mắt công.

Danh ná nói:

- Chon Chon đạo nhọn vớt lên, để ợt!

Dzũng Đakao xua tay:

- Không cần nhẩy xuống nước đâu. Tao và Danh ná bắn xác cá vô bờ.

Dzũng Đakao bắn viên đạn về phía ngoài xác cá. Viên đạn làm thành đợt sóng. Và đợt

sóng đẩy xác cá nhích vào phía trong. Danh ná bắn như Dzũng Đakao. Đạn tia tới tấp đẩy xác cá tấp vô bờ. Danh ná lượm xác cá lên, đưa cho Dzũng Đakao.

- Mày ngửi coi!

Dzũng Đakao nhăn mặt:

- Vừa chết đã ươn thối rồi.

Danh ná buồn rầu nói:

- Tao xin lỗi chúng mày nhé!

- Xin lỗi Thảo... Khổng Minh.

Bằng giọng nói chân tình, Danh ná trình bày vở tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ, “vua sàן quay” ở Chắc Cà Đao. Bọn Dzũng Đakao nghe đến đâu thương Danh ná đến đó. Thảo xa lộ cười ruồi:

- Tao muốn vui vẻ cả làng mờ ly.

Dzũng Đakao nắm tay Danh ná thật chặt:

- Mày có lỗi gì đâu.

Danh ná chớp mắt:

- Tao vừa chơi cù. Tao vừa gian dối. Tao chưa hề gian dối. Nói dối có tội. Nhưng tao biết bắn cá.

Danh ná bảo Chơn Chơn đạo nhơn buộc con cá chết ươn vào cái sào dài và cắm xuống hồ. Nó ngó Hưng mập:

- Hồ có hàng triệu con cá lặn. Thảo xa lộ nó dóc tổ, nó biểu có sáu con. Rồi mày coi.

Quả nhiên, đánh mùi tanh, hàng trăm con cá biểu tình tới bu quanh xác chết của một con cá. Danh ná tia đạn lu bù. Nó buột miệng:

- Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Nó cười:

- Bắn cá kiểu này, Dzũng Đakao dư sức.

Một lát sau, bầy cá trúng đạn nổi lênh bênh. Danh ná giải thích:

- Làm sao có thể bắn chết được cá mà ta chưa nhìn rõ và nó không đứng yên? Hoạ là thánh.

Nhưng Bốn lừa vẫn xuýt xoa:

- Mày vô địch hoàn cầu. Bắn cá như mày là phi thường.

Bốn lừa nháy Chương còm. Bộ xương cách trí lòi từ cái “xác” đồ nghề chụp ảnh, quay phim đeo trên vai ra một gói bọc giấy hoa. Nó trao tay Danh ná:

- Quà của tụi tao tặng mày. Kẹo mè xừng đó. Mày có cái răng nào lung lay, đừng tới tiệm nhổ răng. Cứ nhai mè xừng là răng nó dính vô kẹo dứt rễ liền tù tì.

Danh ná cảm động quá đỗi. Nó không ngờ mùa hạ năm nay mở đầu bằng một buổi sáng tuyệt vời. Nó muốn cảm ơn Dzũng Đakao, cảm Chương còm, cảm ơn Bốn lừa, cảm ơn Hưng mập. Cảm ơn cả Thảo xa lộ. Vờ tưởng của Thảo xa lộ tưởng thất bại nặng, ai dè thành công lớn. Danh ná mân mê cái sợi giây buộc hộp mè xừng. Bọn nhóc Sài Gòn điệu ghê nơi. Bầy trò tặng quà. Lần đầu tiên Danh

ná nhận quà tặng. Lần đầu tiên Danh ná hiểu lòng tốt không chỉ giới hạn ở Chắc Cà Dao, ở Long Xuyên hay Châu Đốc mà nó cùng khắp quê hương Việt Nam. Hưng mập đã xỏ nhò: “Tứ hải giai huynh đệ”. Bốn bề đều là anh em thì tại sao anh em không thăm thiết ở ngay quê hương mình? Tại sao anh em ghét bỏ nhau, thù nghịch nhau, tranh giành nhau? Với Danh ná và Dzũng Đakao, Bồn lừ, Hưng mập thì không thể. Thì chỉ có phục lẫn nhau, nhường nhịn lẫn nhau. Dzũng Đakao nói: “Chúng ta đến, đem sự vui về đến. Chúng ta không đem đến sự buồn bã và ghét bỏ”. Dzũng Đakao nói đúng. Nó đã đem đến cho Danh ná niềm vui, cho vùng trời Long Xuyên những nụ cười rộn rã.

- Danh ná!

Vô địch súng cao-su hoàn vũ đưa tay bá vai Dzũng Đakao:

- Chi đó, mày?

Dzũng Đakao nói:

- Bắn cá khó lắm. Ngoài mày, không đứa nào dám bắn cá. Nếu mày ở Sài Gòn, tuần trước vô rạp chiếu bóng Rex coi phim Năm người võ trang, thấy một tài tử đóng vai tướng cướp hạ lính Mỹ Tây Cơ bằng súng cao-su, mày sẽ cười ngất. Tài tử này bắn ẹ hết sức. Cách hai thước bắn trúng đầu người, đầu giò giang gì. Nếu mày đóng phim, cách xa mười

thuốc, mày sẽ bắn trúng cái dải tai linh Mễ, khỏi cần “tuyệt”.

Bồn lửa phụ hoạ:

- Và nếu linh Mễ cỡi trần đứng trên xe lửa, mày bắn đạn đất sét mềm, tao sợ đất sét sẽ bít kín lỗ rốn linh Mễ Tây Cơ.

Hung mập thúc khủy tay vào mạng mỡ Danh ná:

- Mày sẽ được nhóc con thế giới hoan hô. Chúng nó sẽ mơ ước bắn ná giỏi bằng mày. Nhưng sức mấy bằng được. Chúng nó sẽ không kêu tên Danh ná nữa mà gọi mày là “thằng” Việt Nam phi thường.

Hung mập hất đầu:

- Đúng chứ, Chương còm?

Chương còm nói:

- Đúng là cái chắc. Rồi nhóc con thế giới mơ thành “thằng” Việt Nam phi thường. Rồi chúng nó sẽ tìm nước Việt Nam trên bản đồ thế giới, tô màu xanh cho dễ nhớ. Rồi chúng nó sẽ đọc lịch sử lập quốc và tranh đấu của dân tộc Việt Nam. Rồi chúng nó sẽ phục dân tộc Việt Nam sát đất. Chúng nó sẽ yêu nước Việt Nam, sẽ kính trọng nước Việt Nam, sẽ ao ước được làm người Việt Nam. Chúng nó sẽ viết thư hỏi mày tại sao nước Việt Nam có một nhô con cụ phách vậy. Mày sẽ trả lời nước Việt Nam có hàng nghìn nhô con cụ phách, mày là một trong hàng nghìn nhô con đó. Chúng

nó sẽ khóc, sẽ than vãn sao nước chúng nó có hoả tiễn, có phi thuyền thám hiểm mặt trăng, có con tàu vũ trụ, có đủ thứ mà không có nổi một Danh ná bắn chết cá dưới nước bằng súng cao-su.

Chon Chon đạo nhơn nghe Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hung mập, Chương còm nói về sự phụ Danh ná của nó khiếp quá, vĩ đại quá, nó bỗng quên nó là nhóc con Chắc Cà Dao quê mùa, tầm thường. Nó kiêu hãnh vì Danh ná. Sự phụ của nó tin rằng bọn Dzũng Đakao không ba đĩa. “Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên ở khắp mọi nơi. Chúng ta đến với sự thành thật”. Dzũng Đakao đã thành thật, Bốn lửa đã thành thật, Chương còm đã thành thật, Hung mập đã thành thật. Danh ná uống những lời khen thành thật của bạn Sài Gòn. Nó thầm cảm ơn Thảo xa lộ. Nếu Thảo xa lộ không đĩa, Danh ná đã không “truyền” cho môn đệ Chon Chon đạo nhơn câu “phỏng ngôn” bất hủ: “Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được” và luyện xong tài bắn cá. Tài nghệ của người ta không phải tự nhiên sinh ra đời là đã có sẵn hay cứ ngồi nhắm mắt ước mơ, mở mắt ra là thấy tiên ông, tiên bà ban cho. Mà phải tập luyện, kiên nhẫn tập luyện. Tài nghệ có rồi, tập luyện mãi mãi, tập luyện không ngừng thì sẽ phi thường. Như Danh ná. Tài nghệ đã phi

thường, lúc nào cũng nhũn nhặn, tự cho mình còn thua kém, tài nghệ ấy mới xứng đáng để thiên hạ chiêm ngưỡng. Như Danh ná. Nó xoa vai Dzũng Đakao:

- Mày nhường tao hả, Dzũng Đakao?

Dzũng Đakao lắc đầu:

- Không, tao thua tài mày. Mai mốt chỉ tao cách bắn cá nhé!

Danh ná cười:

- Dễ mà...

Chẳng dễ đâu, Danh ná ơi! Chú quên rằng Dzũng Đakao đã nói, ngoài chú ra, không đứa nào dám bắn cá ư? Dzũng Đakao cần tập luyện và lúc tập luyện nó cần say mê như chú mới nắm được cái bí quyết bắn cá.

Vờ tuồng của Thảo xa lộ tới đây “chấm dứt chương trình của ban Tùng Lâm”. Nó thú tội:

- Kể ra tao xạo thiệt! Tao hù thằng Danh ná là Dzũng Đakao làm khi Ban Mê Thuật chột hết trơn. Tao lại hù thằng Dzũng Đakao là Danh ná bắn chết sạch cá ở hồ Lê Lợi.

Thảo xa lộ pha trò:

- Ông không xạo, sức mấy chúng mày xuống Long Xuyên, sức mấy thằng Danh ná tập bắn cá.

Cả bọn toét miệng cười. Thảo xa lộ ngồi phệt xuống bờ cỏ ven hồ:

- Bây giờ bàn chuyện uống sữa Guigoz.

Bây ông mặt trời nhỏ, kể cả Chon Chon

đạo nhơn, ngồi sát bên nhau, nghe Thảo xa lộ
“thuyết trình” Giải Túc Cầu Guigoz:

- Đội banh của tao thua dài dài.

Chương còm hỏi:

- Đá với đội nào?

Thảo xa lộ đáp:

- Đá với trường nào chúng tao cũng thắng.

Chỉ thua dài có một trường.

Danh ná nói;

- Trường này đá banh ác lắm.

Thảo xa lộ tiếp lời Danh ná:

- Thua liền ba trận, tao ức quá khoe tên tụi
mày. Chúng nó biểu tao kêu tụi mày xuống đá
giùm. Chúng nó biểu tặng luôn cái cần xể chở
hột vệt đem về luộc ăn chơi. Ưc chưa? Nhân
dịp ông bác sĩ Huỳnh Trung Nhì sắp “khai
trương” cái hồ tắm, ông tổ chức Giải Túc Cầu
Guigoz để các trường tranh tài. Đội nào thắng,
được tắm suốt đời ở hồ tắm khỏi mua giấy.
Đội của tao vô chung kết, gập “hung thần”.
Tao bèn cầu cứu tụi mày. Hên khỏi tả, tụi mày
vừa nghỉ hè và xuống đúng lúc.

Dzũng Đakao tặc lưỡi:

- Chúng nó đá bóng cừ thế cơ à? Mà trường
nào?

Thảo xa lộ mím môi:

- Trường nữ mới ực học xì dầu chứ!

Chương còm ngạc nhiên:

- Trường nữ!

Danh ná bút một dùm cỏ, liệng xuống hồ:

- Nữ kê tác quái, con gái đá banh.

Bồn lửa lè lưỡi:

- Má ơi, con gái đá banh hả?

Hung mập chào thua:

- Thôi, ông uống sữa đậu nành hay sữa con chim vậy. Ông không dám uống sữa Guigoz đâu. Ông sợ con gái thấy mỡ! Gặp con gái ông xấu hổ đỏ mặt, đá bóng hư hết.

Bồn lửa giờ hay tay lên trời:

- Eng xin hàng. Eng cúi đầu hàng “hung thần”. Các “hung thần” mặc quần dài, áo dài đá banh thì eng lùi trước.

Dzũng Đakao đùa:

- “Hung thần” búi tóc hay xoa tóc?

Chương còn nói:

- Chắc “hung thần” vừa đá bóng vừa ăn tầm ruột! Tay trái cầm gói muối ớt, tay phải cầm gói tầm ruột. Lơ mơ “hung thần” ném muối ớt vô mắt thì mù thì hết bắt “gôn”. Thôi, dẹp vụ đá bóng với con gái đi.

Thảo xa lộ cười... kiểu quân sư. Nó cười ba tiếng rồi giả vờ khóc ba tiếng:

- Tao cười vì bọn trường nữ đã đọc truyện viết về tội mày. Tao khóc vì bọn trường nữ sẽ bảo tội mày “hữu danh vô thực”. Thảo này phải bốc tội mày xuống Long Xuyên đá giùm một trận bóng, đâu thể coi là chuyện buồn cười. Long Xuyên đã có Danh ná, Long Xuyên

còn có một đội bóng tròn con gái. Tao hỏi tụi mày, trên thế giới đã nước nào đàn bà, con gái chơi túc cầu?

Hưng mập trả lời:

- Có chứ. Ở Long Xuyên.

Thảo xa lộ tỉnh bơ:

- Đúng. Chỉ ở Long Xuyên mới có những hai đội bóng đàn bà và nay, một đội bóng con gái.

Thảo xa lộ kể lịch sử bóng tròn đàn bà Long Xuyên. Thuở đó, Thảo xa lộ còn bé tí teo, nằm cạnh bên mẹ, Thảo bé như con mèo chưa được thưởng ngoạn những đường banh tuyệt vời của đàn bà quê hương nó. Những ai là người lớn và là những người lớn thích đọc báo và coi chiếu bóng đều phải biết hai đội bóng tròn Long Xuyên tranh tài nghiêng ngửa tại sân vận động thị xã khoảng năm 1956, 1957 gì đó. Thời sự Việt Nam có thu đầy đủ hình ảnh trận đá này. Thảo xa lộ được ba nó thuật lại, gần đây... Hai mươi hai đấng đàn bà chống con đàn ông, áo thun, quần xà-lỏn ra sân cỏ một cách hiên ngang. Cũng lừa. Cũng chuyển banh. Cũng “sút”. Cũng bắt “gôn”. Cũng chơi rừng, thúc cùi chỏ, đập ống quyển. Banh ngắn. Banh dài. Banh bổng. Banh xệt. Hai đội bóng đàn bà đá giầy chứ đâu thêm đá chân đất. Các đấu thủ đã làm khán giả trong các rạp chiếu bóng toàn quốc bò ra cười. Có người suýt chết vì cười quận bụng. Tổng Cuộc Túc Cầu

Việt Nam định đưa hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lên biểu diễn ở sân Tao Đàn. Nhưng bà Ngô Đình Nhu, nhân danh Chủ tịch Hội Phụ Nữ Liên Đối đã chẳng có chút thể thao tính nào trong tâm hồn, hạ lệnh cấm. Hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lỡ một chuyến đi. Rồi tan rã. Bây giờ, tiếp nối truyền thống say mê bóng tròn của... bà nội, bà ngoại, Long Xuyên lại có đội bóng con gái. Và đội bóng con gái này đã cho đội bóng Thảo xa lộ nhặt bóng dài dài, đã thách thức các danh tài túc cầu Bồn lửa, Hưng mập, Chương còm, Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ kể xong, bỏ nhỏ:

- Tùy tụi mày đó. Có thể, chúng mày sẽ đóng vai trò của Tô Định trước Hai Bà Trưng.

Chương còm vẫn nhe răng cười:

- Để chúng tao suy nghĩ. Mà bao giờ đá?

Thảo xa lộ đứng dậy:

- Chiều mốt.

Chương còm búng ngón tay:

- Còn lâu. Giờ tụi mình kéo nhau qua thăm ông Út tao. Hề hề, ông Út Vĩnh sẽ cho tụi mình một lời khuyên vì ông chuyên nuôi gà đá

Bấy ông nhai kêu hai chiếc xe lôi đạp chở qua bên kia cầu đúc. Thảo xa lộ chắc mẩm bọn Dzũng Đakao sẽ nhận lời đá với đội bóng trường nữ. Danh ná muốn quên bóng tròn và sân cỏ. Chơn Chơn đạo nhơn chỉ muốn sự phụ của nó và Dzũng Đakao bắn súng cao-su hoài

hoài. Hung mập rất ngại phải phá bóng trong chân con gái. Bồn lừa sợ “hung thần” mặc áo dài trắng. Dzũng Đakao cười tủm, nghĩ rằng “hung thần” sẽ bỏ tóc xoã. Và Chương còn chỉ lo đối thủ ném muối ớt vào mặt.

CHƯƠNG SÁU

Sân vận động thị xã đông đầy học trò con trai, con gái. Mặc dù, trường đã bãi, khán giả mục tím vẫn rủ nhau tới coi chân cẳng của bốn “nhân vật” trong thế giới những đứa trẻ không muốn lớn. Thảo xa lộ mất công rí tai. Cuộc rí tai lan rộng. Từ tỉnh vô tận thôn xóm. Một câu duy nhất: Bọn Dzũng Đakao đã xuống Long Xuyên tranh giải Guigoz. Thế là sân vận động kín người. Hai đội bóng, hai phe ủng hộ. Kịp tốc ủng hộ đội con gái. Húi của ủng hộ đội con trai. Mỗi phe đứng một bên sân. Chưa đấu bóng mà hai phe ủng hộ đã chỉ chỗ nhau la lối nhau loạn xà bần. Những đội bóng con trai đã bị đội bóng con gái bắt phơi áo thì cay cú ra mặt. Tự ái húi của mờ ly. Dân húi của ở Long Xuyên, ở khắp nơi trên toàn quốc, đều đã đọc truyện Dzũng Đakao, Bốn lửa, Chương còm, Hưng mập và tin chắc rằng bốn danh tài này sẽ giúp họ rửa sạch nỗi hận

“nữ kê tác quái, gà mái đá gà cồ”. Tuy chưa biết mặt mũi bốn danh tài Sài Gòn, dân húi cua đã hoan hô âm ỹ. Kẻ ái mộ Dzũng Đakao thì làm cờ viết tên Dzũng Đakao. Kẻ ái mộ Bốn lửa thì làm cờ viết tên Bốn lửa. Cờ rợp một bên sân. Tên tuổi Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hung mạp, Chương còm bay phấp phật. Chưa từng thấy cuộc ủng hộ nào say sưa hơn.

Dzũng Đakao và các bạn của nó lẫn trong đám húi cua. Nó buồn vì nhóc con Long Xuyên không hiểu nổi tài nghệ siêu quần của Danh ná. Danh ná mới xứng đáng làm hoàng tử trên sân cỏ hôm nay. “Bụt chùa không thiêng” chẳng? Ồ, đừng bao giờ nghĩ vậy mà suốt đời làm kẻ vọng tưởng và uơu hèn. Bụt chùa nhà thiêng lắm. Những gì Việt Nam có, thế giới không thể có. Hãy nói về hai tiếng đồng bào. Chỉ người Việt Nam mới được coi nhau là đồng bào, gọi nhau là đồng bào. Vì chúng ta có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Chúng ta có năm mươi người xuống biển vùng vẫy, mạnh như rồng. Chúng ta có năm mươi người lên núi tu dưỡng, khoáng đạt như tiên. Chúng ta là con Rồng, cháu Tiên. Rồng Phù Đổng Thiên Vương vươn dậy, giặc nước tan rã. Đẹp xong giặc, Phù Đổng Thiên Vương về núi làm Tiên.

Người Mỹ, người Nhật, người Pháp, người Tàu gọi nhau là đồng bào thì buồn cười ghê

nơi. Buồn cười quá ta. Bởi họ đâu có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Họ thêm có huyền thoại óng ánh màu sắc như huyền thoại, như những huyền thoại trong lịch sử lập quốc của chúng ta. Sức mấy mà có. Nước Việt Nam thì thừa huyền thoại mà nước Mỹ chả có cái nào. Bài học thương yêu của Tiết Liêu đời vua Hùng Vương thứ sáu và sự chung thủy ở bánh chưng vuông, bánh dày tròn. Chỉ ta có. Người Việt Nam ăn ở vuông tròn nhất thế giới. Trước cả Phật và Chúa, tổ tiên ta đã dạy chúng ta tình người và sự chung thủy. Anh hùng của nước Việt Nam nhất thế giới. Vua Quang Trung mới là anh hùng bách chiến bách thắng. Napoléon thua những mấy trận toi bời, lại bị bắt cầm tù, dờ ẹt. Ta phải nghĩ ta không thua thiên hạ. Ta phải ngẩng mặt nhìn lên, hãnh diện làm người Việt Nam bất khuất. Dzũng Đakao nghĩ cách công kênh hoàng tử Long Xuyên Danh ná. Nó đúng là hoàng tử. Danh ná, bạn đừng khiêm tốn, bạn phải đánh đu trên sợi giây ngũ sắc để tuổi thơ Việt Nam ngưỡng mộ bạn.

Trong khi Dzũng Đakao kiểm sợi giây ngũ sắc thì ông chủ Giải Túc Cầu Guigoz đã xuất hiện trước máy vi âm trên khán đài. Khán giả kịp tóc, húi cua ngưng cuộc “chiến tranh ủng hộ” để vỗ tay chào mừng ông chủ giải. Ông nói:

- Các em thân mến,

Bữa nay là trận chung kết của giải Guigoz giữa hai đội Trường Nữ và đội Thảo Vườn. Tôi được biết thủ quân Thảo vườn đã gửi thư lên Sài Gòn mời bốn hoàng tử của sân cỏ là Dzũng Đakao, Bồn lửa, Hưng mập, Chương còm xuống Long Xuyên đá giúp hội Thảo Vườn. Hẳn các em đã rõ mục đích của giải Guigoz. Nhiều lần, tôi đã nói với các em rằng tuổi thơ của các em ví như cánh đồng hoa. Hoa đủ màu sắc, đủ hương thơm. Chính vì các em mà người lớn làm việc. Chính vì các em mà người lớn chiến đấu. Làm việc cho các em hồn nhiên. Chiến đấu để bảo vệ nụ cười trên môi các em. Mai này, già từ tuổi thơ, các em sẽ làm công việc của người lớn. Cứ thế tiếp tục, mãi mãi quê hương ta còn tiếng cười và sự hồn nhiên của tuổi thơ. Tuổi thơ không biết khóc. Tuổi thơ không biết thù hận. Tôi ngưỡng mộ tuổi thơ Việt Nam nên mới xây hồ tắm và đặt giải Guigoz. Tôi già rồi, muốn được vui cùng các em. Không có tuổi thơ con trai, tuổi thơ con gái. Chỉ có tuổi thơ. Cũng chẳng có biên giới của tuổi thơ. Đừng nói tuổi thơ Sài Gòn hay tuổi thơ Long Xuyên. Các em Dzũng Đakao, Bồn lửa, Hưng mập, Chương còm đến với chúng ta, vui đùa với chúng ta, là bạn của chúng ta. Và là quý khách riêng của tôi. Tôi đã bảo

trang hoàng một phòng vĩ đại ở khách sạn Mã Nhật Tân của tôi để bốn em nghỉ ngơi, không có tính tiền. Bốn em xuống Long Xuyên, đương nhiên là cầu thủ của đội Thảo Vườn, khỏi cần hạch hỏi lời thôi. Các em hai đội hãy tranh đấu tận tình, tranh đấu trong tinh thần thượng võ. Tranh đấu là niềm hạnh diện, còn thắng hay bại nào nghĩ lý gì. Vậy trước giờ tu-huyết thối toe toe, chúng ta hãy vỗ tay hoan hô bốn hoàng tử Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập...

Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên từ hai phe khán giả. Cờ giấy phát soàn soạt. Bốn lửa ri tai Hưng mập:

- Tao là hoàng tử, mày ơi!

Nó cười:

- Hoàng tử bán bong bóng.

Hưng mập nheo mắt:

- Còn tao là hoàng tử phì lũ.

Bốn lửa và Hưng mập chưa hiểu rằng chúng nó còn trên cả ngôi vị hoàng tử. Đem nụ cười đến cho mọi người, không gây phiền muộn cho ai, tạo sự thương mến giữa người này người nọ, chúng nó chính là hoàng tử của cuộc đời. Hoàng tử không ngại. Có nhiều ngại quý giá gấp triệu triệu ngại vàng. Đó là chỗ ngồi trong những trái tim. Tiếng vỗ tay không muốn dứt. Ông chủ giải Guigoz nói:

- Cám ơn các em. Bây giờ, tôi mời bốn hoàng

từ lên khán đài để khán giả... chiêm ngưỡng dung nhan.

Chương còm hoảng hốt:

- Chết rồi!

Bồn lửa mím môi:

- Đá banh thì nhào vô đá, còn bầy đặt lên đứng chào cờ ở khán đài.

Hung mập xua tay:

- Em xin kiếu. Em phì lữ, sợ khán đài sập!

Dzũng Đakao thần nhiên. Nó đã kiểm ra sợi giây ngũ sắc. Hôm qua, Dzũng Đakao và Danh ná đi chơi riêng với nhau. Dzũng Đakao hỏi Danh ná biết đá bóng không. Danh ná gật đầu. Dzũng Đakao bảo Danh ná hái một trái bưởi. Hai ông nhóc quần thảo banh bưởi một chập dưới ruộng. Dzũng Đakao thấy tài nghệ của Danh ná ngang tài nghệ của Bồn lửa. Nó ngạc nhiên:

- Mày đã đấu với đội con gái lần nào chưa?

- Chưa.

- Mày ở đội Thảo xa lộ?

- Không.

- Nghĩa là mày không ở đội bóng nào?

- Tao ghét đá bóng.

- Vậy mà nghe mày nói bữa nọ, tao tưởng mày cũng đá bóng.

- Tao thường đá một mình.

- Thảo xa lộ không biết tài của mày à?

- Tao không nói.

- Tại sao mày không nói?

- Nói mình giỏi, kỳ thí mỗ! Tao chỉ đi coi bọn con gái đá bại bọn con trai. Tao khoái lắm. Thằng Thảo ham thắng con gái. Thắng con gái đâu có ngon. Nếu tao đá với bọn con gái, tao cầu thua.

- Ô, bữa nọ mày cay bọn con gái mà?

- Tại trước mặt thằng Thảo.

Danh ná không muốn mất lòng ai. Nó là nam nhi. Một trang nam nhi chẳng nỡ làm buồn nữ nhi, dù chỉ là cố thắng trên sân cỏ. Hoàng tử Danh ná, ngài rất mã thượng hào hoa. Dzũng Đakao đã vỗ vai bạn

- Tao học được ở mày nhiều điều, Danh ná ạ! Nhưng chúng ta nên làm vui lòng Thảo xa lộ. Mày sẽ đá với tao. Và chúng mình thủ huế.

Danh ná ôm chặt Dzũng Đakao:

- Tao thương mày hết sức.

Ông chủ giải Guigoz giục dã:

- Mời các em Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập lên khán đài.

Dzũng Đakao hất tay:

- Lên đi, chúng mày.

Nó kéo Danh ná:

- Mày “hộ tống” tao kẻo tao run sợ.

Năm ông nhãi rề khán giả húi cua, chạy băng qua sân cỏ lên khán đài.

Nhò con Long Xuyên hò hét, cổ võ và... chửi yêu muốn vỡ cả bầu trời hạ. Ông chủ

giải Guigoz xoa đầu từng hoàng tử và bắt mỗi hoàng tử tự giới thiệu với khán giả. Hoàng tử phì lủ bị đẩy ra máy vi âm đầu tiên. Thùng nước lèo, gã giang hồ một ngày một đêm với Tô Tô, bạn bụi đường của Tư đồn, Bờm lấu, Tám lế, Năm rồ, Bảy đen, Đạt sún... loay hoay trước máy mi-cô mãi mới vận được nút kéo thấp xuống vừa miệng mình. Nó hắng giọng. Nuốt nước bọt. Nuốt ba lần rưỡi. Khán giả nháy cõn vừa cười vừa khích lệ:

- Ca lên, ca lên cho vui!

Hưng mập toát mồ hôi trán. Nó hết là Hưng mập rồi. Nó đang là thằng cù lủ. Cù lủ lửa. Cù lủ nước. Cù lủ đất. Cù lủ cát. Nó cà lăm, trời ạ! Đây nè, nó thỏ thẻ giọng oanh... cà lăm:

- Đà... đà... sẽ... ca... .

Khán giả cười như điên, đùa bỡn:

- Ca vọng cổ nghe!

Hưng mập gật gù:

- Đà... Đà... Ca vọng cổ. Đà... Tôi là... Hưng mập!

Khán giả hò hét:

- Hoan hô Hưng mập! Hoan hô phì lủ!

Hưng mập bị người chưa quen gọi là phì lủ thì đau lăm, thì hết cù lủ ngay. Nó bình tĩnh:

- Cám ơn các bạn ở Long Xuyên. Tôi là Hưng mập, không phải là phì lủ.

Sợ Hưng mập sinh sự, Dzũng Đakao vội túm áo nó, lôi nó vào và đẩy Bốn lửa ra. Bốn lửa cười toe, giơ hai tay lên cao:

- Chào quý vị, nhà cháu là Bồn lừa đây ạ!

Khán giả khoái chí:

- Hoan hô Bồn lừa! Rán lừa banh thật điệu nghe, Bồn!

Bồn lừa lừa bóng tưởng tượng liền và nói

- Lừa điệu thì sẽ lừa nhưng quý vị nhớ áp khăn vô nước giùm đi.

Khán giả hỏi:

- Để làm gì?

Bồn lừa đáp:

- Để nhỡ bị tạt muối ớt trúng mắt có khăn ướt mà lau.

Khán giả húi cua lăn ra sân cỏ cười nghiêng ngửa. Đến lượt Chương còm giới thiệu thân thế mình:

- Tôi là Chương còm, dấu hiệu của hãng tầm tre Việt Nam, bộ xương cách trí trong tù học cụ.

Khán giả giậm chân, bút cỏ, biểu lộ nổi sung sướng. Chương còm tiếp:

- Má tôi là dân Long Xuyên. Má tôi trước cũng đá banh ở sân cỏ này. Hôm nay tôi trở về đây, đá với đội bóng Trường Nữ, tôi lấy làm cảm động vô vàn. Má tôi bảo đàn bà, con gái Long Xuyên sút banh ác liệt lắm. Tôi sợ sau trận tranh giải Guigoz, tôi sẽ phải đến nhà ông Cụ Thất.

Khán giả nhao nhao:

- Tại sao phải đến nhà ông Cụ Thất?

Chương còm giải thích:

- Để nhờ ổng bó xương tay.

Chương còm lùì vô cho Dzũng Đakao tiến ra:

- Tôi là Dzũng Đakao.

- Hoan hô Dzũng Đakao!

- Cám ơn các bạn. Tôi và các bạn tôi vừa được bác sĩ chủ giải Guigoz phong làm hoàng tử.

- Hoàng tử Dzũng Đakao muôn năm!

- Cám ơn các bạn. Bốn anh em tôi chưa xứng đáng làm hoàng tử. Chỉ có một người xứng đáng. Người ấy ở ngay đây, ở Long Xuyên, ở làng Chác Cà Dao nhỏ bé...

Sân cỏ bỗng im bật. Không một tiếng xì xào. Tất cả hướng mắt lên khán đài và nóng lòng biết vị hoàng tử Long Xuyên. Dzũng Đakao nói tiếp:

- Vị hoàng tử ấy, người bạn nhỏ chúng tôi mới quen, đức hạnh và tài nghệ của anh ta, chúng tôi còn phải học hỏi ở anh ta nhiều. Người ấy, bắn súng cao-su vô địch thế giới, thần tượng của nhô con khắp bốn bể năm châu. Chưa ai dám nghĩ bắn chết cá đang bơi nhòn nhơ dưới nước, bạn tôi đã bắn chết cá dưới nước. Người ấy, đá banh hay hơn Bốn lửa và vì không muốn làm buồn lòng ai, nhất là làm buồn đội bóng Trường Nữ, nên đã không đá bóng. Do đó, bạn thân của anh ta

cũng chẳng biết anh ta có tài đá bóng và mời chúng tôi xuống Long Xuyên. Vị hoàng tử ấy, ông mặt trời nhỏ của thế giới chúng ta, bạn tôi, sẽ chứng tỏ tài nghệ nếu các bạn muốn rõ tài nghệ của anh ta. Và người ấy đang đứng trước mặt các bạn, đang giận tôi vì tôi giới thiệu anh ta mà không cho anh ta biết trước, người ấy, nhà vô địch súng cao-su, kẻ duy nhất trên hoàn cầu bắn cá dưới nước bằng ná là... Danh ná!

Dzũng Đakao ôm tưới Danh ná bỗng lên. Hưng mập, Chương còm, Bồn lửa tiếp sức công kênh Danh ná. Sân cỏ vang động tiếng hoan hô thần tượng mới. Danh ná khóc. Nước mắt tràn trên khuôn mặt dễ thương của đứa bé tình lý. Các bạn đã hạ Danh ná xuống. Dzũng Đakao say sưa:

- Danh ná mới đích thực là hoàng tử.

Khán giả suy tôn Danh ná theo nhịp điệu:

- Hoàng tử Danh ná... Hoàng tử Danh ná...

Dzũng Đakao vung tay như nhà hùng biện:

- Tôi muốn ngày mai, tại sân cỏ này, các bạn tới xem tài Danh ná. Và các bạn sẽ tự hào vì Danh ná. Tôi xin nhắc lại Danh ná là nhô con Long Xuyên.

Không tả nổi lâu đài âm thanh của sân cỏ chiều nay. Danh ná vẫn khóc sùt sùi khi khán giả hoan hô nó nhiệt liệt. Dzũng Đakao ghé tai Danh ná:

- Mày thương tao thật không?
Danh ná đưa tay quệt nước mắt:

- Tao thương mày hết sức.

Dzũng Đakao hỏi:

- Có đem ná theo đấy chứ?

Danh ná gật:

- Có.

- Đạn?

- Nhiều. Đầy túi.

- Bắn chơi nhé.

- Với mày nữa thì tao mới bắn.

- Ủ, với tao.

Dzũng Đakao cầm lấy cái chân máy vi âm:

- Thừa các bạn, trước khi tranh giải Guigoz,

Danh ná và tôi sẽ giúp vui các bạn một màn
bắn súng cao-su.

Năm ông nhóc nhảy khỏi khán đài, chạy ra giữa sân. Dzũng Đakao nhặt được cuộn vở. Nó gấp nhỏ cuộn vở như bao thuốc lá, dùng giấy buộc lại để khỏi tuột ra. Nó bảo Hưng mập, Chương còm, Bồn lửa nhặt đạn rơi tiếp tế cho Danh ná và nó. Hàng ngàn con mắt theo dõi năm ông nhóc giữa sân cỏ. Bồn lửa tung cuộn vở gấp nhỏ lên cao. Danh ná rút súng bắn. Bốp. Cuốn vở nhích cao hơn. Dzũng Đakao bắn theo. Bốp. Cuốn vở vừa rơi được một tí lại bị đẩy lên. Bốp. Bốp. Bốp. Bốp... Suốt năm phút, cuộn vở lơ lửng trong không gian. Khán giả mê say thường ngoạn. Dzũng Đakao

không bắn nữa. Một mình Danh ná biểu diễn. Nó lượm đạn bỏ đầy túi Danh ná rồi ra hiệu cho các bạn lui mất. Danh ná, vị hoàng tử nổi bật giữa thảm cỏ xanh, người đương làm mê hồn thần dân của người. Nhỏ con Long Xuyên tận mắt nhìn tài nghệ của Danh ná. Chả nghi ngờ gì nữa, đó là đứa trẻ ở Long Xuyên. Hôm nay, Danh ná không để cuốn vở rơi xuống đất. Ngày mai, Danh ná sẽ đẩy quê hương ta, dân tộc ta lên cao, cao mãi, cao hơn hết, cao và ngạo nghễ như mặt trời.

Danh ná vẫn móc đạn bắn đều. Nó tưởng Dzũng Đakao đứng gần nó. Danh ná bắn tới viên đạn cuối cùng. Nó móc túi. Nó nhìn quanh. Chỉ còn nó. Tiếng gầm thác đổ, tiếng reo biển động suy tôn nó. Nó ngẩn ngơ. Và Danh ná lại khóc. Khán giả ứa vào, kiệu nó lên, rước nó chạy vòng quanh sân. Dzũng Đakao và các bạn vỗ tay. Chơn Chơn đạo nhơn đuổi theo cái kiệu người, kêu gọi:

- Sư phụ, sư phụ!

Thảo xa lộ sững sợ hỏi Dzũng Đakao:

- Con nhà Dzũng Đakao biết đá bóng à?

Dzũng Đakao đáp:

- Lát nữa mày sẽ rõ. Nó đá hay hơn Bồn lửa.

Nhưng đừng hòng nó đá bại tụi Trường Nữ.

CHƯƠNG BẢY

Hai đội bóng đã ra sân theo tiếng còi của ông chủ giải kiêm trọng tài. Đội Trường Nữ mặc quần xà-lỏn phồng mầu xanh dương và áo sơ-mi ngắn tay mầu trắng. Các cô nương đội mũ lưỡi trai. Trông ngộ và xinh xinh đáo để. Đội Thảo Vườn, một đội bóng không đại diện trường nào, do Thảo xa lộ lập ra, mặc áo thun mầu vàng, quần xà-lỏn đen, trông hết sức... thợ sửa máy cày. Thành phần hai đội xếp như sau:

TRƯỜNG NỮ

Liên

Thơm - Út

Bé - Lan - Huệ

Hường - Nga - Duyên - Thủy - Trang

Ba - Danh ná - Bốn lửa - Dzũng Đakao - Tám

Tư - Hưng mập - Vĩnh

Thảo xa lộ - Quới

Chương còm THẢO VƯỜN

Như bất cứ một trận bóng tròn tranh giải nào, cho là giải quốc tế đi, hai đội Trường Nữ và Thảo Vườn phải chụp chung vài “bô” ảnh làm kỷ niệm. Mười một cầu thủ kẹp tóc ngồi trước. Mười một cầu thủ húi cua đứng sau. Máy ảnh bấm lách tách. Hai phóng viên nhiếp ảnh Vĩnh Lộc và Thu Diêu cong người, khòm lưng cố lấy những kiểu hình thật đẹp cho tuần báo Búp Bè. Màn chụp ảnh xong, đến màn tặng kỷ vật cho bốn cầu thủ Sài gòn. Bốn “em” Liên, Duyên, Thủy, Lan trao tay bốn “anh” Chương còm, Bồn lửa, Dzũng Đakao, Hung mập mỗi anh một chiếc khăn trắng thêu con rồng xanh. Bốn “anh” xấu hổ quá, đỏ bừng mặt mũi. Chân các anh run. Tay các anh vừa dài ra vừa chẳng biết nên cất chỗ nào. Các anh mặc quần xà-lỏn mà quên bég mình mặc quần xà-lỏn. Cứ thọc tay vô túi quần. Và cứ thấy tay mình chui ra. Khán giả cười rộ. Ba mươi hai vị cười đến nổi ngất xỉu, bị khiêng tới nhà thương. Mười lăm vị cười sái quai hàm hết nhai nổi mực nướng.

Nắng tự nhiên dịu hẳn. Để người ta nhìn rõ mặt trời nhe răng cười thích thú. Bốn vị hoàng tử phương xa đứng cầm kỷ vật, thộn mặt một lúc mới hay mình gặp trường hợp bất ngờ, không có vật gì tặng lại. Đành lí nhí cám

ơn. Cũng may, bốn “em” quên nói vài câu... giao hữu bóng tròn. Chứ, bốn “em” cà kê dê ngỗng, chắc chắn, bốn “anh” sẽ chết đứng.

Sau đó, mỗi đội chạy về một bên sân. Bốn lửa, Chương còm, Hung mập đã được Dzũng Đakao rì tai dặn dò chiến thuật. Trận đấu sắp hứa hẹn nhiều chuyện lạ. Chương còm, từ “gôn” đá bóng trái bóng. Bốn lửa cố tình nhảy lên đánh “cú tết” hụt rồi co chân biểu diễn “cú ta-lông” chuyển cho Danh ná. Hoàng tử Long Xuyên chặn bóng bằng hai chân. Nó đi trên trái bóng như một người đi trên thùng rượu chát. Phải nói là trái bóng đưa Danh ná đi. Nhỏ con Long Xuyên tung nón, liệng cờ ca ngợi trò ảo thuật của Danh ná. Bất chợt, Danh ná xoay nhiều vòng. Trái bóng xoay theo. Nó nhảy xuống, mặc bóng xoay tít một mình. Rồi Danh ná mức bóng cao, dùng đầu hứng và chạy nhanh. Trái bóng dính trên đầu Danh ná in hệt thỏi sắt dính vào cục nam châm. Danh ná chạy một mạch thẳng vô “gôn” của Chương còm.

- Hoan hô Danh ná!

- Hoan hô hoàng tử Chắc Cà Dao!

Danh ná chấp tay trước ngực, nghiêng mình cảm ơn khán giả. Tiếng vỗ tay âm vang, rung chuyển.

- Hoan hô Danh ná!

- Hoan hô nhỏ con Việt Nam!

- Nhô con Việt Nam vô địch thế giới!

Trọng tài thổi tu-huyết toe toe. Những pha biểu diễn của Danh ná, Bốn lửa chưa “đã”, khán giả xuyết xoa tiếc rẻ. Các cầu thủ chạy về vị trí của mình. Một màn phá lệ thông thường, xảy ra. Là mười một cầu thủ kịp tóc, mỗi cô một bông hồng tiến sang “đất địch” cài hoa lên... áo thung của mười một cầu thủ húi cua. Cô Liên cài hoa lên áo cậu Chương còm. Cô Lan cài hoa lên áo cậu Hưng mập. Cô Thủy cài hoa lên áo cậu Dzũng Đakao. Cô Duyên cài hoa lên áo cậu Bốn lửa. Cô Nga cài hoa lên áo cậu Danh ná... Các cô ghim cuống hoa xuyên qua áo thung. Cậu Hưng mập bị gai hồng xoi nhẹ tí da. Nhưng cậu cảm giác êm ái. Không nhột cũng chả đau một ly ông lão. Hoan hô là nghề của khán giả. Nên khán giả cứ tiếp tục hoan hô khi khán giả khoái tởn. Các cô tiến sang rồi các cô rút lui. Nhịp nhàng và đều đặn. Như một vũ khúc. Vũ khúc trong truyện thần tiên. Vũ khúc mang tên Bông Hồng cho nhau. Vũ khúc tuyệt vời này chỉ mới thấy ở Long Xuyên.

Trọng tài yêu cầu hai thủ quân bắt thăm chọn sân. Dzũng Đakao thay mặt thủ quân Thảo xa lộ, lễ phép:

- Thưa bác sĩ, chúng cháu nhường cho Trường Nữ. Chúng cháu chọn bên có mặt trời chiếu chói mắt.

Thủ quân Trường Nữ, cô Thúy, mỉm cười:

- Cảm ơn anh Dzũng Đakao.

Bác sĩ trọng tài, Lão Ngoan Đồng của nhô con Long Xuyên, đặt trái bóng lên vệt vôi giữa sân. Trường Nữ giao bóng trước. Duyên hất bóng về cho Lan. Năm công chúa Hoàng, Nga, Duyên, Thủy, Trang tràn sang đất Thảo Vườn. Lan đá một đường bóng đưa cho Duyên. Dzũng Đakao và Bồn lừa ngoài lại đất mình nhìn các công chúa trở tài. Bồn lừa ngăn ngại. A, các công chúa, không phải các hung thần. Các công chúa cầm hoa hồng, tay không cầm gói tằm ruột hay tay cầm gói muối ớt. Các công chúa chuyển bóng, lừa bóng, giữ bóng hay quá. Hèn chi bà nội, bà ngoại của các công chúa ngày xưa chả tính lên Sài Gòn biểu diễn. Bóng đang ở chân cô Duyên. Cô này gặp thùng nước lèo Hưng mập đứng cản. Duyên đẩy nhẹ cho Nga. Hưng mập nói khẽ:

- Lần sau cứ lừa qua mặt tôi đi, tôi được lệnh... hự!

Duyên đùa:

- Thật à, anh phì lử?

Hưng mập nháy mắt:

- Bồn sao. Cô chỉ cần lừa thằng Thảo xa lộ.

Cô Nga thọc bóng sâu xuống góc phải. Cô Hoàng đuổi theo. Thảo xa lộ truy cản tận tình. Cô Hoàng “ngả bàn đèn”. Trái bóng bay vào giữa vòng cấm địa. Cô Thủy nhảy lên đánh

đầu. Trái bóng nằm gọn trong tay Chương còm. Thủ môn bộ xương cách trí nhún vai:

- Thành thật cáo lỗi. Chả lẽ chưa chi đã thua?

Chương còm đá tưởi lên, cóc cần nhằm bờ nhà giao bóng. Bốn lửa đỡ lại. Thay vì chuyển cho Dzũng Đakao nó lại mớm bóng vào chân trung phong kịp tóc Duyên. Nhà trung phong kịp tóc chớp luôn bóng dẫn lên, dẫn lên. Thảo xa lộ bứt tóc, nói với Chương còm.

- Con nhà Bốn lửa mê gái rồi hả, mày?

Chương còm cười toe:

- Nó hồi hộp đấy.

- Hồi hộp cái nỗi gì?

- Cái bông hồng cài áo!

Cô Duyên dẫn bóng cách Hưng mập một thước, nói băng quơ:

- Nói lời phải giữ lấy lời.

Hưng mập đáp:

- Tôi đâu có là bướm bướm.

Và thùng nước leo vờ vẩn cản đường để trung phong Duyên qua mặt cái vù. Thảo xa lộ báo nguy:

- Coi chừng Chương còm!

Cô Duyên sút búa bổ. Chương còm bật gọn. Nó nghiêng mình:

- Thành thật cáo lỗi.

Khán giả không ngờ nổi chiến thuật đá cuội... của bọn Dzũng Đakao. Quý vị nhô con

nghĩ rằng Dzũng Đakao chưa thềm trở tài. Thế thôi. Hì hì, quái kiệt Bồn lừa có vẻ coi thường địch thủ quá. Nó đứng khoi khoi giữa sân, dứt bông hồng khỏi áo, cầm tay và đưa lên mũi hít hà. Chương còm nhồi bóng. Nhà trung phong Duyên lại chặn không để thủ môn Chương còm đá lên một cách dễ dàng.

Chương còm hỏi:

- Tên cái nhà cô giữ “gôn” là gì?

Trung phong Trường Nữ bữu môi:

- Xí... Hỏi làm chi?

- Hỏi cho biết.

- Biết làm chi?

- Biết làm quen.

- Làm quen con chó leng keng... Đá bóng lên, ồm ờ hoài. Tên con nhỏ là Liên.

Thảo xa lộ nghiêng rằng:

- Mà cũng mê gái hả, Chương còm?

Chương còm đá mạnh bóng lên:

- Đầu có, tao mê bông hoa hồng thôi.

Dzũng Đakao chặn bóng. Cô Thủy nhào tới toan cướp. Dzũng Đakao lừa đảo. Vừa lừa vừa gọi chuyện:

- Tên cô là gì?

- Thủy.

- Cám ơn cô Thủy nhé!

- Cám ơn chi?

- Cái khăn và bông hoa. Tôi nhường cô trái bóng này đây.

Thủy cướp bóng trong chân Dzũng Đakao. Phe Trường Nữ vỗ tay cổ vũ gà nhà. Bốn lừa đã nghe rõ những lời Dzũng Đakao “tán” Thủy. Nó lẩm bẩm: “Ông sẽ nói không giống thằng Dzũng Đakao.” Cô Thủy bị tên quá khích của đội Thảo Vườn là Vinh phá bóng ra biên. Trang tung bóng. Bốn lừa lướt đến vỗ bóng. Nó dẫn bóng qua khán giả con gái. Các cô tung hoa trúng người Bốn lừa. Nó đứng lại nhặt hoa, kéo áo tung bỏ hết hoa vô phông cả ngực. Bốn lừa biểu diễn tài nghệ thật. Nó đưa trái bóng đi phiêu lưu khắp sân. Phe con trai hò hét, bắt nó làm bàn. Bốn lừa đã dẫn bóng vào vòng cấm địa của Trường Nữ. Nó lừa qua mặt cả tả vệ lẫn hữu vệ Trường Nữ. Nó thắng đôi chân trước của “gôn”. Thủ môn Liên cố gắng quýt. Bốn lừa để trái bóng nằm chơi. Nó chạy vào gân, lịch sự như một hoàng tử:

- Xin phép được tặng cô một bông hồng.

Bốn lừa cài hoa lên áo thủ môn Liên:

- Chương còn nhờ tôi đó.

Trong khi nó cài hoa lên áo Liên thì nhà tả vệ Thơm đã kịp chạy về khiêng trái bóng lên, cứu nguy cho Trường Nữ. Khán giả cười ầm. Quý vị húi cua không la ó. Và, dường như, quý vị ấy chẳng còn cay cú, chẳng còn tự ái húi cua nữa. Quý vị kịp tóc thì khỏi kể. Quý vị này ngưỡng mộ Bốn lừa quá.

Thấy Bốn lừa uống thuốc liều, Hưng mập

bèn làm “bướm bướm đậu rồi lại bay” một lần. Nó không để trung phong Duyên qua mặt. Nó chớp bóng, dẫn lên, tự ý làm trung phong. Nó lướt qua Lan, nghĩ sao, quay lui:

- Khăn cô thêu đẹp ghê nơi.

Cầu thủ Lan chớp mắt:

- Anh khen thiệt tình không, anh phì lủ?

Hung mập nói:

- Thiệt tình mà, cô bánh ú! Tôi sẽ dùng khăn cô tặng để lau nước mắt khi tôi bị... má đánh đòn.

Hung mập dang tay:

- Bóng đây, mời cô sút đi!

Và Hung mập chạy về đất nhà. Hung mập mà chạy, thánh trông thấy cũng cười rụng răng. Quả thật, trận tranh Giải Túc Cầu Guigoz này bất ngờ. Nó tặng sân cỏ niềm vui ghi nhớ. Nó tạo ra một sân cỏ trong chiến tranh cười với đủ tiếng cười, tràng cười. Cười sùng liên thanh. Cười đại bác. Cười lựu đạn. Cười bom. Cười mìn. Nếu nhân loại đã biết cười và biết cách làm cho nhau cười, trò chơi giết nhau phải hết. Thương yêu và cười vui, đó là lý tưởng của con người sống trên trái đất. Người ta không thể sống bằng thù hận và sống trong buồn thảm. Rồi trẻ con sẽ lãnh sứ mạng của Thượng Đế làm lại thế giới khốn khổ này.

Lan sút mạnh trái bóng, đuổi theo Hung mập:

- Hôm nào anh phi lữ về Sài Gòn?

Hưng mập đáp:

- Còn lâu, cô bánh ú ạ!

Trung phong kịp tóc Duyên lại có bóng. Cô chuyển cho Nga. Năm công chúa Trường Nữ giàn xếp những đường bóng đẹp mắt. Hưng mập đứng ý ngắm bóng hồng trên áo. Lần này cô Nga toan tạo bàn. Nhưng Chương còm tóm bóng dễ dàng. Nó đá bóng cho Danh ná. Hoàng tử Chắc Cà Dao trở thêm ngón tài nghệ bất hủ. Nó đẩy khê trái bóng cách nó một thước rồi lộn cù mèo sáu vòng Khi nó đứng dậy, trái bóng đã đi thẳng vào “gôn”. Thủ môn Liên bắt trái bóng vất vả. Cô đá bóng. Trận đấu không một chút sôi nổi. Vì, khán giả đã nhận rõ, các hoàng tử sân cỏ Danh ná, Dzũng Đakao, Bồn lửa, Chương còm chẳng nỗ lực bại Trường Nữ Không sôi nổi, hồi hộp song cả sân cười vui sướng. Ngay cỏ úa lá không cũng vui cười, nữa là. Hiệp đấu chấm dứt. Khán giả ủa vào sân làm quen với ngũ hoàng tử. Khi Danh ná ngỏ ý muốn thua, khán giả húi của đồng ý thua đội Trường Nữ.

Quý vị húi của khoái thua đậm đà:

- Hai mươi - xi rô đi!

- Một trăm - xia rô đi!

- Không nên thắng con gái!

- Thắng con gái không phải là con trai!

Và thích chiến thắng:

- Cẩn thẳng Nga xô!
- Hãy đá bại Hung Gia Lợi!
- Cho thùng lưới Ba Tây!
- Làm gãy cột gôn Nhật Bản!
- Vô địch thế giới!

Khán giả húi cua tranh nhau bóp chân, tay cho Danh ná, Chương còm, Dzũng Đakao, Bồn lửa, Hưng mập. Khán giả kịp tóc đem khăn lạnh và nước cam vắt tới làm tỉnh ngũ hoàng tử. Những bông hồng đã là thuốc tỉnh, đã là giòong suối tỉnh muôn đời rồi. Dzũng Đakao thấy mùa hè rực rỡ, thật rực rỡ trong đôi mắt cầu thủ kịp tóc Thủy. Gì Thủy đây? Thu Thủy hay Hồ Thủy? Mùa hè ở Long Xuyên là mùa rung động, mùa trái tim con Gấu Rừng thu nhận một nỗi xao xuyến lạ lùng. Bồn lửa nằm ngửa, bông hồng đặt lên mũi, nó thưởng thức một mùi hương. Bồn lửa băng khuâng. Kỳ ghê, Bồn lửa “làm sao ấy” khi nghĩ tới nhà trung phong kịp tóc Duyên. Như Hưng mập đang “làm sao ấy” và tự hỏi tại sao cô bánh ú, bánh bông Lan - không, bánh ú bông lan đi - lại hỏi mình “Hôm nào anh phi lữ về Sài Gòn”. Người ta về Sài Gòn thấy kẻ người ta, can chi đến... bánh ú! Hay bánh ú muốn ngậm Tao Đàn: “Phi lữ về bánh ú chẳng cho về, Bánh ú nắm vạt áo bánh ú để bài thơ...” Còn Chương còm thì “nghe man mác một trời” thương yêu quê ngoại. Quê ngoại của Chương còm đã thiết

tha vì mẹ nó, sẽ thiết tha vì thủ môn Liên tóc xoã ngang vai. Danh ná chẳng theo “làm sao ấy”, cũng chẳng “nghe man mác” một mùi hương. Nó chỉ muốn khóc. Lần đầu tiên Danh ná biết thế nào là vinh quang, thế nào là tình quê hương, tình bạn hữu. Thương hại thay những kẻ tài ba lỗi lạc, không được hưởng vinh quang ngay trên mảnh đất quê hương mình. Danh ná bỗng yêu quê hương Long Xuyên vô vàn. Quê hương Long Xuyên đã ôm chặt Danh ná, hoan hô Danh ná. Cám ơn quê hương, tôi sẽ chỉ nghĩ làm đẹp quê hương Long Xuyên, quê hương Việt Nam yêu dấu. Cám ơn Dzũng Đakao, bạn đã đưa tôi ra khỏi con đường nhỏ bé của thôn xóm Chắc Cà Dao. Cám ơn Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập đã phả vào hồn tôi một niềm kiêu hãnh. Là, nhô con Việt Nam vô địch thế giới về mọi phương diện. Trước đây tôi yên phận sống với lũy tre, với giòng sông và tưởng rằng nước ta nhỏ bé, dân ta nghèo nàn, sức mấy tôi có thể vô địch bắn ná hoàn cầu. Nhưng, bây giờ thì khác, bây giờ tôi tin các bạn nói đúng vì tôi vừa ôn lại những bài học lịch sử. Thông minh nhất thiên hạ, chúng ta có “nhô con” Lê Quý Đôn. Lỗi lạc nhất thiên hạ, chúng ta có “nhô con” Đinh Bộ Lĩnh. Quả cảm nhất thiên hạ, chúng ta có “nhô con” Trần Quốc Toản... Tổ tiên ta đã từng vô địch thế giới, chúng ta sẽ vô địch

thế giới. Cảm ơn Thảo Xa lộ...

- Màym lằm bằm chi vậy, Danh ná?

- Tao cảm ơn màym.

- Màym phản phé, cảm ơn cái khổ gì nữa? Màym giấu nghề, màym chơi xấu, màym không giúp tao còn xúi giục bọn Dzũng Đakao đầu hàng con gái.

Hai “đứa” cầu thủ địa phương nói chuyện với nhau rất nhỏ. Thế mà Dzũng Đakao vẫn nghe lọt, dù chung quanh chúng nó, thác vui đang đổ ầm ầm.

- Nghe đây, Thảo!

- Nghe cái củ khoai mì ấy mà?

- Củ khoai mì, nghe đây!

- Nói đại đi.

- Màym bảo Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập, Chương còn là hiệp sĩ phải không?

- Cả màym luôn.

- Hiệp sĩ đâu thềm “ăn thua” mí con gái. Khán giả bằng lòng để chúng mình thua Trường Nữ đậm rồi. Con trai không uống sữa Guigoz. Con trai uống...

- Uống gì?

- Xá xị con cọp!

Dzũng Đakao phì cười. Thảo xa lộ cũng phì cười. Vừa lúc tu huyết thối toe toe. Những phút giải lao đã dứt. Hai đội bóng vô sân. Khán giả túa ra hai bên. Kịp tóc, húi cua lẫn lộn. Hết cái cảnh hai phe ủng hộ gà nhà kháy nhau,

ổ nhau, lườm nguýt nhau, giờ nắm đấm dọa nhau. Hùi của đoàn kết mí kịp tóc. Hùi của tan tự ái rồi. Đá cục tự ái hoá thành nước. Mát rươi. Kịp tóc thôi vênh vang. Kịp tóc hiểu hùi của nhường nhịn mình. Sân cỏ hiểu nhau, nhường nhau, sân cỏ vui. Nếu cuộc đời hiểu nhau, nhường nhau như sân cỏ này, cuộc đời đã chẳng có chiến trường.

Hai đội bóng không thay đổi cầu thủ. Trước sao, sau vậy. Đội Thảo Vườn giao bóng. Bồn lửa, trung phong số một liên lục địa bảo trung phong kịp tóc Duyên:

- Xin nhường bóng công chúa Long Xuyên.

Bồn lửa bóng bẩy quá, bay bướm quá. Khiến nhà trung phong nữ then đỏ mặt. Bác sĩ chủ giải Guigoz kiêm trọng tài thổi còi lia lịa. Bồn lửa cứ ỳ ra. Khán giả reo hò thích thú. Nhà trung phong nữ thỏ thẻ:

- Bên anh giao bóng mờ...

Bồn lửa đưa bông hoa hồng lên mũi, hít thà tíat cả mắt, hỏi:

- Hoa hồng mua ở Đà Lạt, hả?

Duyên đáp

- Long Xuyên thiếu giống. Hái ở vườn nhà bác sĩ Lữ đó. Nếu anh thích, mai tôi rủ đến nhà phó tổng thống Thơ, mặc sức hái hoa hồng. Thôi, giao bóng đi.

Bồn lửa nghiêng mình:

- Xin lỗi nhé!

Nó đưa bóng cho Danh ná. Danh ná chuyển cho Dzũng Đakao. Ba hoàng tử biểu diễn chuyển bóng bóng, bằng gót chân, bằng đầu. Bồn lửa đội bóng, xoay người thật mạnh. Trái bóng lên cao, quay tít thò lò. Danh ná trống cây chuối đón bóng rồi đá móc. Dzũng Đakao đỡ cú đá móc của Danh ná bằng mu bàn chân. Chân nó giống lưỡi cuốc. Cẳng chân là cán cuốc. Trái bóng ngoan ngoãn nằm im. Danh ná búng tay. Bồn lửa lại gần làm con cừu. Danh ná nhảy lên lưng Bồn lửa. Dzũng Đakao hất bóng cho Danh ná. Danh ná tung mình đá quả bóng. Rồi nó đuổi theo bóng móc về cho Hưng mập. Thùng nước lèo hứng bóng bằng bụng. Trái bóng nảy ra. Bồn lửa sút mạnh. Hưng mập lại đưa bụng đỡ. Bình. Bình. Bình. Bình. Dzũng Đakao, Danh ná, Bồn lửa thay phiên nhau thử bụng Hưng mập. Khán giả nhiệt liệt khen ngợi:

- Lý Tiểu Long vất đi!
 - Trần Tinh không bén gót!
 - Địch Long, Khuong Đại Vệ sẽ gãy tay nếu đâm bụng Hưng mập!
 - Vương Vũ đồ bỏ!
 - Hưng mập, sư tổ Tinh Vô Môn!
 - Hưng mập cha chú Đường Sơn đại huynh!
 - Hưng mập ông nội Mạnh long quá giang!
 - Hưng mập thiết “bụng” đại hiệp!
- Hưng mập nổi máu anh hùng (hơi bất lịch

sự đẩy nhé) cời phăng áo thung ra. Khán giả cười rống. Nó quên bém rằng nó đang là hoàng tử trên sân cỏ và đang tranh giải Guigoz. Nó ngỡ nó đang ở trước cửa trường Chu Mạnh Trinh, khu Phú Nhuận, gạ học trò đấm bụng ăn để đá.¹ Nó vẫy tay như một tay Sơn Đông mãi võ:

- Bạn nào muốn thử bụng tôi bằng sắt hay bằng gang, xin mời vô.

Bồn lửa thử trước. Trái bóng sút gần, trúng bụng Hưng mập bất ngờ, nghĩa là trúng khi nó chưa gồng, làm Hưng mập đau điếng. Nó không dám nhăn nhó. Còn giả vờ gãi bụng, pha trò:

- Ngứa quá xá!

Mười một cầu thủ Trường Nữ quên luôn chiến trận, đứng ngây người xem Hưng mập biểu diễn bụng. Một vài khán giả nhào vô, bị trọng tài đuổi ra. Màn biểu diễn bụng của Hưng mập không thể kéo dài. Nó hất bóng cho Danh ná. Danh ná dẫn bóng về vùng cấm địa.. mình! Nó sút. Chương còm “bong nhong” chụp bóng. Bồn lửa, Dzũng Đakao đã chạy về. Chương còm ném bóng lên. Thế là xảy ra cuộc bắt “gôn”. Chương còm bắt bóng một tay. Bắt bóng bằng nách. Bay lên bắt bóng. Lăn lộn bắt bóng. Nó đặt trái bóng ở chỗ phạt đền:

¹ Đọc Chương Còm của Duyên Anh.

- Trái này nhường nhà trung phong Trường Nữ.

Trung phong Duyên sút mạnh. Chương cò cớ tình vô huyệt. Trái bóng lọt lưới. Khán giả vỗ tay hoan hô Trường Nữ. Trận đấu có vẻ gay cấn. Bốn lửa, Danh ná, Dzũng Đakao và tất cả cầu thủ Thảo Vườn huyệt bóng, mất bóng hoài. Hàng tiền đạo Trường Nữ tấn công dồn dập. Mỗi lần bóng xuống là Hưng mập ngã và Chương cò cớ ngắm trời, ngắm hoa. Và bóng lọt lưới. Trường Nữ thắng nhiều quá đến nỗi không thích thắng. Chỉ mong thua một trái... giao hữu. Rất tiếc, trung phong Bốn lửa đem bóng tới cửa “gôn” địch thì cú khụng lại. Rồi hóa điên. Tay cầm bông hoa, tay vung vẩy, chân nhảy, miệng hát:

Đây đó đây trong rừng

Cây với cành cùng đua sắc thắm

Kìa cô em đang nhìn hoa tươi

Có sầu nhớ chi trong lòng

Và bỏ bóng, chạy dài... Dzũng Đakao ngồi bóp chân. Danh ná nằm mơ mộng và tưởng tượng cơn giận của Thảo xa lộ. Thủ quân Thảo xa lộ đã phì cười. Kể từ lúc nó phì cười, nó hết giận. Nó thấy Danh ná có lý. Thua con gái là khôn, là... anh hùng. Thảo xa lộ cũng ngồi dưỡng sức. Hưng mập “mơ nê” bóng quanh sân một vòng, Nó quảng cáo cái bụng:

- Ai muốn đấm bụng tôi, mời đến cổng trường Khuyến Học ngày mai...

Chương còm, thỉnh linh, bỏ “gôn” chạy lên cướp bóng của Hưng mập và lừa đảo qua hàng hậu vệ Trường Nữ, tới sát “gôn” Liên. Nó chặn bóng lại, nhìn Liên. Rồi bỏ mặc xác bóng, rút bóng hồng Liên cài lên áo nó ra, cài tặng Liên với câu nói sắc mùi cái lương:

- Bóng hồng này cho người con gái ở quê ngoại nhà tôi.

“Gôn “Liên then thùng:

- Anh Bồn lừa đã tặng “em” rồi. Và biểu...

Chương còm gắt:

- Biểu sao?

“Gôn” Liên giật mình:

- Biểu anh nhờ tặng “em...”

Chương còm hô to, chống chế:

- Thì tặng thêm. . .

Chương còm chưa kịp vô vọng cổ thì tu huyết của trọng tài đã trối khúc biệt ly. Nó chạy về sân mình. Vừa được một quãng, Chương còm ngoái lại:

- Hẹn ngày tái ngộ nhé!

Trận đấu kết thúc với tỷ số 17-0. Chương còm dở ẹt để bóng lọt lưới mười bảy lần. Bồn lừa dở ẹt, không sút lọt lưới trái nào. Trọng tài rất... con nít, chấp nhận cuộc tranh tài lạ lùng nhất thế giới bóng tròn. Khán giả hoan hô đội thua. Mười một cầu thủ húi cua được khán giả con trai công kênh và được được khán giả con gái ném hoa tới tấp. Thảo xa lộ gọi lớn:

- Danh ná, Dzũng Đakao!

- Gì?

- Tao khoái thua con gái!

Phần trao “cúp” Guigoz không có chi đặc biệt nên chẳng cần nói dài giòng. Ông chủ giải Guigoz mời cả hai đội bóng về khách sạn Mã Nhật Tân của ông. Ông dẫn lên sân thượng, mở tiệc thiết đãi và hứa mai sẽ chở vào núi Sập ngoạn cảnh. Các cầu thủ Trường Nữ hết lời cảm ơn tinh thần mã thượng của các cầu thủ Thảo Vườn. Liên quần quýt bên cạnh Chương còm. Duyên chuyện trò vui vẻ với Bốn lừ. Thủy hỏi thăm Dzũng Đakao về bọn khỉ Ban Mê Thuộc. Lan cười khúc khích nghe Hưng mập nói chuyện ông tướng chặn vịt Sáu móm và vụ chạy ma. Ông chủ giải xoa đầu Danh ná:

- Cháu là thần tượng của trẻ con Long Xuyên.

Chương còm nói:

- Thưa bác sĩ, Danh ná là thần tượng của trẻ con Việt Nam.

Bốn lừ tiếp:

- Danh ná là thần tượng của trẻ con trên thế giới.

Danh ná ứa nước mắt sung sướng. Nó nắm tay Thảo xa lộ:

- Cảm ơn Thảo.

Thảo xa lộ cảm động. Nó cũng ứa nước

mất. Ông chủ giải Guigoz bảo đám trẻ nâng ly... xá xị:

- Bác chúc các cháu học giỏi, ngoan ngoãn và làm rạng danh đất nước.

Cuộc ăn uống rất vui vẻ, đáng ghi vào nhật ký. Trước khi tạm biệt, ông chủ giải nói:

- Ở khu nhà ông ngoại Chương còn có bọn trẻ con hư đốn, chuyên phá phách mọi người. Bác có đọc truyện Giặc Ôê và bác thích lắm. Nhân dịp Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập xuống Long Xuyên nghỉ hè, bác muốn nhờ các cháu đưa những đứa trẻ hư đốn này về con đường học hành ngoan ngoãn.

Dzũng Đakao lễ phép:

- Thưa bác sĩ, thầy chúng cháu luôn luôn dạy chúng cháu làm những điều tốt. Để chúng cháu hỏi chuyện Thảo xa lộ cho rõ rồi chúng cháu sẽ tìm cách giúp đỡ bọn trẻ mà bác nói. Thầy chúng cháu dạy rằng: "Hãy chân thành và độ lượng nếu các con muốn cải hóa những đứa trẻ hư hỏng. Hãy thương yêu chúng; đừng hắt hủi chúng vì chúng là những đứa trẻ đáng thương."

Ông chủ giải Guigoz mỉm cười âu yếm:

- Các cháu có bậc thầy khả kính. Về Sài Gòn, nhớ nhắn lời hỏi thăm của bác lên thầy các cháu nhé!

Bọn nhóc chia tay nhau, hẹn gặp lại nhau. Ông chủ giải Guigoz không giữ nổi Dzũng

Đakao và bạn nó nghỉ ngơi ở khách sạn của ông. Chương còn bảo ông ngoại nó đã nhờ dưỡng Tư Thọ của nó lo nơi ăn chốn ở cho chúng nó rồi. Dzũng Đakao, Chương còn, Hưng mập, Thảo xa lộ, Bốn lửa, Danh ná về một lối. Khi ngang qua cầu đúc, Dzũng Đakao nhìn những vì sao lấp lánh dưới sông. Nó nghĩ tới một vài vì sao lấp lánh ở những vũng nước bắn. Nó muốn lấp đầy những vũng nước đó. Để những vì sao chỉ còn lấp lánh dưới sông. Dzũng Đakao hỏi Thảo xa lộ chuyện bọn trẻ con hư đốn. Đêm đó, sáu ông nhóc ngủ chung trong căn phòng rộng sáu giường trên lầu tư của ông ngoại Chương Còn.

CHƯƠNG TÁM

Sau bữa điểm tâm, thảo xa lộ chở Danh ná về Chắc Cà Đao bằng xe đạp. Danh ná nằng nặc đòi về sớm để sửa soạn xuống tối nay mời bọn Dzũng Đakao tới nhà nó ăn cơm rồi đi chơi dưới nước. Trăng đang tỏ, bơi xuống trên những sông lạch ban đêm thật tuyệt. Không hưởng ngay, phải đợi mùa trăng sau. Mà để gì bọn Dzũng Đakao đã chịu ở Long Xuyên hết ba tháng hè. Danh ná yêu Dzũng Đakao yêu Bốn lửa, yêu Hưng mập, yêu Chương còm quá rồi. Nó chỉ sợ bọn Dzũng Đakao buồn, bỏ về Sài Gòn. Danh ná lo lắng. Hết thú bơi xuống dưới trăng, còn thứ gì khác?

Danh ná hỏi Thảo xa lộ:

- Mấy nghĩ giùm tao coi, tối nay bơi xuống, tối mai làm gì cho tụi nó vui?

Thảo xa lộ đáp:

- Thiếu gì trò chơi. Đi đạp chuột chắc chúng nó khoái.

- Tối mốt?
- Mai chưa xong đã lo mốt.
- Thử nói tao nghe?
- Mốt sang Chợ Mới, vô Long Kiên, qua Hòa Hảo.

- Mà làm gì?
- Câu cá, bắn chim.
- Nhớ chúng nó chán?
- Tao biểu mốt hãy hay. Biết đâu chúng nó chả khoai bơi xuống hoài hủ. Tập cho chúng nó chèo xuống cũng hết vài tháng.

- Ủa hé!

Danh ná bớt lo rồi. Nó nghĩ tới cái bếp dầu hôi, cái chảo, lon mỡ, hộp quẹt, gói muối tiêu, trái chanh, ít chai xá xị và những con cá linh giẫy đành đạch dưới ánh trăng. Nó nghĩ nhiều quá. Về nguồn vui mùa hè của bạn Sài-gòn của nó.

Trong khi đó, bạn nó đang ngồi trên ghế xi măng ở sân trường Khuyến Học. Nghỉ hè rồi. Trường lớp đóng cửa im im. Mấy cây phượng nở hoa đỏ ối. Bao giờ người ta hát “Hoa phượng rơi đón mùa thu tới”, bấy giờ những ngày tháng hạ thu dọn kỷ niệm ra đi. Và trường lớp rộn rã. Cửa sổ, bảng đen, bàn ghế thơm phức mùi niên học mới. Nhưng đó là trường công. Còn trường tư thì vừa viết lưu niệm cho nhau tuần trước đã gặp nhau trên đường đi học tuần sau. Trường tư không có mùa hè. Ôi những trường tư ở quê hương tôi, thường là

những căn phố hai ba tầng không có cây to bóng mát, không có sân chơi; thường nằm ở khu thương mại, cạnh quán ăn hay rạp chiếu bóng. Và hè chưa tới người ta đã lo quảng cáo lớp hè! Hưng mập cảm khái nhẹ một đôi lời. Nó muốn mùa hè phải là mùa xuân của học trò. Tất cả học trò phải được nghỉ trọn ba tháng hè. Tất cả trường công tư phải đóng cửa. Học trò về quê nhảy nhót, lên núi leo đồi, xuống biển nhào lặn. Học trò xa trường mới nhớ trường, thương lớp. Bàng xa phần bàng mới tương tư phần. Có nhớ thương là có tình nghĩa. Học trò cần nhớ thương trường lớp, thầy cô, bạn bè, sách vở... Thế thì đừng mở lớp hè. Thế thì hãy cho học trò đủ “chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê”. Chín tháng còn lại của niên học sẽ tuyệt vời.

Bốn vị hoàng tử cùng nhìn một ngôi trường vụ hè. Mỗi vị một ý nghĩ. Cuối cùng, bốn ý nghĩ xếp hàng tư đi trên đường một chiều. Là, thấy ngôi trường Khuyến Học đứng buồn vì nhớ học trò. Bốn vị hoàng tử mừng tượng ngôi trường Đakao đang đứng buồn nhớ bốn vị và bao nhiêu bạn bè của bốn vị. Bất giác, Hưng mập thở dài thườn thượt:

- Nhớ trường mình quá xá!

Bốn lửa ngắm những chùm hoa phượng:

- Phượng vĩ ở sân trường mình chắc đỏ ối cả khu Đakao.

Dzũng Đakao nói:

- Đò hơn mái ngói. Mái ngói trường mình tức lắm đấy nhé! Đợi tháng chín, mưa lớn, mái ngói mới đỏ gần bằng hoa phượng. Thì phượng đã tàn.

Chương còn nhìn xa vắng:

- Hôm nọ mong chóng đến hè, hôm nay mong chóng hết hè.

Đưa từ nhà ông ngoại Chương còn ra một điệu hát hợp tình hợp cảnh:

Em xa trường

Trường em buồn lắm

Nghỉ hè vui

Sông dài em tắm

Đồng quê hiền

Trái cây không cấm

Mai em về nương bóng trường em...

Hung mập hỏi:

- “Đứa nào” hát bài này đó?

Nó giục:

- Chương còn vô vận to máy đi! Nghe “đã” quá, đồ nhớ trường quá.

Nó pha trò:

- Yên chí, hết hè tụi em về, trường ạ!

Chương còn toan chiều Hung mập. Thì bài hát đã dứt. Bốn đứa tỏ vẻ sành điệu:

- Lỗi ti Thái Hiền hát đó. Con gái Phạm Duy đó. Tuần trước nó hát Bài ca Tuổi Ngọc ở ti vi.

Tao mê giọng nó.

Bồn lừa trở giọng:

Cho em xin còn một xe đạp

Xe xinh xinh để em đi học...

Hung mập xua tay:

- Để tao sửa lời của “cha” Phạm Duy. Và nó
rỗng:

Cho em xin còn một xe đạp

Xe mi-ni để em đi học

Bốn ông nhái cười vang. Bốn vị hoàng tử vui
nổi tương tư trường lớp trên bước đường sân
bắn rong ruổi. Vừa khi ấy, có tiếng hát thật hể
và thật nhạo báng người tàn tật trỗi lên:

Một thằng mù coi ti-vi

Một thằng câm đang tập hát

Một thằng què đưa xe đạp...

Tiếng hát lớn dần và một bảy nhái xuất
hiện. Một thằng hát. Rồi song ca. Rồi hợp ca.
Đây là ban lục ca vì bảy nhái sáu đứa. Đã có
tam ca Đông Phương, tam ca Ba Trái Táo, tam
ca ABC, tam ca Ba Con Mèo. Chưa có tứ ca,
ngũ ca. Thì ở Long Xuyên nên có lục ca Xà
Lòn. Chương còm đặt tên ngay cho bộ lục ca
này. Bởi cả sáu ca sĩ đều còi trần, mặc xà lòn.
Chúng hát những lời nhảm, nhái lời nhạc của
Trịnh Công Sơn.

Minh đã có đôi “Ji”

Không ngờ nó lại “Xi”

Minh đã có hai đôi

Không ngờ nó ba con...

Những lời hát nhảm này, bọn Giặc Ô-kê, bọn cầu bơ cầu bất trên vỉa hè Sài-gòn đã làm mọi người khó chịu. Trẻ con ngoan ngoãn là trẻ con không hát tầm bậy tầm bạ và chửi thề, văng tục. ”Người ta sẽ phán xét cha mẹ, thầy cô của con nếu con hát bậy và nói năng thô lỗ”. Thấy Dzũng Đakao dạy thế. Hần sáu thằng nhóc đây là bọn trẻ con hư hỏng mà bác sĩ chủ giải Guigoz đã nói và Thảo xa lộ đã kể tối qua. Tại sao chúng nó hát nhảm? Tại sao chúng nó thuộc những lời ca của vỉa hè Sài-gòn? Chắc đứa nào lên Sài-gòn, nghe hát bậy, thích lắm, thuộc lòng và về Long Xuyên phổ biến. Sài-gòn chỉ đẹp và tốt ở các trường tiểu học. Không bao giờ tốt ở vỉa hè. Dzũng Đakao đưa mắt ra hiệu cho các bạn. Và bốn hiệp sĩ ngồi bất động. Bộ lục ca Xà Lòn hát đi hát lại và tưởng rằng ai nghe được sẽ khoái lắm chắc. Chúng đã kéo nhau tới sân trường. Dzũng Đakao liếc nhìn. Thấy một thằng búng ngón tay cái tách. Lâu đài âm thanh... chối tai im bật.

Thằng búng ngón tay hít hà như con chó đánh hơi. Giây lát, nó xổ giọng anh chị:

- Có mùi gì lạ hoắc, tụi bây!

Thằng này hẳn là trưởng ban Lục Ca Xà Lòn. Tên đàn em thứ nhất cũng hít hà:

- Ồ đúng rồi, có mùi gì lạ hoắc.

Tên đàn em thứ hai nhăn nhó:

- Mùi lạ hoắc giống mùi dán. Hôi rình à!

Tên đàn em thứ ba bịt mũi:

- Láo, giống mùi sinh chứ.

Tên đàn em thứ tư lắc đầu:

- Mùi cá ươn.

Tên đàn em thứ năm cười hềnh hếch.

- Ủa, mùi cá ươn.

Bốn hoàng tử vẫn ngồi bất động. Nhưng tai nghe đủ và mắt liếc rõ. Chương còm đã đặt cho sáu ông nhãi mỗi ông một hỗn danh. Thành linh, ông nhãi trưởng ban Xà Lòn nhảy tới, vỗ vai Chương còm:

- Mày có ngửi thấy mùi cá ươn không?

Chương còm đáp:

- Có.

- Mày có biết tại sao cá ươn không?

- Có.

- Tại sao?

- Vì hai lẽ.

- Nói coi!

- Thứ nhất, người ta thiếu muối ướp cá.

Thứ hai, cá không chịu ăn muối.

- Vậy là nghĩa gì, mày nói “đại ca” của mày cóc hiểu nổi.

- Bạn muốn tôi giải nghĩa rành mạch?

- Ừa.

- Cá không ăn muối cá sẽ ươn. Những đứa trẻ con không chịu nghe lời khuyên dạy của ba má, thầy cô, không chịu đến trường học thì sẽ lêu lổng, tối ngày hát láo và lớn lên hư hỏng, thói tha như cá ươn.

- Màm móc họng tao, hả?

- Đầu dảm.

- Màm biết tên tuổi tao chưa?

- Bẩm chưa.

- Giang hồ hắc bạch đều sợ tao khiếp vía. Tao là Lý Tiểu Long tức Đường Sơn đại huynh. Năm thằng đàn em của tao đều là những tay kiệt liệt trong giới võ lâm. Thằng đồng ý với tao có mùi lạ hoắc là Vương Vũ nổi máu anh hùng. Thằng biểu mùi lạ hoắc giống mùi dản hôi rình là Khương Đại Vệ thiết quyền ca sĩ. Thằng biểu mùi lạ hoắc như mùi sinh là Địch Long vô địch quyền vương. Thằng biểu mùi lạ hoắc giống mùi cá ươn là Trần Tinh ác đấu. Thằng cuối cùng là Trần Quan Thái Mã Vĩnh Trinh. Nói tên tụi bây nghe coi!

- Bẩm xếp Lý Tiểu Long tức Đường Sơn đại huynh, nhà cháu là Chương còm. Ba người bạn của nhà cháu xin xếp theo rôi ngón tay chỏ của nhà cháu. Thằng kia là Dzũng Đakao. Thằng đó là Hưng mập...

Dzũng Đakao ngồi yên, Hưng mập đứng dậy, cúi rạp:

- Chào xếp!

Chương còm giới thiệu tiếp:

- Thằng cuối cùng là Bồn lừa.

Bồn lừa bắt chước Hưng mập, đứng dậy, vái Lý Tiểu Long ba vái:

- Lạy xếp ạ!

Lý Tiểu Long giương oai:

- Chúng mày có biết là tao đã đại diện Tinh Võ Môn uýnh chết võ sĩ vô địch Nhật bản và Huê kỳ không? Chúng mày có biết tao qua La Mã uýnh chết luôn tân vô địch Huê kỳ không? Tao làm mãnh long quá giang. À, tao “quá giang” hoài hủ. Ông đi nhờ xe đồ, xe lôi đạp, xe lôi máy!

Bồn lừa khoanh tay:

- Xếp không sang sông?

- Sang sông làm chi?

- Quá giang mà!

- Quá giang là đi nhờ xe, hiểu chưa?

- Dạ.

Lý Tiểu Long ra roi:

- Đất này tao mua đứt rồi, ai cho phép chúng mày ngồi đây?

Chương còm thưa:

- Bẩm xếp, nhà cháu tưởng đất này của ông ngoại nhà cháu. Xếp biết ông hội đồng Đề chứ ạ?

Lý Tiểu Long mím môi:

- Mày là cháu “cha” hội đồng Đề? Ngon ác.

Tư Thọ ông còn không ngán, ngán chi cháu ngoại của hội đồng Đề.

Chương còm ngó ngẩn:

- Rồi sao?

Lý Tiểu Long nắm chặt nắm đấm:

- Rồi trái phật thủ này sẽ trả lời mày nếu mày không đưa tao tí tiền còm mua thuốc lá hút chơi. Cho tụi bay hay: bọn học trò Khuyến Học nạp tiền đều đều. Tụi bây ở đâu tới?

- Sài Gòn,

- Có tiền không?

- Không.

- Đồng hồ, bút máy?

- Không.

- Có gì khác?

- Chẳng có gì ngoài tấm lòng.

- Tấm lòng ở đâu?

- Trong bụng.

- Tao muốn xem.

- Được.

Chương còm bèn cởi áo ra. Dzũng Đakao “chịu” Chương còm quá. Bộ xương cách trí ứng đối hay ghê. Hưng mập cởi áo nhanh hơn Chương còm. Nó nói:

- Tấm lòng em để xem hơn, xin xếp Lý Tiểu Long xem trước.

Hưng mập ném áo xuống sân cỏ. Nó đứng trung bình tấn. Các bắp thịt nổi lên rần rần. Và cái bụng bất hủ của Hưng mập thì khởi diễn

tả. Hưng mập chỉ dẫn cách xem tấm lòng:

- Xếp Lý Tiểu Long và các phó xếp Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Tinh, Trần Quan Thái thay phiên nhau đấm mạnh vô bụng em đi. Cánh cửa lòng em sẽ mở rộng và các xếp tha hồ nhìn.

Đường Sơn đại huynh Lý Tiểu Long nghiêng răng ken két. Nó rút từ lưng ra món võ khí chế tạo tại Chợ Lớn. Đó là hai khúc ni-lông tròn nối vào nhau bằng một sợi xích ni-lông. Võ khí của Lý Tiểu Long tài tử Hồng Kông í mà. Lý Tiểu Long “lô canh” vẩy vẩy võ khí. Nó vất cho đàn em. Rồi tiến gần đến chỗ Hưng mập. Nó nắm chặt trái đấm, hà hơi vô trái đấm. Nó hét lớn một tiếng, thoi trái phật thủ vô bụng Hưng mập. Thùng nước lèo cười khi:

- Xếp làm em nhột thì mô!

Lý Tiểu Long câu tiết thoi trái thứ hai, thứ ba. . . Hưng mập vẫn cười khi:

- Xếp đấm nhẹ quá, đá xem sao!

Lý Tiểu Long xài luôn bộ tam cước. Hưng mập hứng những cái đập đúng hơn là những cái đá. Nó tro thân cụ, thần nhiên móc kẹo cao su bóc ra, bỏ vô miệng nhai và hỏi Lý Tiểu Long:

- Ăn cái kẹo “xuynh gum” nhé?

Lý Tiểu Long găm gừ, Mạnh Long nổi giận rồi. Bốn lùa nói:

- Xếp Lý Tiểu Long mệt, nghỉ chút đi. Để

các phó xếp mở cửa lòng Hung mập giùm. Lẹ lên, sau đó mở cửa lòng tụi tôi.

Đúng lúc đó, nhiều khán giả ái mộ Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hung mập kéo tới tìm bốn thần tượng để kết thân. Trong số các vị khán giả có vài vị là học trò trường Khuyến Học và từng bị lục ca Xà Lớn bắt nạt, ức hiếp. Quý vị này ngó qua đã hiểu việc gì đang xảy ra. Và quý vị ấy bèn chạy đi khắp thị xã báo động một tin sôi nổi. Chốc lát sân trường Khuyến Học đông nghẹt. Màn “ác đấu” có khán giả thưởng ngoạn. Hung mập cao hứng:

- Một cặp (nó hạ xếp xuống hàng cặp) đấm cánh cửa không chịu bung ra. Sáu cặp đấm một lượt họa may cánh cửa mới chịu mở. Cánh cửa lòng tôi hơi... dễ tính đấy. Chỉ tội nó khoái đấm thật mạnh.

Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Tinh, Trần Quan Thái nổi máu... tức giận, xếp hàng đứng trước Hung mập đấm lia. Khán giả vỗ tay hoan hô Hung mập, hiệp sĩ nhô con Việt Nam không thêm đấm trả đũa, chỉ chịu đấm của các võ sĩ Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Trần Tinh, Địch Long, Trần Quan Thái đấm toát mồ hôi vẫn chẳng nao núng. Sở lục ca Xà Lớn chơi cùi, Dzũng Đakao đã rời ghế, đến đứng cạnh Hung mập. Quả nhiên, đấm bụng đau

tay mà không hạ nổi Hung mập, Lý Tiểu Long phóng bầy một trái vào ngực thùng nước lèo. Dzũng Đakao vươn nhanh tay chụp lấy cổ tay Lý Tiểu Long:

- Đủ rồi!

Lý Tiểu Long cố giật tay ra. Chẳng được. Dzũng Đakao xoắn cổ tay Lý Tiểu Long,

- Đủ chưa?

Lý Tiểu Long kêu ối, vội gật đầu:

- Đủ rồi!

Dzũng Đakao buông tay Lý Tiểu Long:

- Đó là một tấm lòng. Nếu không có tấm lòng tốt với bạn, tôi đã bẻ gãy tay bạn.

Hung mập nhặt áo, phúi áo rồi mặc vào người. Nó giả vờ giận dữ:

- Chưa đủ. Theo luật võ lâm của chính phái và ma giáo, các bạn đâm tôi quá nhiều, bây giờ, tôi đòi quyền đâm lại các bạn.

Khán giả nhao nhao:

- Đắm đi Hung mập! Đắm vỡ bụng chúng nó đi!

Lục ca Xà Lòn thấy nhóc con Long Xuyên biết tên Hung mập thì sợ lắm. Tuy thế, Lý Tiểu Long vẫn làm ra vẻ hào hơn:

- Chúng tao không tuân luật.

Dzũng Đakao nói:

- Thì chúng tôi bắt các bạn tuân luật.

Dzũng Đakao hất đầu. Bốn lưà, Chương còm và cả nó nữa, nhanh như chớp, nhảy tới

chụp dính tam quái Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Trần Tinh và dùng thể khoá của Vovinam khoá chặt tam quái. Khán giả vỗ tay. Bồn lửa dọa:

- Mấy bạn nhào vô cứu bồ, chúng tôi sẽ bẻ gãy tay bồ của mấy bạn.

Tam quái Khương Đại Vệ, Dịch Long, Trần Quan Thái ngoan ngoãn nghe lời. Hưng mập đến trước mặt Lý Tiểu Long, đo tầm tay, nghiêng răng nắm trái đấm. Lý Tiểu Long tái mét mặt mày. Khán giả thúc giục:

- Đấm vỡ bụng Lý Tiểu Long “lô canh” nghe, Hưng mập.

Hưng mập hỏi Lý Tiểu Long:

- Bạn nghe họ nói gì chứ? Họ đòi tôi đấm vỡ bụng bạn. Bạn hiểu tại sao chứ? Tại họ ghét các bạn. Tại các bạn thiếu lòng tốt. Các bạn bắt nạt họ, các bạn chọc phá mọi người. Mọi người đều có lòng tốt, nhường các bạn, các bạn tưởng bỏ, làm tới, tự nhận mình là Lý Tiểu Long, Vương Vũ... Các bạn nhận là những nhân vật hiệp sĩ mà không hành hiệp, không cứu khốn phò nguy, chỉ chuyên ức hiếp kẻ yếu đuối, ăn nói nhảm nhí, ca hát bậy bạ, nứt mắt đã hút thuốc lá. Chắc đi coi chiếu bóng thích gác chân lên ghế người ngồi dưới, hả?

Thùng nước lèo ngó Dzũng Đakao:

- Tao “luân lý giáo khoa thư” được không, Dzũng?

Dzũng Đakao khen:

- Hay lắm.

Hưng mập tiếp:

- Bây giờ bạn Lý Tiểu Long “lô canh” chuẩn bị cái bụng bạn đi, tôi sắp đốt đó. Tôi đốt mạnh vô cùng.

Hưng mập vung tay. Lý Tiểu Long nhắm mắt. Mồ hôi nó toát ra. Khán giả hồi hộp chờ đợi cú đốt trả đũa của Hưng mập. Nhưng thùng nước lèo đưa cú đốt lưng chừng thì ngừng lại. Và xoè bàn tay, buông thông. Rồi đưa lên vở vai Lý Tiểu Long;

- Bạn mở mắt ra xem tấm lòng tốt của tôi. Tôi không nổ đốt bạn. Tôi không nổ đốt các bạn.

Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa đã tháo khóa cho tam quái. Dzũng Đakao vui vẻ:

- Xin lỗi các bạn, chúng tôi chỉ muốn các bạn hiểu thế nào là lòng tốt.

Khán giả ồ tức tối. Khán giả giậm chân. Khán giả vò đầu. Lục ca Xà Lòn bỗng thấy bọn mình nhỏ bé, thân cô thế cô. Và khán giả đang vây quanh lục ca Xà Lòn càng làm cho bộ lục ca này bối rối. Khán giả hét:

- Đừng tha chúng nó, Dzũng Đakao!

Khán giả trút phần nợ từ lâu:

- Bắt chúng nó quỳ lạy đi, Chương còm!

Khán giả đòi trừng phạt:

- Nhổ hết tóc chúng nó đi, Hưng mập!

Khán giả tuyên án:

- Thoạc léc cho chúng nó cười ngất đi, Bồn
lừa!

Dzũng Đakao, khuôn mặt hiền hậu hơn cả
bao giờ, nhìn lục quái Xà Lỏn đang sợ hãi bằng
đôi mắt thân ái:

- Các bạn nghe rõ gì không?

Lý Tiểu Long run rẩy đáp:

- Dạ dạ, nghe rõ.

Dzũng Đakao lại hỏi:

- Các bạn hiểu tại sao họ đòi chúng tôi xử
tội các bạn chứ?

Lý Tiểu Long méo xệch cái miệng:

- Họ ghét tội tôi.

- Tại sao họ ghét các bạn?

- Tại tội tôi đã là cá không ăn muối!

- Bạn nói được câu đó thì bạn sẽ trở thành
người tốt. Chúng tôi còn ở đây lâu. Các bạn về
đi, chúng tôi ước mong sáng mai gặp các bạn
thật vui vẻ.

Lý Tiểu Long búng ngón tay ra lệnh. Ngũ
quái Xà Lỏn theo đại huynh cầm mặt lui thúi
bước. Nhưng khán giả vây kín. Khán giả không
ngán lục quái Xà Lỏn nữa. Lục quái Xà Lỏn hết
thời rồi. Một khán giả nhô con còi phăng áo
phóng tới cản lối rút lui của lục quái:

- Ài ài, lục quái, tội bay thân bại danh liệt rồi.
Tao cho tội bấy tẩu hỏa nhập ma luôn. Oong
công oong, a lê hấp, thằng Lý Tiểu Long trước.

Noi gương vị hiệp sĩ này, nhiều vị hiệp sĩ khác đòi hóa giải hết võ công của lục quái Xà Lớn. Bọn Dzũng Đakao sợ lục quái bị no đòn, vội vàng can thiệp:

- Thưa các bạn, lục quái Xà Lớn đã hối hận. Tôi cam đoan họ sẽ trở thành những người bạn tốt của chúng ta. Các bạn hãy nhường lối cho họ về, đừng hẹp lòng đối với họ.

Nể lời Dzũng Đakao, khán giả mở vòng vây để lục quái Xà Lớn thoát thân. Khán giả xúm lại khen bọn Dzũng Đakao có lòng tốt với cả những đứa ngỗ nghịch, hư hỏng. Dzũng Đakao lại đem lời thầy dậy ra nói. Với những đứa trẻ hư hỏng ta nên thương nhiều, thật nhiều. Tình thương là liều thuốc tiên cứu vãn được bệnh hư hỏng, là suối thần rửa sạch vết nhơ tâm hồn.

Sau đó, Hưng mập cho từng ông nhô đấm thử bụng mình, Bồn lừa dạy cách lừa bóng, Chương còm dạy cách bắt bóng. Dzũng Đakao dạy cách bắn súng cao-su. Sân trường Khuyến Học chưa bao giờ vui như thế. Và mùa hạ đang là mùa xuân, ở đây, ở thị xã Long Xuyên hiền hoà.

CHƯƠNG CHÍN

Buổi trưa, bốn vị hoàng tử nằm trên bốn cái ghế xích đu ngắm trời hạ. Trời cao xanh. Mây trắng nhẹ trôi. Gió tấp vào những tàu lá dừa nghe lạo xạo. Không một tiếng động cơ nổ. Không một tiếng còi xe kêu. Những chàng du ca Ve Sầu đang mở đại nhạc hội trên cành phượng vĩ. Thính giả là hoa đỏ, lá xanh. Là mây trên cao. Là cỏ dưới thấp. Là sân trường. Là cửa lớp. Là bàn ghế, bảng đen trong ngục tù mùa hạ. Đại nhạc hội du ca Ve Sầu buồn lắm. Vì chỉ có một điệu nỉ non, ai oán. Người ta không sống bằng nỗi buồn. Trời đất không sống bằng nỗi buồn. Nên mây đã trôi, hoa đã rụng, lá đã cúp và cỏ đã héo. Nhạc khúc làm vui đất trời, cỏ cây hoa lá luôn luôn là nhạc khúc của chim. Và vài chú chim khuyên từ đâu bay tới, đậu trên cây trứng cá, hát những bản tình tự tuyệt vời. Rồi vỗ cánh bay đi. Khiến bốn vị hoàng tử ngẩn ngơ. Nhưng cơn ngẩn ngơ đang

nửa chừng thì nhà nghệ sĩ điều luyện chích chòe từ một ngọn cây bên kia cù lao, hản vậy, bay sang, dùng cánh trên ngọn dừa cao, đơn ca bài hát hay nhất của chích chòe.

Bốn vị hoàng tử nhắm mắt, ngủ ngoan. Chích chòe ru hoàng tử ngủ. Như chuyện thần tiên. Khi bốn vị hoàng tử mở mắt, chích chòe đã tạm biệt từ lúc nào. Chỉ có lục quái Xà Lớn đứng dưới gốc cây dừa với một chùm dừa tươi chừng bảy tám trái và con dao phay. Dzũng Đakao rướn chân ngồi ngay ngắn. Nó không tin lục quái tới phục hận. Những kẻ đem lòng tốt đối xử với mọi người chẳng bao giờ sợ bị người thù ghét. Dzũng Đakao đã tin đúng. Lý Tiểu Long mỉm cười thân thiện:

- Bạn ngủ ngon quá, bạn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao đáp lễ:

- Nhờ gió mát, bạn Lý Tiểu Long ạ!

Hưng mập, Bốn lừ, Chương còm đã thức cả. Lý Tiểu Long nói:

- Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa. Thường, chúng tôi hái dừa trộm của ông ngoại bạn Chương còm. Nay chúng tôi không hái dừa trộm của bất cứ ai, không chọc thùng bánh xe đạp của học trò, không ném chó, không phá phách nữa. Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa để cảm ơn các bạn. Nhờ các bạn mà chúng tôi khỏi bị ăn đòn sáng nay.

Lý Tiểu Long hạ lệnh:

- Chặt dừa đi tụi bây!

Ngũ quái chặt dừa rất nghề. Chúng chặt đủ bảy trái đã hái lúc bọn Dzũng Đakao ngủ say. Chặt xong, chúng bung tới mời anh em Dzũng Đakao.

- Mời các bạn thưởng thức dừa tươi Long Xuyên.

Dzũng Đakao nói:

- Các bạn thật tốt. Các bạn cũng là những kẻ có lòng. Chúng ta cùng uống mừng ngày gặp gỡ. Tôi mạn phép các bạn hái thêm ba trái.

Dzũng Đakao rút súng cao su:

- Phải đạn đá và ba viên liên mới đứt nổi cái cuống.

Dzũng Đakao móc túi đủ chín viên đạn đá. Nó giương súng bắn cuống dừa. Veo. Veo. Chương còm đúng đây. Veo. Chương còm phóng khỏi chỗ đứng, bắt trái dừa ngon ơ. Nó thả cho Hưng mập. Hưng mập chặt ngay và đưa tận tay Lý Tiểu Long:

- Mời Đường Sơn đại huynh.

Dzũng Đakao hạ trái dừa thứ hai. Bỏn lùa chặt và mời Khương Đại Vệ:

- Trái này của tiểu đệ mời Thiết quyền ca sĩ!

Dzũng Đakao hạ thêm trái nữa. Dzũng Đakao mời Dịch Long. Mười ông nhô bê cả trái dừa uống ừng ực. Lục quái Xà Lớn lé mắt vì tài bắn súng cao su của Dzũng Đakao. Chúng tán tụng hết lời. Dzũng Đakao nhún nhường:

- Danh ná mới đáng được ca ngợi. Tôi chưa
thấm gì so với Danh ná.

Lý Tiểu Long ngạc nhiên:

- Thằng Danh ở Chắc cà đao ấy à?

Dzũng Đakao gật đầu:

- Đúng. Danh ná vô địch thế giới.

Lý Tiểu Long đưa tay bung mặt.

- Trời ơi, tôi có mắt như mù. Hèn chi tôi
nhận mình là Lý Tiểu Long.

Nó cảm khái:

- Không còn Lý Tiểu Long chọc chó nữa.
Chỉ còn thằng Hai ngoan ngoãn.

Khương Đại Vệ ném vỏ trái dừa qua hàng
rào:

- Tôi hết là Thiết quyền ca sĩ hát nhảm từ
nay, xin gọi tôi là Ba tu. Tôi hứa tu tỉnh.

Địch Long bẻ bảo tay:

- Tôi chán tên Địch Long bán ve chai rồi,
tôi là Tư chăm. Tôi sẽ chăm chỉ học hành, thể
không coi tuồng chường.

Vương Vũ giậm chân;

- Tôi là Năm hiền. Hết ham Vương Vũ dẫu
cháo quấy.

Trần Tinh nói:

- Tôi là Sáu tốt, tôi chê cái tên Trần Tinh
bánh bò.

Trần Quan Thái vò đầu:

- Hề hề, thưa các bạn, hãy quên tôi là Trần
Quan Thái đẩy xe mì, tôi chính thực Bảy lành,

Lục quái Xà Lòn chiều nay mặc áo ngắn tay, quần dài, lại hãnh diện nhận những cái tên Việt Nam, do đó, bộ lục ca Xà Lòn tan ra. Bây giờ, họ là Hai ngoan, Ba tu, Tư chăm, Năm hiền, Sáu tốt, Bảy lành. Họ đã là những vì sao lấp lánh dưới mặt sông mỗi tối. không còn là những vì sao lấp lánh dưới vũng nước dơ. Dzũng Đakao sung sướng quá. Nó kéo bạn mới ra đường, kêu xe lôi chở hết sang bên kia cầu, tìm gặp bác sĩ chủ giải Guigoz, nói hết sự tình cho bác sĩ hay. Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên khen ngợi bọn Dzũng Đakao và hỏi bọn Hai ngoan:

- Tại sao các cháu nghe lời Dzũng Đakao?

Hai ngoan lễ phép đáp:

- Thưa bác sĩ, các anh ấy có nhiều tấm lòng.

Bác sĩ gật gù:

- Bác đã nghĩ không sai, chỉ các cháu mới làm đẹp nổi xã hội mai này.

Bác sĩ hứa với bọn Dzũng Đakao:

- Bác sẽ cấp học bổng cho sáu đứa bạn mới của cháu.

Dzũng Đakao hỏi:

- Còn Danh ná, Thảo xa lộ?

Bác sĩ vỗ vai Dzũng Đakao:

- Bác sẽ đẩy bạn cháu lên đại học.

Dzũng Đakao xoa tay sung sướng. Nó và bạn của nó đã làm được vài điều tốt ở Long Xuyên. Mùa hè tuyệt diệu quá. Mùa hè ý nghĩa quá.

Dzũng Đakao có quyền nghĩ tới những cuộc vui và những bông hồng mà các “em” Trường Nữ đã rủ sẽ đi hái trộm ở vườn nhà phó tổng thống Nguyễn Ngọc Thơ, vườn nhà bác sĩ Lữ hay trong khuôn viên tòa tỉnh trưởng.

Trước mặt bác sĩ chủ giải Guigoz, Hai ngoan xúc động đến ứa nước mắt, nói:

- Anh Dzũng Đakao, anh Chương còm, anh Hưng mập, anh Bồn lừa ơi, chúng tôi bỏ học đi chơi lêu lổng ba tháng rồi, rất tiếc không thể vui đùa với các anh mùa hè này. Hẹn các anh mùa hè sau nhé! Mai chúng tôi đi học hè để đủ sức theo học niên khóa tới. Các anh đừng phiền chúng tôi nghe.

Dzũng Đakao nắm tay Hai ngoan:

- Vâng, hẹn các bạn hè sang năm.

Bác sĩ chủ giải Guigoz giữ bọn Hai ngoan lại. Bọn Dzũng Đakao uống xong châu xá xì con cộp thì xin phép bác sĩ ra về nài có đi thăm phố xá Long Xuyên.

Từ đó, chung quanh khu trường Khuyến Học, rộng rãi hơn, phố xá bên này cầu đúc không còn một đứa trẻ nào hư hỏng nữa. Tất cả đều noi gương bọn Hai ngoan. Bọn Hai ngoan đã, không những chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn mà còn làm được nhiều việc phi thường. Nhưng đó là chuyện sau này và sẽ ghi chép ở một cuốn truyện khác.¹

Bây giờ hãy nói về bốn vị hoàng tử Dzũng

Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập. Bốn vị thơ thái hân hoan trở về sân trường Khuyến Học, chờ chiều xuống để đáp xe lô tới Chắc cà đao. Nhưng chiều ở tỉnh lý nó xuống lâu lắm cơ. Bốn hoàng tử rủ nhau qua công viên Nguyễn Du. Tám con mắt mơ màng nhìn khói lam đèn lên từ những mái nhà phía cù lao trước mặt. Hưng mập huých nhẹ Chương còm:

- Mai bọn mình thăm cù lao được chưa?
- Được chứ,
- Ông Út Vinh của mày hẳn đã từ Cao Lãnh về với con gà chiến thắng.
- Ủ.

Bốn lửa lo ngại:

- Nhớ ông Út Vinh còn ham đá gà?

Có tiếng trả lời Bốn lửa:

- Thì tụi này đưa các anh qua cù lao.

Bốn hoàng tử nhất loạt quay lại. Và bốn cái cổ bỗng cứng đờ. Tám con mắt không sao chớp nổi. Bốn công chúa Duyên, Liên, Thủy, Lan nhìn bốn hoàng tử Bốn lửa. Chương còm, Dzũng Đakao, Hưng mập mỉm cười. Mỗi công chúa mang theo tám vòng hoa nhài. Ôi, những bông hoa nhài kết thành vòng bằng những sợi chỉ trắng sao mà quê hương Việt Nam thế! Sao

¹ Truyện này tên là Danh ná. Bạn đọc sẽ gặp lại Danh ná và mối tình nên thơ của nó cùng sáu dũng sĩ Hai ngoan, Ba tu, Tư chăm, Năm hiền, Sáu tốt, Bảy lành và Chơn Chơn đạo nhưn.

mà ca dao thể! Sao mà Long Xuyên thể! Long Xuyên thu nhỏ ở công viên thơ mộng này. Và Long Xuyên thơm ngát hoa nhài, loài hoa lãng mạn như chuyện tình của Tiên Dung và Chử Đồng Tử.

Cô Thủy nói:

- Nghe tin các anh vừa chiến thắng giặc Xà Lòn.

Bốn hoàng tử bèn chớp mắt lia lịa và cổ hết cứng đờ. Hưng mập giành quyền nói trước:

- Dà dà... Chiến thắng vất vả lắm. Giặc Xà Lòn toàn những tay võ nghệ lừng danh.

Cô Lan hỏi:

- Anh phi lủ hạ nó ra sao?

Hưng mập đáp:

- Tôi bảo thằng xếp của nó nói thật nhanh mười lần một câu mà không vấp thì tôi về Sài Gòn ngay, cô bánh ú ạ!

Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa để mặc Hưng mập ba hoa con chích choè. Bởi ba cậu đang uống thuốc an thần bằng cách nuốt nước miếng. Dzũng Đakao đã chiến thắng giặc khi ở Ban Mê Thuột, giặc Ôê ở Sài Gòn; Chương còm đã chiến thắng giặc Mông cổ ở Phú Nhuận; Bốn lửa đã chiến thắng giặc Nhật Trình ở bờ sông Sài Gòn. Ba kẻ chiến thắng đều không hề bối rối. Cơn bối rối tưởng đã tiêu tan ở sân cỏ trong trận cầu “lịch sử nhân loại” chiều qua, lại kết tụ thành tảng lớn. Thành

phiến lớn. A, văn chương hôm nay đã có phiến buồn, phiến sầu, phiến mây, phiến trời, cần có thêm phiến bối rối. Bạn Hưng mập nhờ mập quá nên phiến bối rối lẫn vào mỡ. Hóa cho nên bạn ta anh đừng ghê nơi.

- Anh phì lũ bảo nó nói câu gì đó?

- Một câu nằm trong nghệ thuật hùng biện tức là nói nhanh mà không hay lú lờ, cô bánh ú ạ!

- Mà thế nào!

- Nồi đồng nấu ốc nồi đất nấu ếch! Đó, ngon xoi chưa? Tôi đã chấp nó nói ếch thành ết mà nó nói chẳng nổi. Thế là nó chào thua. Bây giờ tôi đổ cô bánh ú nói đtrợc câu đó mười lần không vấp.

Cô Lan cười khúc khích. Cô tiến tới choàng một lượt những tám vòng hoa nhài qua cái đầu bự của Hưng mập. Nếu Chương còm đã đem máy quay phim theo, chỉ một màn này đem chiếu đủ ăn tiền rồi. Vì vòng hoa nhỏ mà đầu Hưng mập bự nên vòng hoa không rơi xuống cổ Hưng mập. Thùng nước lèo đành đeo tám vòng hoa trên trán. Nhờ đó, ba phiến bối rối của ba hoàng tử tiêu tan. Cô Duyên hỏi Bốn lừ:

- Còn anh, anh bắt giặc Xà Lớn ra sao?

Bốn lừ gồng mình... phía:

- Tôi dùng mẹo.

- Mẹo gì?

- Mẹo của tôi.

- Anh nói nghe nào...

- Tôi xin cải chính. Tôi chơi đồ vui để học với nó. Tôi hỏi nó: Bàn tay người ta có mấy ngón? Bạn nói đúng, tôi mua giấy xe đồ về Sài Gòn gấp. Bạn nói sai, yêu cầu bạn bỏ nghề làm giặc Xà Lòn. Nó chịu. Và nó đáp: Bàn tay người ta có năm ngón. Nó giơ tay nó lên cao, xòe bàn tay ra. Hề hề, bàn tay nó có một ngón dư. Nó thua tôi. Nhân đó, tôi dặn nó rằng, hề đi dự thi đồ vui để học, gấp câu hỏi trên phải đáp: Thường thường, bàn tay người ta có năm ngón nhưng một số ít người được trời thương cho thêm ngón nữa. Vì trời muốn người này có mười một cái hoa tay. Bạn có mười một hoa tay, tập đàn sẽ đàn hay, học toán sẽ toán giỏi mà làm giặc Xà Lòn thì bị ghét bỏ. Nó mắc cở chạy có cờ. Tôi chắc nó về lấy sách ra học cô trung phong ạ!

Duyên khen:

- Anh bịa đặt tài quá.

Và khoác hoa lên cổ hoàng tử Bồn lừa. Đến phiên Thủy thử tài ăn “ăn nói” của Dzũng Đakao:

- Anh Dzũng Đakao hạ giặc Xà Lòn khác hơn chứ?

Dzũng Đakao thú thật:

- Tôi không có tài bịa chuyện như hai bạn tôi. Tôi chỉ nói về lòng tốt và người tốt. Họ tin

là tôi nói thật và họ đã làm quấy. Thế là họ bắt tay tôi. Chúng tôi trở thành bạn.

Thủy tặng hoa cho Dzũng Đakao với lời thăm thiết:

- Anh giỏi hết sức vậy đó.

Cô Liên choàng hoa lên cổ cậu Chương còm mà không hỏi cách bắt giặc Xả Lớn. Tuy thế, Chương còm đã gắng uống thuốc liều phía chuyện:

- Cám ơn các cô đã cho chúng tôi hoa hồng, lại cho thêm hoa nhài. Hôm nọ, các bạn tôi được nói là sẽ tranh giải Guigoz mí ly các cô, họ bảo các cô là hung thần, là nữ kê tác quái, họ sợ các cô ném muối ớt vào mặt họ. Họ hăng say nói mà quên rằng má tôi dân Long Xuyên. Tôi bảo họ: Các bạn ơi, nữ tài tử đẹp nhất nước Việt Nam, đẹp ở Long Xuyên chưa đủ còn lên tận Bình Dương đóng phim Người đẹp Bình Dương là cô Thẩm Thúy Hằng đó. Cô Hằng ở sau nhà ông ngoại tôi. Cô Thẩm Thúy Hằng sang nước Tây đen bên Phi châu được hoan hô. Cô đóng phim Chiều “kỹ” niệm hay lắm. Các cô rồi sẽ là Thẩm Thúy Hằng hết trơn.

Bồn lửa cúp ngang câu chuyện cà kê dê ngỗng của “mầm non kỹ giả” Chương còm:

- Các cô định đưa chúng tôi qua cù lao thật à?

Cô Duyên gật đầu:

- Thiệt. Mai tụi này chở xuống đưa các anh qua. Nhà con nhỏ bạn của tụi này ở bên.

Các công chúa và các hoàng tử quen nhau, thân nhau rất nhanh. Như chuyện cổ tích. Như chuyện thần tiên. Họ đã chọn lựa nhau từ ở sân cỏ chiều qua. Và từng đôi, họ đứng riêng rẽ, nhìn sông nước, nhìn dáng chiều, nhìn khói lam, nhìn trời hạ. Họ đứng xa nhau, từng đôi. Mùi hoa nhài làm họ gần nhau. Thế thôi. Họ không nói những chuyện “làm sao ấy”. Họ chẳng hề bơ vơ như đôi người trong vườn trắng của thơ Xuân Diệu. Họ là tám ngọn nến thấp sáng một vùng trời niên thiếu mộng tưởng. Trời cao. Mây trắng. Ánh nắng hiền. Gió ngoan. Và đâu đây, những con chim có giọng hát hay nhất được gửi về đồng ca khúc nhạc làm trong thêm những nụ cười, làm hồng thêm những làn môi, làm sáng thêm những con mắt. Đưa từ xa tới, những lời hát lâng lâng hồn niên thiếu:

*Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đềm
Chạy dài trên khóm cây đàn chim riu rít ca
Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm
Chuyện trò vui với nhau, đời sống thần tiên...*

Dường như, trên bầu trời hạ vắng vắng tiếng sáo diều. Tiếng sáo diều đẩy những đứa trẻ lên cõi tiên.

CHƯƠNG MƯỜI

Bữa cơm thật đơn giản. Cá lóc kho tộ và xoài chín. Chỉ có hai món mà bọn Dzũng Đakao ăn căng cả rốn. Chưa bao giờ bọn Dzũng Đakao ăn một bữa cơm nào ngon bằng bữa cơm tối nay ở giữa sân nhà Danh ná. Vừa ăn, Dzũng Đakao vừa kể chuyện chinh phục lục quái Xà Lớn cho Danh ná và Thảo xa lộ nghe. Danh ná và Thảo xa lộ rất thích thú. Thực ra, với lục quái Xà Lớn, Danh ná và Thảo xa lộ có coi ra gì. Nhưng đẹp chúng nó chỉ yên được một ngày, rồi đầu hoàn đấy. Lục quái chẳng chịu trở về với gia đình, trường học.

Hết cách giúp đỡ chúng rồi. Mọi người ngó lơ, mặc chúng lêu lổng, đội lớn lên chúng hối hận. Dzũng Đakao xứng đáng với lòng tin cậy của bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó và bạn của nó đã thành công trong “sứ mạng” dẫn dắt lục quái Xà Lớn về vùng trời yêu mến của hoa niên. Danh ná nói:

- Tao học được ở Dzũng Đakao nhiều điều.

Dzũng Đakao cười:

- Chúng ta học hỏi lẫn nhau.

Danh ná bê cả đĩa xoài đã gọt vỏ và thái nhỏ tiếp vào bát của từng bạn Sài Gòn:

- Khi Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lừ về Sài Gòn, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn và tao sẽ bắt chước cách chinh phục những thằng ngỗ nghịch của chúng mày. Đứng quá, cứ đem lòng tốt mà cư xử với nhau thì chẳng còn ai oán ghét nhau.

Bốn lừ khoe:

- Thấy tao thương Dzũng Đakao nhất lớp. Nó làm đúng lời thầy tao dạy. Tụi tao còn thích ăn thua đủ. Chứ, Dzũng Đakao nó nhịn tài lắm.

Dzũng Đakao lảng chuyện:

- Đêm nay trăng sáng quá.

Danh ná nhìn lên trời:

- Lát nữa trăng còn sáng hơn. Tao sửa soạn hai cái xuống lặn. Chơn Chơn đạo nhơn chèo một cái. Tao chèo một cái. Hề hề, nửa đêm đói bụng, tụi mình có món ăn khoái miệng.

Hưng mập gạ Chơn Chơn đạo nhơn:

- Mày dạy tao chèo xuống nhé?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe:

- Anh dạy em gồng bụng cơ!

Hưng mập nhéo Chơn Chơn đạo nhơn:

- Yên chí. Mày sẽ có cái bụng vô địch Long Xuyên.

Bồn lửa xía vô:

– Anh sẽ dạy Chơn Chơn đạo nhơn lửa bóng.

Cơm nước xong xuôi, bọn nhóc xúm nhau dọn dẹp. Rồi trải chiếu giữa sân đất ngồi tán gẫu. Dzũng Đakao kể những kỷ niệm ở Ban Mê Thuột. Chương còn kể những kỷ niệm ở Nha Trang, ở Huế. Hưng mập nói về người bạn giang hồ Tư đồn. Bồn lửa nói về bước đường phiêu lưu bán bong bóng dụ con nít. Chơn Chơn đạo nhơn nghe tới đâu máu giang hồ bốc tới đó. Cả bọn ao ước có ngày được dẫn Danh ná rong chơi khắp Sài Gòn và đến trường Đakao để chứng nó khoe với thầy chúng nó một người bạn mới. Chương còn còn một tài vật mà Danh ná chưa biết cũng như bọn Dzũng Đakao chưa biết món ăn khoái miệng vào nửa đêm mà Danh ná vừa hứa hẹn.

Chừng nửa giờ sau, cả bọn kéo nhau ra sông, nơi hai chiếc xuồng đã buộc sẵn. Hưng mập, Chơn Chơn đạo nhơn, Thảo xa lộ ngồi chung một xuồng. Chương còn Bồn lửa, Danh ná, Dzũng Đakao một xuồng. Hai chiếc xuồng được tháo giây buộc. Chơn Chơn đạo nhơn đẩy cái bơi chèo. Xuồng lướt ra giữa sông. Danh ná cũng làm như thế. Hai chiếc xuồng nối đuôi nhau từ từ trôi trên giòng sông nhỏ đầy ánh trắng. Thôn ỏ im vắng. Tiếng bơi chèo rẽ nước nghe rõ mồn một. Xuồng lướt trên giòng sông trắng. Chương còn nhớ mấy câu thơ:

*Thuyền ai đậu bến sông trăng đó
Có chờ trăng về kịp tối nay*

Và thấy xuồng của nó đang chở đầy trăng. Xuồng đã ra tới một khúc sông lớn. Hàng cây bên bờ không phủ kín nổi sông nên Chương còn trông rõ cả mặt trăng dưới nước. Nó bảo Danh ná:

– Ê Danh, mày đập cho trăng vỡ đi!

Danh ná ngần ngợ:

– Khùng à?

Chương còn đã rút chiếc ác-mô-ni-ca từ túi quần ra. Nó nói:

– Sức mấy mà khùng. Tao đọc cho mày nghe hai câu ca dao miền Nam nhé!

Trăng nằm dưới nước trong veo

Cầm chèo ta đập mấy chèo trăng tan

Danh ná bĩu môi:

– Mày đập đến tết trăng cũng không tan.

Chon Chon đạo nhơn lái xuồng vào con lạch nhỏ. Danh ná theo môn đệ. Bóng cây ngả dài che kín con lạch. Và trăng chỉ còn nhìn thấy qua lá cành. Qua lá cành ánh trăng thêm dịu dàng... Xuồng từ từ trôi dưới thú ánh trăng kỳ ảo đó.

Ánh trăng xanh. Ánh trăng lọc mầu qua lá. Ở Sài Gòn làm gì có trăng. Điện át giọng trăng sao. Điện làm mất vẻ thơ mộng của trời đêm. Lần đầu tiên bốn ông nhóc Sài Gòn được đi

chơi thuyền giữa mùa trăng nên ông nào, ông nấy đều xuýt xoa khen cảnh đồng quê.

– Như là chúng mình đang đóng phim thám hiểm sông nước ấy nhỉ?

Hung mập cảm khái nói. Bốn lửa xỏ ngọt:

– Mày tính việc Hung mập phiêu lưu kỳ tập hai chẳng?

Chương còm đưa ác-mô-ni-ca lên môi, lướt nhanh. Danh ná khoái chí:

– Ha ha, xuống mình giống tàu ghê nơi. Có còi “xúp lè”!

Dzũng Đakao giục Chương còm:

– Thối một bài cho vui.

Chương còm bèn thối bài *Khúc ca mùa hè* của nhạc sĩ Canh Thân. Thằng này có tài thối ác-mô-ni-ca. Nó chỉ thua ông Tòng Sơn mỗi màn vừa thối kèn vừa ăn chuối. Một buổi tối, hồi ấy Chương còm mới tập chơi ác-mô-ni-ca, nó đến trước cửa Tòa Đô Sảnh nghe nhạc sĩ khẩu cầm quốc tế là ông John Sébastien biểu diễn tài nghệ. Ông này đứng trên bục cao, nổi bật dưới ánh đèn sáng chói, thối hàng tiếng đồng hồ những bản nhạc lừng danh thế giới. Ông ta có đến cả chục thứ kèn. Nhỏ xíu bằng hai ngón tay. Dài ngoằng bằng cánh tay. Ông thối kèn, mặt tươi như hoa. Ông đâu cần vừa thối kèn vừa ăn chuối. Trông một người vừa thối kèn vừa ăn chuối chả đẹp tí ti ông cụ nào. Dân Sài Gòn đến nghe ông John Sébastien

chơi khẩu cầm đồng nghệt. Người ta lắng tai đón từng giọt nhạc của ông. Người ta vỗ tay ngợi ca ông. Ông Sébastien cúi khom người cảm ơn. Chương còm đã ước mơ sẽ trở thành một tay nghệ sĩ khẩu cầm. Nó luyện tập một mình. Nó mua đĩa hát chuyên chơi ác-mô-ni-ca về nghe và thổi theo. Và nó đã chơi tầm tàm, đủ giúp vui bạn bè trong những buổi họp mặt. Chương còm “đánh tông” hay ác. Dzũng Đakao rất khoái nghe Chương còm thổi ác-mô-ni-ca.

Điệu nhạc của Canh Thân thật vui, thật tươi sáng. Tiếng kèn của Chương còm vang vang trên mặt nước sông lạch. Chon Chon đạo nhơn ngừng tay chèo xuống. Danh ná cũng ngừng tay. Chim muông bỗng thức giấc và lá cây rung động. Một vùng kỳ ảo của những đứa trẻ được bủa vây bởi âm nhạc. Bóng cây. Ánh trăng. Sông nước. Âm nhạc. Tình bạn. Nguồn vui. Còn gì tuyệt vời hơn? Bồn lửa cao hứng trối giọng hát theo tiếng kèn:

*Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn
Về đây tha thiết vương hương nồng nàn
Về đây nghe bao khúc hát du dương mơ màng
Và về đây tắm ánh sáng trắng huy hoàng...*

Chương còm thổi kèn say sưa hơn. Rồi Dzũng Đakao, Hưng mập hợp ca với Bồn lửa. Tự nhiên, giữa sông lạch ở Chắc cà đạo có bộ

tam ca trứ danh. Bộ tam ca hát hay đến nỗi cá dưới nước đua nhau nhảy lên thưởng thức. Và chó khắp xóm sủa loạn xạ ngẫu, phá tan vẻ tĩnh mịch cổ hữu của thôn ố. Bộ tam ca gửi bao nhiêu tình ý vào lời nhạc của nhạc sĩ quá cổ Canh Thân.

*Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn
Về đây tha thiết vương hương nồng nàn
Về đây nghe bao khúc hát du dương mơ màng
Và về đây tắm ánh sáng trăng huy hoàng...
Khúc ca mùa hè
Lắng trong chiều về
Ta lắng tiếng nghe
Nhạc đón yêu thương về...*

Về đây, hồi những người bạn thành phố của tôi. Về đây, về quê hương ta, về với hoa ngàn cỏ nội, về làm cho quê hương ta tươi vui. Về đây, về đây chúng ta bơi xuống dưới ánh trăng, nghe tiếng nói yêu thương của thôn ố. Về đây ta tắm sông rộng, ta chạy đường dài, ta biết quê hương ta hiền hòa và mơ mộng nhất thế giới.

Bộ tam ca đã chấm dứt bài hát. Danh ná buông bơi chèo, vỗ tay:

– Nghe “đã” quá xá! Hát bài nữa đi!

Chương còm vẩy kèn. Và làm vừa lòng Danh ná ngay. Nó thổi bài Làng tôi của Chung Quân. Bồn lừa lại hát:

Làng tôi có cây đa cao ngất từng xanh

*Có sông sâu lơ lững vờn quanh
 êm xuôi về Nam
 Làng tôi bao mái tranh san sát kể nhau
 Bóng tre đưa bên mấy hàng cau
 đồng quê mơ màng*

Danh ná thấy cần phải cho xuống ra sông. Nó nhẹ nhàng chèo. Bây giờ thì Chơn Chơn đạo nhơn chèo theo xuống của sư phụ. Hai chiếc xuồng trôi mang theo tiếng kèn tiếng hát lên đèn trên sông nước. Bao nhiêu bài hát diễn tả sông nước. Bao nhiêu bài hát diễn tả tình quê hương của Phạm Duy, Việt Lang, Hoàng Giác được các ông nhô đem ra hát bằng thích. Tưởng tượng giữa giòng sông êm đềm hai chiếc xuồng nhỏ trôi từ từ. Giòng sông ngập trắng như một giòng nước bạc. Tiếng hát vang vang. Tiếng hát ngợi ca quê hương vang vang. Tiếng hát vang vang không dứt. Tiếng hát dàn trải trên mặt nước. Tiếng hát vọng lên trời cao. Tiếng hát lan tỏa mệnh mông. Tưởng tượng đi và sẽ muốn, sẽ thêm về đồng quê, sẽ ôm chặt lấy quê hương, cần một miếng đất đời và nói một lời tha thiết. Đồng quê ơi, ta yêu đồng quê quá.

Danh ná nói:

– Chúng mày hát nhiều rồi, cho tao hát một bài được không?

Chơn Chơn đạo nhơn gio tay:

– Em hát với.

Dzũng Đakao mời mọc:

– Hát đi chứ!

Danh ná hỏi:

– Chương còn biết bài “Kìa thôn quê dưới trăng vàng bát ngát” không?

Chương còn đáp bằng cách dạo kèn câu mở đầu bài *Khúc ca ngày mùa* của Lam Phương.

Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn song ca:

... Mừng trăng lên chúng ta cùng mùa hát

Ước mong sao lúa hai mùa thơm ngát

để đồng xanh vui khúc ca ngày mùa.

Các bạn Sài Gòn vỗ tay tán thưởng. Danh ná sung sướng nói:

– Không ngờ hè này vui đến thế!

Và nó tiết lộ bí mật:

– Hát mãi tiêu hết cơm rồi, chúng ta sửa soạn nhậu.

Nó ra lệnh cho môn đệ:

– Bắt cá đi là vừa, Chơn Chơn đạo nhơn!

Chơn Chơn đạo nhơn bèn chèo xuồng xa khỏi xuồng của Danh ná. Nó dặn Hưng mập:

– Khi em đập bơi chèo xuồng mặt nước, anh nhớ xích sang bên phải cho xuồng nghiêng nhé!

Hưng mập hỏi:

– Làm gì?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe:

– Để cá linh dễ nhào “dzô” anh ạ!

Chon Chon đạo nhơn vung bơi chèo đập mạnh xuống mặt nước. Hung mập nhích sang một bên. Chiếc xuồng nghiêng. Hàng trăm con cá linh nhảy vọt lên và nhào hết vô xuồng. Hung mập rất ngạc nhiên lối bắt cá của Chon Chon đạo nhơn. Phải ghi vào bút ký. Hung mập nghĩ thầm. Chon Chon đạo nhơn đập bơi chèo một cú nữa. Cá linh ngu dốt lại nhảy vô xuồng. Những chú cá trắng giẫy đành đạch dưới ánh trăng trông đẹp mắt vô cùng. Chon Chon đạo nhơn giải thích:

- Sông nhiều cá linh lắm. Em đập mười lần thì xuồng đầy nhóc cá. Ăn hết ta bắt thêm.

Nó chèo xuồng về. Hai chiếc xuồng cập sát nhau. Trên xuồng của Danh ná, cái bếp dầu lửa đã đốt và chảo mỡ sắp réo sôi. Dzũng Đakao, Chương còm, Hung mập, Bồn lửa lặng im xem Danh ná “làm ăn” ra sao. Danh ná nhờ các bạn khui giùm xá xị và đổ muối ra đĩa. Nó đã mang dao. Bồn lửa cắt chanh. Khi chảo mỡ hết tiếng kêu, Danh ná quờ tay sang xuồng của Chon Chon đạo nhơn bốc cá ném vô. Tiếng mỡ réo rất. Cá giẫy chút chút rồi...chịu chết. Danh ná dùng đũa đảo cá. Một lát. nó giục các bạn:

- Nhậu thôi, cá đủ chín rồi đó. Ăn nóng hổi mới khoái khẩu. Tao mang theo cả tầu vị iểu.

Nhưng cá chiên chấm muối tiêu vắt chanh ngon hơn. Mỗi con vừa một miếng. Bọn Dzũng Đakao thưởng thức tận tình. Giữa giòng

sông êm, dưới ánh trăng hạ, bữa tiệc đêm của những đứa trẻ diễn ra vừa lạ đời vừa thơ mộng. Những đôi đứa chiếu cố tới tấp. Mỡ đồ thêm. Lửa vụn lớn. Cá bỏ vô hết mẻ này đến mẻ khác. Có nên nói đây là bữa tiệc của các ông hoàng Việt Nam? Bởi vì các ông ấy đúng là hoàng tử. Và chưa hề thấy trong cổ tích, trong thần thoại, các vị hoàng tử dự một bữa tiệc trên sông nước lênh đênh.

Danh ná nói:

– Tiệc là chúng mày xuống Long Xuyên không nhằm mùa đốt đồng.

Dzũng Đakao hỏi:

– Mùa đốt đồng vui lắm, hả?

Danh ná đáp:

– Vui lắm. Tụi mình đi đập chuột và sẽ có bữa tiệc thịt chuột. Chuột đồng Long Xuyên ngon hơn thịt gà, ngon nhất miền Tây.

Bồn lửa nói:

– Thế này đã vui chán.

Hung mập tu một hơi xá xí;

– Tao muốn ngủ ở đây, được không? Tao chưa hề được ngủ giữa sông.

Thảo xa lộ nói:

– Được, nhưng sợ cá linh sẽ trả thù mày. Đêm mày mê ngủ mày té nhào, ai vớt mày?

Danh ná cười:

– Tụi mày chưa quen, ngủ đêm ngoài trời sẽ bị cúm.

Hung mập vỗ bụng:

- Tao mà sợ cúm à! Có điều không nên để cá linh trả thù vì mai tao còn cái hẹn... đi hái hoa hồng trộm. Danh ná ạ!

- Gì?

- Con bé bánh ú nó bảo con bé Nga hỏi thăm mày đó.

- Bé Nga nào?

- Cầu thủ đá banh của Trường Nữ í mà...

Danh ná xua tay:

- Xí. Tao không ưa bọn con gái. Tụi nó xạo thí mớ. Quen tụi nó rồi làm mọi cho tụi nó. Tụi nó nhờ mình làm đủ thứ.

Nó lảng chuyện:

- Còn nhiều mỡ lắm, nhậu nữa nhé!

Dzũng Đakao buông đũa:

- No ứ rồi. Ngon tuyệt. Mai nhậu tiếp.

Danh ná tắt bếp:

- Có mày ở đây tội gì phải nhậu hoài món cá linh. Mai tụi mình nhậu chim sẻ chiên.

Bồn lửa hỏi:

- Mai nhậu chim sẻ, mốt nhậu gì?

Danh ná bối rối. Nó chưa biết mốt sẽ nhậu món gì. Nghĩa là mốt sẽ có trò chơi gì làm vui lòng những thằng bạn Sài Gòn thân mến của nó. Danh ná đã bàn với Thảo xa lộ hỏi sáng sớm. Con nhà Thảo xa lộ bảo nó yên chí, mai chưa lo đã tính mốt. Bây giờ Bồn lửa hỏi ngang xương, Danh ná chả hiểu phải trả lời thế nào. Hung mập ngửa miệng:

– Mốt nhậu tầm ruột chấm muối ớt.

Bồn lửa khoái chí:

– Ủa nhi! Suýt tao quên. Mốt “người ta” chở xuống cho tụi mình “quá giang” sang cù lao.

Danh ná mừng hùm. Vậy là nó hết kẹt. Nó đưa đẩy:

– Rồi tụi mình vô núi Sập ngoạn cảnh. Rồi tao chở xuống tụi mày vô Long Kiến chụp hình nơi thờ Phật Thầy Tây An. Rồi tụi mình qua Hòa Hảo. Tiện đường, mình đi Tân Châu. Nếu chúng mày dám qua Nam Vang tao chở đi luôn.

Chương còn nói:

– Mùa hè đâu có dài mà phiêu lưu kỷ thế.

Dzũng Đakao đưa tay mức nước áp lên mặt:

– Hãy về ngủ đã, mai sẽ tính.

Hai chiếc xuống tách ra. Giòng sông vẫn ngập ánh trăng và có vẻ thẫm lạnh. Tiếng nói của bọn nhóc thưa dần. Xuống nọ nổi đuôi xuống kia bỏ sông lớn rẽ vào lạch vào đầm. Y hệt con tàu chui vô đường hầm mù tối. Chốc lát, xuống lại thoát ra sông nhỏ đầy trăng. Boi chèo rẽ nước. Xuống lướt êm. Cây cỏ ngủ im thin thít. Sương đã xuống nhiều. Đêm khuya. Thôn xóm đang ngon giấc. Chương còn cảm khái muốn dạo một bản nhạc. Nhưng sợ chó sủa ran. Lại thôi. Xuống đã về tới chỗ cũ. Danh ná bảo các bạn lên bờ trước. Nó và

Chon Chon đạo nhơn buộc xuống cẩn thận rồi lên sau. “Đồ nghề nhậu nhẹt” để nguyên dưới xuống. Những ông nhóc bước những bước chân không mang giày trên lối đất mòn nhẵn. Danh ná, Thảo xa lộ, Chon Chon đạo nhơn chả cảm thấy gì. Chỉ các bạn Sài Gòn của Danh ná là cảm giác một nỗi niềm khó nói. Con đường quê dưới ánh trăng khuya là đây. Ta thường đọc trong những bài tập đọc. Hôm nay ta bước chân lên con đường thơ mộng của quê hương ta. Con đường chuyển bao nhiêu tình ý từ bàn chân ta tới trái tim ta. Yêu con đường mòn thôn quê quá xá.

Đêm ấy, bọn Dzũng Đakao ngủ ở nhà Danh ná. Ngủ ngoan bằng tiếng ru của sương rơi trên những tàu lá. Và sáng mai sẽ thức dậy bằng nhạc chim.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Buổi sáng ở Chắc Cà Dao cũng êm ả như buổi chiều. Các sắc chim dậy thật sớm đon ca, hợp ca mừng ngày mới bởi vì ngày mới là hy vọng mới. Có hy vọng nào không đáng đón chào? Mừng ngày mới ta làm việc chăm chỉ hơn, ta yêu thương tha thiết hơn. Làm việc và yêu thương như khuông nhạc và nốt nhạc. Đời sống chỉ vui tươi và tràn ngập hy vọng khi ta làm việc và yêu thương. Loài chim ngời ca buổi sáng, ngời ca một ngày sẽ làm việc say mê hơn một ngày đã qua. Và một ngày đã làm việc đích thực, đã thích thú công việc của mình, đã thấy rằng không làm việc hay lười biếng thì buồn nản vô cùng, thì ử rử, thì thở dài. Buổi chiều loài chim hót trước khi ngủ chính là để ngời ca sự làm việc trong ngày và hứa hẹn hôm sau còn làm việc. Yêu thương chỉ đến với những ai làm việc. Yêu thương chỉ đến với những cậu học trò chăm chỉ. Học trò là chim. Buổi sáng

tới trường: hát. Buổi chiều tan học: hát. Không thể thiếu tiếng hát trong thế giới tuổi ngọc như không thể thiếu hơi thở trong đời sống.

Dzũng Đakao cựa mình và hé mắt. Ánh sáng làm chói mắt nó, làm nó ngổ ngàng. Các bạn nó vẫn ngủ ngoan. Chỉ trống chỗ của Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn. Chắc hai thằng này kiếm giường ngủ trong nhà, nhường hai bộ ván kê ngoài hè cho bọn Dzũng Đakao. Định ngồi nhồm dậy đánh thức các bạn mình nhưng Dzũng Đakao chợt nhớ mình đang nghỉ hè. À, nghỉ hè là có quyền lười biếng chút xíu. Ta ngủ nán chốc lát. Dzũng Đakao bèn khép mắt. Mắt nó đóng mà tai nó mở. Tai nó mở nghe máy thu thanh... thiên nhiên. Chim hót hay tuyệt. Mỗi chàng một bài. Mỗi nàng một giọng. Ở trong trạng thái nửa ngủ nửa thức mà nghe muôn loài chim hót chào bình minh thì đúng là sống giữa truyện thần tiên với những nhân vật cổ tích tuyệt vời. Dzũng Đakao đang sống những phút tuyệt vời đó. Thành phố không cho Dzũng Đakao cảnh tượng huyền ảo này. Thành phố là ồn ào, bụi khói. Nhà què, ôi hai tiếng nhà què, Dzũng Đakao muốn ôm chặt, cắn một cái thật đau mới “đã” tình yêu mến. Dzũng Đakao nằm lắng nghe nhạc chim. Nó tưởng mình nó nửa ngủ nửa thức. Biết đâu, Bốn lửa, Hưng mập, Chương còm cũng đang thả tâm hồn vào nhạc chim.

Rồi còn có một giọng đơn ca. Đó là cậu chích chòe tài hoa. Cậu hát bài hát cuối cùng. Véo von quá. Truyền cảm quá. Chẳng đợi thính giả hoan hô, cậu chích chòe tài hoa vỗ cánh tạm biệt. Chào các bạn, ngày đã rạng, nắng đã lên, tôi phải đi làm việc. Dzũng Đakao mở mắt. Ánh nắng nhảy múa trên lá cây. Những giọt sương trong vắt, lung linh chỉ chực rơi dù cô gió còn ngái ngủ. Bỗng lửa phá tan buổi sáng êm ả bằng câu nói “súc miệng”:

– Hôm nay tao mới biết thế nào là buổi sáng ở nhà quê. Tao muốn làm một bài thơ.

Hung mập ngồi nhồm dậy:

– Tụi chim hót mê ly thật. Đừng bao giờ bắn chim nữa, Danh ná ạ!

Hung mập dụi mắt:

– Mà Danh ná, nó đâu hả?

Dzũng Đakao trườn mình:

– Ổn ào quá.

Chương còm vươn vai:

– Tụi mình dậy trễ cả tiếng đồng hồ.

Nó ngó quanh:

– Ờ, Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn linh đâu rồi ấy.

Hung mập đập nhẹ Thảo xa lộ:

– Dậy đi mày.

Thảo xa lộ lè nhè:

– Ngủ chưa đã.

Chương còm hỏi:

– Đã quá rồi còn gì. Mà biết Danh ná ngủ chỗ nào không?

Thảo xa lộ đã ngồi dậy, ngáp một cái dài từ Long Xuyên tới Châu Đốc:

– Chắc nó vô rúc nách má nó.

Bồn lừa búng ngón tay:

– Nó đang tập bắn ở vườn sau. Hi hi, nó truyền bí kíp cho đồ đệ Chơn Chơn đạo nhơn.

Htrag mập phá bình, gọi lớn:

– Danh ná! Mà ở đâu, Bến Hải hay Cà Mau?

– Tao đây nè...

Cả bọn nhìn ra ngõ. Danh ná, trần xì chiếc quần xà lỏn sũng nước, đôi chân dính đầy bùn. Nó cầm cái giỏ chiu một cánh tay, Danh ná cười toe:

– Hên hết sức, tụi bây ơi! Tôm con nào con ấy thiệt bự.

Hưng mập nhảy khỏi ván:

– Mà đi mò tôm à?

Danh ná lắc đầu:

– Không, tao kéo bò.

Bồn lừa ngạc nhiên:

– Kéo bò dưới nước, hả?

–Ừa.

– Rồi con bò đâu?

– Làm gì có con bò!

Thảo xa lộ giải thích:

– Những cành tre xum xuê liệng xuống sông đó, tụi mà. Đắp chà đó. Bọn tôm nó

ham tụ tập ở đây vì sợ lớ ngớ cá lớn nuốt sống. Mình kéo những cành tre mục lên bờ, các bạn tôm tướng bỏ bám chắc theo lên. Mình lượm bỏ giỏ. Vậy là kéo bờ.

Các ông nhóc Sài Gòn cười khò lấp sự mắc cỡ. Danh ná nói:

– Tao biểu Chơn Chơn đạo nhơn đi mua bún rồi. Má tao hồi sớm đã làm giùm tô nước mắm. Chúng mình ăn bún tôm nướng điểm tâm.

Dzũng Đakao chạy tới gần Danh ná, vỗ vai bạn:

– Mày tốt quá, Danh ná.

Danh ná cười:

– Tao muốn tụi bây vui. Anh em mà, Dzũng Đakao. Tao quen việc này rồi, chả cực chút xíu nào hết trơn. Ba tao pha cà phê sữa chàm trong bình thủy đẩy nhóc. Đủ lệ bộ mà. Chắc cà đạo cũng “ngon” chứ bộ.

Nó giục bạn:

– Đánh răng, rửa mặt đi. Tao sửa soạn giàn hỏa thiêu!

Trong khi các bạn đánh răng, rửa mặt, Danh ná vô bếp lôi ra giữa sân cái hỏa lò và “đồ nghề” nướng tôm. Nó nhóm bếp, quạt than. Thảo xa lộ giúp nó dọn tô, đĩa. Chơn Chơn đạo nhơn đã đem bún về. Danh ná rửa chân tay qua loa rồi mời các bạn nhập cuộc. Nó đặt cái vỉ sắt lên hỏa lò, Những chú tôm

được đổ ra rổ, giấy loan xà ngầu. Hưng mập xung phong hóa kiếp chú tôm đầu tiên. Nó tóm chú tôm càng dài nhất, ném lên giàn hỏa thiêu. Chú tôm đòi quyền sống bằng cách phóng mạnh xuống đất. Hưng mập nhặt lên đũa:

– Ai bảo mày làm tôm! Kiếp sau xin làm cá mập đi, nhớ nhé!

Hưng mập lại ném chú tôm lên cái vĩ sắt. Nó dùng chiếc đũa đè chú chàng. Hết giấy. Chú cong mình lại. Chú nằm co quắp. Đứng là “cút sê con tôm”.

Dzũng Đakao Chương còm bắt chước Hưng mập. Mùi vỏ tôm cháy, lúc đầu khen khét, sau thom phức bắt thềm rõ rãi. Danh ná ngó Bốn lừa:

– Nướng tôm đi chú?

Bốn lừa thăm nảo:

– Tao không nỡ ăn “ông ngoại” tao.

Danh ná tròn mắt:

– Mày bị phong ngứa à?

Bốn lừa lắc đầu ủ rũ:

– Ông ngoại tao tên là Lê văn Tôm!

Bổng nó tươi tỉnh:

– Tao quên. Ông ngoại tao tên là Lê văn Tép. Mà tép có thù tôm không?

Hưng mập trả lời giùm Danh ná:

– Tôm nó nuốt tép.

Bốn lừa nghiêng răng ken két:

– Ài ải, nhờ Danh ná, hôm nay cháu của tép rửa hận tôm.

Nó túm ba con tôm, nướng một lượt. Các bạn nó cười vui. Danh ná chỉ dẫn các bạn nướng tôm và cho biết khi nào tôm chín. Chơn Chơn đạo nhơn đã bỏ dưa leo thái nhỏ, rau thơm và bún vào tô. Mỗi ông nhóc tự lột vỏ tôm của mình nướng, xé nhỏ bày lên tô bún. Những cái đầu đầy gạch của tôm quyến rũ lạ thường. Mầu đỏ này họa sĩ không thể pha nổi. Các ông nhóc chan nước mắm và ăn ngon lành. Danh ná nhìn bạn ăn thì sung sướng lắm. Nó hỏi Dzũng Đakao:

– Được không mày?

– Tuyệt cú mèo. Tao sẽ nhớ suốt đời tao bữa ăn điểm tâm này.

Danh ná lại hỏi:

– Mày thích ăn lươn um không?

Dzũng Đakao đáp:

– Mày cho gì tao cũng ăn.

Danh ná ngó Chương còm:

– Vậy chiều, thằng Chương còm qua xin ông cố Tư Beo hai con lươn bự. Tao biết làm lươn, tao biết nhiều thứ...

Dzũng Đakao nói:

– Mày cừ hết chỗ chê. Thấy tao dạy rằng tự mình mình làm được việc này việc nọ thì khỏi nhờ vả ai. Và đó là tinh thần tự lập. Thấy tao bảo có tự lập mới tự cường và tự chủ...

Hung mập ngựa miệng:

– Và tự do.

Dzũng Đakao tỉnh bơ, nói tiếp và chỉ muốn Danh ná nghe:

– Thấy tao bảo một dân tộc có tinh thần tự lập thì dân tộc ấy giàu mạnh tự mình làm chủ mình khỏi bị ai chèn ép, bắt nạt.

Danh ná hỏi:

– Thấy mày có biểu chúng mình nên làm gì không?

Đzũng Đakao nói:

– Có. Thấy tao bảo chúng mình nên chăm học, biết nhục khi thua kém người nước ngoài, biết bảo vệ danh dự của tổ quốc và lúc nào cũng hãnh diện làm người Việt Nam.

Chơn Chơn đạo nhơn phá ngang:

– Các anh “xoi” nữa không, em đẹp nghe?

Tất cả đều lắc đầu. Chơn Chom đạo nhơn thu dọn chiến trường. Danh ná kiểm ly rút cà phê. Dzũng Đakao cầm ly cà phê rử Danh ná ra vườn sau. Hung mập, Chương còm, Bồn lừa nháy nhau ngồi lại để hai nhà thiện xạ tự do tâm sự. Hai đứa ngồi trên hai cái gốc cây đã cưa phẳng. Dzũng Đakao nhấp từng ngụm nhỏ cà phê.

– Danh ná ạ!

– Gì?

– Hung mập và Bồn lừa tếu lắm.

– Tao khoái tếu. Tếu mới “dzui”.

– Chương còm ít tếu hơn.

– Ủa.

– Màỵ khoái tếu, tao cũng khoái tếu. Nhưng mà có nhiều chuyện không nên tếu. Như chuyện thấy tao dạy chúng tao. Nếu tao thua với thầy tao về màỵ, thầy tao sẽ bảo Danh ná phi thường, Danh ná là tấm gương sáng... Thấy tao sẽ hãnh diện vì chúng tao được chơi với màỵ.

Danh ná cảm động, chớp mắt lia lịa:

– Cám ơn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao muốn khóc:

– Danh ná ơi!

– Hà?

– Tại sao lại nói cám ơn tao?

– Vì màỵ đã làm tao sung sướng. Vì màỵ đã làm cho tao biết thế nào là tình bạn. Và, Dzũng Đakao ạ, màỵ làm cho tao hãnh diện là người Việt Nam.

Bây giờ thì Dzũng Đakao khóc. Gấu rừng khóc, kẻ chiến thắng giặc Ôê khóc. Chưa từng thấy Dzũng Đakao khóc.

– Tại sao màỵ khóc, Dzũng Đakao?

– Vì màỵ làm tao sung sướng. Vì màỵ cho tao nhiều thứ và tao đã không có gì để cho lại màỵ.

– Màỵ đã cho tao một thứ ở sân vận động hôm nọ. Ngoài màỵ, chắc chắn không ai cho tao đâu.

Và Danh ná cũng khóc. Hai ông nhóc này thật lẳng nhách. Khi không lòi nhau ra đây khóc. Dzũng Đakao uống cạn ly cà phê sữa, rút khăn thấm mắt:

- Quê mày đẹp quá, Danh ná ạ!

Danh ná đưa cánh tay quệt ngang mắt:

- Nhờ chúng mày xuống đó.

- Về Sài Gòn tao sẽ nhớ Chắc cà đao.

- Còn tao, tao nhớ chúng mày.

Danh ná đứng dậy:

- Nhưng mùa hè còn dài.

Dzũng Đakao nói:

- Tao muốn mùa hè dài mãi mãi!

Có tiếng kèn ác-mô-ni-ca của Chương còm và tiếng hát của Bồn lửa. Danh ná nhìn Dzũng Đakao:

- Vô nghe tụi nó, mày!

Hai ông nhóc trở về sân. Chương còm đang đánh “tông” cho Bồn lửa ngheu ngao:

Cho em xin còn một xe đạp

Xe xinh xinh để em đi học

Từng vòng từng vòng xe

là vòng đời nhỏ bé

đạp bằng bàn chân gót đỏ hoe

Cho em leo từng con dốc dài

Cho em xuôi về con dốc này

Rồi một ngày mai đây

từng kỷ niệm êm ái

chở về đây trên chiếc xe này

*Xin cho em nhiều thêm
chuyến xe êm đềm
Xin cho em nhiều thêm
chuyến xe êm đềm...*

Danh ná vỗ tay. Chơn Chơn đạo nhơn xuýt xoa:

– Bài ca ngộ ghê. Của ai đó?

Chương còm vầy kèn:

– Của bác Phạm Duy. Bác Phạm Duy làm riêng cho bọn anh một trăm bài ca tuổi ngọc và bảo bọn anh đi tới đâu dạy hát những bài của bác ấy tới đó. Em muốn học một bài chẳng?

Chơn Chơn đạo nhơn gật đầu. Chương còm bèn thổi bài Tuổi mộng mơ năm lần để Chơn Chơn đạo nhơn thuộc nhạc điệu. Sau đó, Chương còm dạy từng câu. Và chốc lát, Chơn Chơn đạo nhơn và Danh ná đã cùng Bồn lửa, Hưng mập hát theo tiếng kèn của Chương còm.

Em ước mơ gì

Tuổi mười ba tuổi mười bốn?

Em ước mơ mang hôn em mang hôn thi sĩ

Theo gió mưa em đi

Hát xây mộng cho người

Trên cánh thơ tuyệt vời

Hát yên vui cõi đời

Chim đã “ca ánh ời trên cành cây tắm nắng” và chim bay đi làm việc giúp người.

Bây giờ những đứa trẻ thay chim, ca ánh
 ỏi một xóm quê, một vùng trời quê hương.
 Sương đã khô. Tiếng hát bây giờ là sương. Mỗi
 lời ca là một giọt sương đọng trên lá. Sương
 làm tươi lá, làm tỉnh lá. Sương làm lá xanh
 vô tận, xanh vĩnh viễn. Như tuổi thơ làm quê
 hương xanh vĩnh viễn. Nắng không nở bất
 khô sương. Nắng độ lượng vui tuổi thơ nên
 nắng đủ ấm hồn niên thiếu, đủ hồng môi con
 gái, đủ đỏ má con trai. Nắng ngừng lại. Chẳng
 thiết lên cao. Nắng rủ gió đứng nghe những
 đứa trẻ ước mơ hát yên vui cõi đời.

Chương còm say mê chơi kèn. Danh ná,
 Chon Chon đạo nhon, Hung mập, Bồn lừa
 rồi Thảo xa lộ, Dzũng Đakao say mê hát. Bất
 chợt, Chương còm thấy tiếng hát rung rinh cả
 những tàu lá dừa. Nó ngỡ ngàng. Trẻ con Chắc
 cà đạo kéo tới ngõ nhà Danh ná đông nghet.
 Trẻ con Chắc cà đạo học hát. Và hát theo.
 Hình như tất cả trẻ con Chắc cà đạo đang hát
 theo tiếng kèn của Chương còm, hát những
 bài ca tuổi ngọc của Phạm Duy. Hình như tất
 cả trẻ con Long Xuyên đang hát.

*Trời hồng hồng sáng trong trong
 Ngàn phượng rung nắng ngoài song
 Cành mềm mềm gió ru êm
 Lọc mầu mây bích đẹp qua mầu duyên
 Đàn nhịp nhàng hát vang vang
 Nhạc về đưa đón hè sang...*

Những câu trong bản nhạc *Hè về* của nhạc sĩ Hùng Lân đã tả đúng cảnh quê nhà Danh ná. Dzũng Đakao nhìn bấy em bé miệng mở rộng, mắt điều tiết đến vô cực, cao giọng hát, nó tưởng đang xem khúc phim mừng ngày Giáng Sinh có đám đồng tử hát bài Đêm thánh vô cùng. Hát và gửi hết hồn mình vào bài hát. Hát và tin tưởng lời hát sẽ diễn ra những điều mình mong muốn. Mùa hạ, mùa hạ tuyệt vời, mùa hè rực rỡ. Dzũng Đakao lại toan cần một miếng mùa hạ. Khung cảnh quê mình hiền hòa quá đổi, nên thơ quá đổi. Bấy trẻ em hát nhạc Phạm Duy làm nhạc Phạm Duy thành sương đọng trên lá. Hãy bắt nhốt bất cứ ai phá tan cảnh mộng này. Hãy bỏ tù đứa nào bắn súng phóng hỏa tiễn khiến cảnh thanh bình này tan vỡ và bấy em bé quê nháo nhác, thất lạc, khóc mếu tội nghiệp.

Dzũng Đakao cảm hứng đặt dào. Nó bảo Chương còm:

– Chơi bài *Bình ca* của bác Phạm Duy, mảy ơi!

Chương còm thối *Bình ca*, thối làn hơi tin tưởng vào một quê hương nhiều năm nhọc nhằn. Dzũng Đakao hát. Giọng nó thật ghê, tuyệt ghê. Nó đang là Phạm Duy Quang. Bài nhạc dễ hát. Lời nhạc dễ thuộc. Dzũng Đakao hát bốn lần là bấy em bé đã hát theo:

Này em con chim lười

Nhiều năm chim đau phổi
 Buổi sáng vắng tiếng chim cười vui
 Đây em con chim gầy
 Chiều nay chim đứng đây
 Và nó hát liu lo thật dài
 Cũng vì hòa bình đã về đây
 Đây em con trâu què
 Nhiều năm trâu vất vả
 Cùng với bác xã nơi đồng quê
 Đây em con trâu già
 Nằm chơi trâu nhai cỏ
 Nhìn những chiếc máy đang cấy bừa
 Trâu đứng buồn vì máy cấy nghe.
 ...Đây em đã tới giờ
 Mẹ đưa em đi chợ
 Từ sáng mãi tới trưa, còn lúa
 Rồi khi đưa nhau về
 Gặp anh hippy trẻ
 Mặc áo rách đứng bên nhà thờ
 Trông đẹp tựa hình Chúa hiển mơn

“Cũng vì hòa bình đã về đây” nên ta nhìn
 cái gì cũng đẹp, cũng nhiều ý nghĩa, trừ những
 họng súng đang rình phá hoại hòa bình,
 những họng súng mỗi ngày mỗi bị kết án nặng
 nề. Bấy em bé hát không biết chán, hát không
 thấy mệt. Hát hoài. Hát từ sáng mãi đến trưa
 còn lúa. Dzũng Đakao hứng chí “bịa” một
 đoạn lời:

*Rồi khi đưa nhau về
Gặp ai em cũng kể
Cỏ úa đã ngát thơm mùi hương
Quê mình giờ chỉ có tình thương...*

Bấy em bé đang ngợi ca tình thương đó.
Ca ngợi trọn sáng nay. Ca ngợi trọn đời này.
Không ai nghĩ tới bắn giết, dù là bắn giết
những con chim sẻ bằng đạn đất sét. Dzũng
Đakao, Danh ná và và các bạn muốn để cho
chim sẻ sống nghe tiếng hát thiết tha của
con người.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Bến mơ ở ngay công viên Nguyễn Du. Ngày thường, đây chỉ là nơi buộc xuồng của những người bên kia cồn sang chợ mua bán. Nhưng hôm nay thì khác, thì là bến mơ đích thị. Bởi vì hôm nay có bốn chiếc xuồng của bốn công chúa buộc sẵn đợi chờ bốn hoàng tử sang cồn. Bốn công chúa ngồi trên ghế đá công viên. Trời ươm nắng. Trời ươm nắng cho mây hồng. Giòng nước bao la. Sóng không lớn. Sóng còn niên thiếu. Hãy tíu tấp biển xa những cù sóng bạc đầu khụ khị quái ác. Ta yêu sóng niên thiếu, những cậu sóng đùa bỡn hồn nhiên trên mặt sông và chẳng làm ai lo phiền. Bốn công chúa thay phiên nhau ngoài lại. Không nàng nào nói với nàng nào song trái tim mỗi nàng đều nói khẽ: “Sao muộn vậy? Liệu trễ hẹn chẳng”? Công chúa Thủy vỗ vai công chúa Lan:

– Bỏ qua kiểm họ đi.

Công chúa Lan nguyệt đài:

– Xí, sao bồ không qua?

Công chúa Liên vuốt mớ tóc mai:

– Không ai chịu qua tôi sẽ qua.

Công chúa Duyên mỉm cười:

– Bồ Liên nhất.

Công chúa và hoàng tử đều đẹp hết trơn. Thường thường, khi nhân gian chết giấc hoặc ngã lăn đùng ra vì sắc đẹp của công chúa và hoàng tử thì các công chúa và hoàng tử bị ngộ nhận kỷ lắm. bị khoác cái vỏ xấu xí và bị đeo “hư” danh. Thí dụ: công chúa lọ lem, công chúa da lừa, công chúa thọt, công chúa một mắt. Thí dụ: hoàng tử ăn gian, hoàng tử cà lăm, hoàng tử lé, hoàng tử cà chớn. Các công chúa và các hoàng tử làm ta say mê cứ bị lệ thuộc vào các bà mẹ đỡ đầu. Đó là các bà tiên. Đừng tưởng các bà tiên không độc ác nhé! Có bà nhỏ mọn thấy mỗ. Người ta quên mời dự tiệc sinh nhật, bèn phát lời nguyền bắt con người ta ngủ trong rừng hoai hủy. Ông tiên chắc tốt hơn bà tiên. Ông tiên chỉ khoái uống rượu, đánh cờ nên lười biếng hóa phép. Bốn công chúa Long Xuyên không có tiên bà đỡ đầu mà chỉ có Chương còm đặt cho những cái tên ngộ nghĩnh. Như công chúa Liên là công chúa khềnh răng, công chúa Duyên là công chúa tóc râu ngô (Tóc em đã úa nắng hè đỏ), công chúa Thủy là công chúa mắt bi ve. Còn

công chúa Lan, chính hoàng tử phì lữ đã suy tôn nàng là công chúa bánh ú mỡ miều.

Công chúa mắt bi ve giục công chúa khênh rằng:

– Bỏ Liên qua kiếm họ đi chớ,

Công chúa khênh rằng bĩu môi:

– Rõn. Người ta nói chơi, chứ bộ.

Công chúa bánh ú lườm:

– Vậy mà làm bảnh.

Công chúa tóc râu ngô giàn hòa:

– Thôi mờ... cãi nhau chi. Tôi đề nghị mình chơi bàn tay trắng bàn tay đen rồi tuyển sòng coi ai bị qua bền kiếm họ.

Ba công chúa đồng ý liền. Họ đứng hết đây. Họ tạo thành hình vuông T L D L. Họ châu mắt vô nhau. Họ vươn tay dài và họ đồng thanh: Tay trắng tay đen chè đậu đen nấu đường cát trắng. Bốn công chúa cùng ngửa bàn tay. Bàn tay trắng hết.

– Huề.

Lại tay trắng tay đen chè đậu đen nấu đường cát trắng. Lần này bốn bàn tay cùng sắp. Đen ráo trội.

– Huề.

Lần thứ ba, hai bàn tay sắp, hai bàn tay ngửa:

– Huề.

Lần thứ tư ba bàn tay ngửa, một bàn tay sắp. Công chúa khênh rằng được mời ra, khỏi

bị tham dự cuộc tuyển sòng. Lần thứ năm, công chúa tóc râu ngô nhảy cõn. Hai công chúa mắt bi ve và bánh ú tuyển sòng tức là oản tù tì ra cái gì ra cái này. Tuyển sòng!

– Búa.

– Cũng búa!

– Huề.

Tuyển sòng.

– Kéo.

– Cũng kéo!

– Huề.

Tuyển sòng.

– Bao.

– Cũng bao!

– Ê, ăn gian.

– Ai thèm ăn gian?

– Búa rồi lại xòe thành bao.

Hai công chúa ngoài cuộc đòi làm trọng tài. Tuyển sòng nữa. Các công chúa luôn luôn rắc rối. Tuyển sòng.

– Đinh.

– Kéo.

– Huề nhé!

– Sức mấy. Đinh đóng thùng kéo.

– Lạ nhỉ, kéo không cắt đứt đinh à?

Công chúa răng khểnh tuyên bố:

– Huề.

Công chúa tóc râu ngô phản đối:

– Không có huề. Đinh thắng kéo.

- Kéo cắt đỉnh.
- Đỉnh đóng thùng kéo.

Hai công chúa trọng tài cãi nhau. Rồi giận nhau. Rồi im lặng. Cuộc tuyển sòng chỉ định kẻ “qua bến” bị bài bỏ. Bốn công chúa ngồi riêng rẽ trên bốn chiếc ghế. Con gái hết sức! Con gái ưa giận hờn quá xá. Trong khi các công chúa im lặng lườm nguýt nhau thì các hoàng tử sửa soạn lên đường. Hoàng tử phì lữ bảo hoàng tử tám tre:

- Tám mạng ngồi chung một cái xuống tao e xuống chìm mất.

Hoàng tử bán bong bóng cười hóm hỉnh:

- Vậy nên làm cái tính trừ. Tám trừ... phì lữ còn bảy. Mày ở nhà. Hay mày “quá giang” như trâu. Mày đóng phim Phì lữ quá giang! Nhưng mày ở nhà thì nên cắt... bánh ú ở nhà luôn. Bảy trừ bánh ú còn sáu.

Bốn lửa dán được miếng băng keo ngang miệng Hưng mập lấy làm thích thú lắm. Hưng mập nghĩ cách gỡ băng keo ra. Nó gật gù:

- Tao ở nhà, hay đấy. Tao sẽ qua chợ mua giùm mày món quà. Mày biết quà gì chưa? Một chai thuốc nhuộm tóc râu ngô thành tóc huyền.

Bốn lửa khuyến khích bạn:

- Nên mua thêm chai thuốc biến bánh ú ra bánh tét nữa.

Dzũng Đakao sợ Hưng mập sẽ nói về đôi

mắt bi ve của Thủy và cái răng khểnh của Liên nên vội vàng lên mặt... đại ca:

- Hai thằng không ý tứ chút nào, nói văng mạng “họ” tưởng chế giễu “họ”, “họ” hết quý mình, “họ” bảo mình thô lỗ...

Chương còn nói:

- Yên chí, “họ” sẽ chở tụi mình bằng ghe máy.

Hưng mập khoái chiếc ghe máy mà Chương còn vừa hứa hẹn. Nó cảm hứng nhai liền một đoạn lời ca của Phạm Duy:

Xin cho em còn một ghe đẹp

Ghe xinh xinh để em qua cồn

Hoàng tử phi lữ dặn bạn:

- Nhớ chụp tao dăm bảy “bô” đứng trên mũi ghe nhé, Chương còn.

Bồn lửa hỏi:

- Đứng cạnh bánh ú, hả?

Hưng mập tỉnh bơ:

- Đứng cạnh tóc râu ngô!

Bồn lửa cứng họng. Dzũng Đakao quay đi chỗ khác mỉm cười. Bốn vị hoàng tử phăng phăng bước. Ra tới đường, hoàng tử phi lữ mới “ơ” một tiếng rất... thùng nước lèo lật đổ.

Chương còn hỏi bạn:

- Chuyện gì nữa đây?

Hưng mập “phanh” chân. Về bối rối hiện đây trên khuôn mặt phi nhiều da thịt của nó:

- Qua cồn làm chi nhảy?

- Mày ham qua mà.
- Ờ, nhưng qua làm chi?
- Qua cho biết.
- Biết làm chi?

Bồn lừa gật gù:

- Tao không muốn qua cồn. Chúng mình đừng qua cồn, mất công lắm. Kiếm Danh ná bù khú vui hơn.

Hung mập giơ tay:

- Tao tình nguyện ở nhà.

Bồn lừa giơ tay theo:

- Tao luôn.

Dzũng Đakao xua tay:

- Đâu được. Mình hẹn với “họ” rồi!

Hung mập nói:

- Cho “họ” ăn thịt thỏ cà ry!

Chương còm vỗ vai Dzũng Đakao:

- Thì để hai đứa ở nhà. Tao với mày qua cồn.

Bên đó vui ba chê. Đủ các thứ trái cây ngon ngọt. Mày chưa biết chứ bên cồn là thiên đường Walt Disney, Dzũng a! Có cá sấu. A, tụi mình tĩa cá sấu. Tụi mình làm Tarzan. Mày sẽ biết thế nào gọi là nước mắt cá sấu. Bên cồn có tám ngàn bảy trăm thứ chim. Rắc một nắm gạo, chim nó sà xuống đậu trên vai mình. Tụi mình sẽ cười bò quất roi vào mông nó cho nó lỏng lên...

Chương còm bịa chuyện khiếp quá. Khiến Bồn lừa, Hung mập quên mất cái nổi “làm sao ấy”. Hung mập vào trông trước:

– Bền cốn tuyệt cú mèo.

Chương còm thêm:

– Hôm nay đại hội gà tre toàn cốn. Coi gà tre đá nhau sướng hơn coi Lý Tiểu Long đá võ sĩ Mỹ.

Bốn lừa gãi gáy:

– Vậy đại gì tao ở nhà nhỉ? Tao xung phong đi.

Hưng mập vung tay đấm không khí:

– Ông vờ chút xíu chứ ông đâu có nghề nấu thịt thỏ.

Bốn vị hoàng tử lại phăng phăng bước. Bốn vị qua cây cầu xấu xí bắc ngang hồ. Bốn vị đã nhìn thấy bốn mái tóc – bốn suối tóc chứ – của bốn công chúa. Dù cầu chênh vênh và mục nát, hứa hẹn sự rơi tõm xuống nước, hoàng tử phì lủ vẩn xỏ ngọt hoàng tử bán bong bóng:

– Có ba mái tóc đen thôi, thành thử, nổi bật mái tóc râu ngô.

Hoàng tử bán bong bóng xuất chiêu:

– Nè, một chiếc ghế lún. Bánh ú tám mươi bảy ký lô ruồi.

Dzũng Đakao năn nỉ:

– Tao lạy hai thằng đó.

Và nó đưa bàn tay đặt lên miệng:

– Im lặng nhé! Hôm nọ “họ” tặng hoa mình, nay mình tặng lá. Hoa lá ý nghĩ chưa? Tao tia lẹ bốn phát, lá trên đầu “họ” rơi lá tả. “Họ” sẽ quay lại...

Dzũng Đakao bỏ bốn viên đạn vào miệng. Nó rút súng cao su cầm tay. Vừa qua khỏi cầu, Dzũng Đakao biểu diễn tài nghệ liễn. Bốn công chúa, tự nhiên, nghe cái rẹt và thấy lá rơi. Các nàng bèn lạ lúng và chấm dứt chiến tranh luồn nguyệt khỏi cần ký hiệp định. Và bốn nàng quay lại đứng như Dzũng Đakao đoán. Các công chúa mừng quýnh. Các công chúa đứng lên. Các công chúa mỉm cười. Các công chúa tiến ra. Nhưng các công chúa bị các bà tiên điểm huyết bất thành linh. Hết cười. Hết nhúc nhích. Bây giờ má đỏ, tai nóng và mắt chớp lia. Hoàng tử phì lủ hiên ngang khoanh tay trước ngực (Chắc vừa được ông tiên cho viên thuốc liễn). Hoàng tử nhần nhần nhở nhở:

– Chào cô bánh ú!

Cô Lan cúi đầu, tay vờ về mép áo bà ba:

– Chào anh phì lủ!

Dzũng Đakao và Chương còm chưa hết ngạc nhiên thì Bốn lừa đã noi gương Hưng mập, cười toe toét:

– Chào cô tóc râu ngô!

Cô Duyên đáp lễ:

– Chào anh ba lém!

Hưng mập nói;

– Cô tóc râu ngô đừng buồn, ngày mai anh ba lém sẽ tặng cô ve thuốc nhuộm tóc.

Bốn lừa ngó cô Lan:

– Dà dà, đúng vậy. Tôi tặng luôn cô bánh ú ve thuốc hết ú. Có cả thuốc nhỏ mắt cho mắt bớt tròn như bi ve. Còn như răng khểnh thì nên tới tiệm trồng răng bịt răng. Họ thay cái răng vàng là nhất.

Các công chúa cười vui vẻ. Cô Liên nói:

– Anh ba lém ưa giễu ghê nơi.

Hưng mập hắt đầu:

– Có cái ghe máy bụi, phải không mấy cô?

Cô Thủy đáp:

– Chỉ có bốn cái xuống nhỏ.

Hưng mập xoa tay:

– Tuyệt tuyệt. Cô bánh ú chờ tôi chẳng?

Cô Lan e thẹn

– Dạ.

Hưng mập vuốt tóc:

– Vậy chờ tôi lẹ qua cồn tham dự đại hội gà tre.

Hưng mập xăm xăm bước. Lan theo và chỉ chỗ xuống xuống. Bốn lừa phục Hưng mập. Dzũng Đakao và Chương còm cũng phục Hưng mập. Thằng này quả là... bạo dạn. Nhờ nó mà cuộc gặp gỡ hết ngưng ngưng, hết là tượng đá nhìn tượng đá. Bốn lừa bảo Duyên:

– Cho tôi qua cồn hỏi thăm sức khỏe cá sấu, cô tóc râu ngô!

Cô Liên hỏi Chương còm;

– Tôi chờ anh nhé, anh tắm tre?

Chương còm nghiêng mình:

– Rất hân hạnh, cô rằng khểnh!

Cô Thủy nhìn Dzũng Đakao. Đôi mắt cô không chớp. Cô nói nhẹ như gió lướt trên mặt hồ:

– “Em” chờ anh Dzũng.

Dzũng Đakao đứng thộn. Gấu rừng chuyển cái súng cao su từ tay này sang tay nọ. Thủy cắn môi. Và cô hỏi Dzũng Đakao, giọng hơi hơi buồn:

– Anh Dzũng không thích mắt bi ve?

Dzũng Đakao ù tai. Nó nghe chẳng rõ. Nó đáp bừa:

– Tôi thích bắn bi ve lắm. Bi thủy tinh í mà...

Ba chiếc xuống đã rời bên đầu, Dzũng Đakao và Thủy vẫn đứng trên bờ. Dzũng Đakao ngắm chiếc áo bà ba của Thủy. Chiếc áo bà ba màu mỡ gà thật xinh, thật quê hương miền Nam. Phải ở đây, ở Long Xuyên, chiếc áo bà ba mới có linh hồn. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao thấy áo bà ba tuyệt đẹp. Áo dài Raglan vất đi. Những kiểu áo dài thời trang ở Sài Gòn vất đi. Thủy không hiểu Dzũng Đakao đang đi tìm linh hồn con rồng trên tấm áo bà ba của cô. Cô tưởng Dzũng Đakao có ý chê áo bà ba.

– Anh Dzũng không ưa áo bà ba?

Dzũng Đakao vội nói:

– Áo bà ba đẹp chứ.

Hung mập chụm hai bàn tay vô miệng làm loa gọi ới ới:

– Dzũng Đakao! Mày biểu diễn súng cao su à?
Dzũng Đakao cuống quýt:

– Họ đã bơi xa.

Thủy nói:

– Mình theo họ chứ?

Dzũng Đakao nhét súng cao su vô túi quần:

– Ờ, mình theo họ.

Cô Thủy chèo xuồng thật nhanh bắt kịp xuồng của bạn. Bốn chiếc xuồng thẳng hàng, gối trên những con sóng niên thiếu mà lướt. Khúc sông này rộng. Nếu trời nổi gió, sóng niên thiếu sẽ biến thành sóng ông già khụ khị. Hôm nay gió nhẹ nên sóng hiền. Chương còm chụp ảnh liên miên. Hưng mập nẩy ý chèo xuồng đua. Nó hỏi nhỏ Lan:

– Này, cô bánh ú, liệu cô chèo “ăn” được các bạn cô không?

Cô Lan gật đầu. Hưng mập bô bô:

– Chúng ta đua xuồng nhé! Phì lữ và bánh ú chấp các bạn đó.

Nó giục Lan:

– Vượt họ đi bánh ú!

Hưng mập cao giọng hát:

Đồng một lòng chúng ta cố chèo

Và nhịp nhàng tay đưa tay lái

Mà hát vang lên cho lòng hăng hái...

Lan khen:

– Anh phì lữ hát tốt quá.

Hưng mập phịa:

– Tôi hát chung với con nhỏ Thái Hiền ở ban The Dreamers đó. Tôi là Tony mập, anh của Tony Hiếu.

Xuống của Bốn lửa qua mặt xuống của Hưng mập. Bốn lửa cười chế nhạo:

– Bánh ú liệng phì lủ đi kéo vềбет đó.

Hưng mập thách:

– Rồi mày sẽ phục tài bánh ú.

Nó hét:

– Trở tài đi, bánh ú!

Lan ra sức chèo. Tự ái... bánh ú nổi lên ầm ầm. Cô chèo vun vút. Và xuống của cô vượt xuống của Bốn lửa. Tiếc thay, khúc sông không dài thêm để bánh ú của phì lủ bỏ Bốn lửa thật xa.

Xuống của cô cập bến trước nhất. Hưng mập khoái chí. Và vì quá khoái chí, nó tạt nước ướt áo Lan. Nó nhảy lên bờ. Hưng mập, bất thần, cầm tay Lan:

– Cô tài ghê.

Lan gỡ tay Hưng mập ra, lấy khăn thấm nước dính đầy mặt:

– Anh không gọi Lan là cô bánh ú?

Hưng mập cười:

– Tôi quên, cô bánh ú ạ! Cảm ơn cô bánh ú đã về nhất. Lát nữa thằng ba lém mí lỵ cô tóc râu ngô biết tay tôi.

Nhưng ba lém Bốn lửa tức hoàng tử bán bong bóng khôn lỏi. Nó bảo tóc râu ngô của

nó ngừng tay chèo, đợi cặp bến cùng lướt với xuống của răng khểnh và mắt bi ve. Khi bước lên bờ, Bốn lừa phủ đầu:

- Ông nhường mày đó, phì lủ ạ!

Tất cả buộc xuống và “đổ bộ” lên cồn. Không phải là cù lao đâu nhé!

Cù lao là cù lao Ông Chưởng, cù lao Gieng cơ. Hưng mập chẳng muốn ăn thua với Bốn lừa về chuyện đua xuống nữa. Nó chợt thấy một sự lạ khi đặt chân lên cồn. Hưng mập đang phiêu lưu. Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừa cũng đang phiêu lưu. Tâm hồn chúng trải rộng ra như những dải lụa đào. Thường thì những con nằng lướt êm trên những dải lụa đào. Hôm nay, những con nằng động lại. Và bốn hoàng tử băng khuâng. Bốn vị hoàng tử băng khuâng ở đất Long Xuyên. Các công chúa đã dẫn các hoàng tử sang miền đất băng khuâng. Và ở đó sẽ có người viết cổ tích.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Thấm thoát, bọn Dzũng Đakao đã nghỉ hè ở Long Xuyên được hơn một tháng. Chúng đã vô núi Sập bằng chiếc xe lôi máy của ông Mậu. Chúng đã qua Long Kiên, Hòa Hảo, Tân Huê bằng chiếc xuồng máy đuôi tôm của ông Út Vĩnh. Chúng đã lướt trên khắp sông lạch vùng Chắc cà đao, đã in bao nhiêu dấu chân lên đường mòn thôn xóm. Cùng với Danh ná, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn, chúng đã tham dự và mời tham dự nhiều cuộc chơi rục rờ của niên thiếu. Một trong những cuộc chơi rục rờ nhất là chuyện bơi xuồng sang cồn.

Dzũng Đakao đã biết chèo xuồng. Hưng mập đã biết chèo xuồng. Bốn lùa đã biết chèo xuồng. Chương còm đã biết chèo xuồng. Xuồng gỏi sóng. Sóng làm xuồng nhấp nhô. Sóng làm bốn hoàng tử say sóng. Con say lâng lâng, êm nhẹ như xuồng từ từ trôi lên sông ngập ánh trăng. Con say, tới hôm nay, còn

quyến luyến bốn hoàng tử và bắt bốn hoàng tử đêm đêm phải mơ màng...¹ Ôi chao, những giấc mơ thơm ngát mùi hoa lan, hoa nhài, hoa bưởi, hoa lý, hoa cau. Bốn hoàng tử sẽ lớn dần nhờ những giấc mơ thơm đó, những giấc mơ tạo thành kỷ niệm một đời người, những giấc mơ chỉ dệt nên ở quê hương mình.

Bây giờ Dzũng Đakao, Bồn lửa, Chương còm, Hưng mập đang ngồi trên ghế giữa sân trường Khuyển Học. Hoa phượng đương lác đác rơi. Còn lâu mới tới mùa thu nhưng bầu trời mấy hôm nay có vẻ buồn bã. Mây xám thường đuổi mây trắng đi. Mây xám nhắc nhở sắp đến mùa mưa. Ba tháng hè luôn luôn bị đứt quãng bởi những trận mưa đầu mùa tàn nhẫn. Mùa hè mà mưa thì chán quá. Chẳng lẽ chơi cái trò con nít trần truồng tắm giữa trời mưa? Dzũng Đakao và các bạn cảm thấy ngày tạm biệt Long Xuyên gần kề. Tự nhiên, bốn đứa đều buồn. Chúng tưởng vừa vào miếng vườn nhiều trái cây ngon ngọt mà chưa được hưởng trái nào. Đã ôm chặt kỷ niệm một vòng tay, chúng cứ nghĩ vòng tay còn ôm thêm mười lần kỷ niệm. Kỷ niệm đáng để ta tham lam. Vì đến một tuổi nào đó cuộc đời sẽ hóa thành anh nhà giàu

1 Những giấc mơ ngoan và hiền này sẽ được diễn tả trong cuốn??? (không đọc rõ tên cuốn sách này trong bản scanned), độc giả đón coi để biết bốn chuyện tình nên thơ nhất, buồn cười nhất của Dzũng Đakao, Hưng mập, Bồn lửa, Chương còm.

biển lận, bắt ta chìa tay xin kỷ niệm như người hành khất xin của bố thí.

- Ê, tụi bây không đi chơi, hả?

Ông Tư Thọ cầm cái chổi chà đứng ở hành lang hỏi vọng ra. Bốn đứa cùng quay lại. Một vài gian lớp đã được mở tung cửa sổ, ông Tư Thọ bước xuống sân:

- Coi bộ chán Long Xuyên rồi à?

Hung mập nhanh nhẩu:

- Đâu có, dưỡng Tư.

Hung mập, Bốn lửa, Dzũng Đakao kêu ông Tư Thọ bằng dưỡng như Chương còm vậy. Ông Tư Thọ nói:

-Tụi bây ở đây đỡ lắm hé!

Bốn lửa lễ phép:

- Chúng cháu sợ đã làm phiền dưỡng.

Ông Tư Thọ xua tay:

- Đâu mà có. Nhờ tụi bây, bọn quý hết phá dưỡng. Mà không biết sao bọn quý dạo này hết phá phách. Chắc bọn nó thấy tụi bây ngoan ngoan.

Bọn quý là lục ca Xà Lớn. Lục ca đã gây phiền phức cho nhiều người. Lỗi đâu phải do lục ca. Lỗi do người ta đã chỉ biết xua đuổi, mắng chửi lục ca và không hề cho lục ca biết tấm lòng của người ta... Nay thì giặc Xà Lớn đã tan rã. Và chúng sẽ nên người. Chương còm nói:

- Chúng nó tu rồi dưỡng ạ!

Ông Tư Thọ bĩu môi:

- Hừ, tin chi ba cái thằng đá cá lặn dưa đó!
Chương còm cười:

- Dượng cá gì không? Tụi nó giờ bảnh lắm.
Ông bác sĩ thương tụi nó lắm, ông cấp học bổng cho tụi nó học trường Khuyến Học.

Ông Tư Thợ tròn mắt:

-Vậy hả? Vậy thì tụi nó ngon lành ác. Tao sợ tụi bây về, tụi nó lại dở chứng.

Dzũng Đakao nói:

- Tụi nó không dở chứng đâu, dưỡng ời! Nếu tụi nó dở chứng, đã có Danh ná lo giùm dưỡng. Dưỡng cứ yên tâm dẫn tụi cháu đi coi đá gà.

Ông Tư Thợ lắc đầu:

- Hết hè rồi. Tuần tới khai trường, dưỡng mắc bận quét dọn lớp học.

Hết hè rồi! Ba tiếng ngắn ngủi và vô nghĩa đối với ông Tư Thợ nhưng nó buồn làm sao đối với bọn Dzũng Đakao. Chưa hết hè, chưa thể hết mùa hè rộn rã ở Long Xuyên. Chỉ hết hè đối với học trò trường tư. Ông Tư Thợ trở lên lớp, tiếp tục quét dọn. Vừa khi ấy, Chon Chon đạo nhon hót hơ hốt hải chạy tới báo tin quan trọng:

- Tên các anh dán đầy tường phố, thân cây.
Hưng mập vừa rầu rĩ đó, lại tươi ngay:

- Họ truy nã anh em Tử Bẩn, hả?

Chon Chon đạo nhon ngơ ngác:

- Tử Bẩn nào?

Hưng mập cười:

– Anh em nhà Đan tông í mà...

Chon Chon đạo nhơn chả hiểu gì. Nó đâu có đọc truyện Lucky Luke. Nó nói:

– Học trò thị xã tổ chức cuộc biểu diễn bắn ná và đá bóng ở sân vận động, bán giấy vô của đảng hoàng, các anh ạ!

Dzũng Đakao vò đầu:

– Lại con nhà Thảo xa lộ đầu têu.

Chon Chon đạo nhơn tiếp:

– Áp phích biểu bán giấy lấy tiền giúp cô nhi viện.

Bồn lừa gạt:

–Tụi mình ra phố coi.

Năm đứa rời sân trường Khuyến Học. Bọn Dzũng Đakao thấy ngay một tấm bích chương viết tay mà hồ dán còn ướt nhẹp. Nội dung như vậy:

Bạn hãy tới sân vận động thị xã chiều mốt để thưởng thức một phim tuyệt diệu trên màn ảnh vô địch thế giới với các tài tử quốc tế thượng hảo hạng:

DZŨNG ĐAKAO • DANH NÁ • CHƯƠNG CÒM • BỒN LỪA • HUNG MẬP

Tiến vào cửa tùy hi để giúp cô nhi viện.

Hung mập bò bò:

– Mình đã làm hoàng tử phì lũ. Mình sắp làm tài tử thùng nước lèo, tài tử heo mập!

Bồn lừa đá nhẹ Dzũng Đakao:

– Kia, bên hồ tắm Long Xuyên cũng có dán bích chương.

Năm ông nhải nhào sang hồ tắm,

Đây là cái “pit xin” đẹp nhất miền Tây. Có lẽ, đẹp nhất Việt Nam, không kể “pit xin” thơ mộng của vua Bảo Đại ở Ban mê thuật, nơi Dzũng Đakao đã biểu diễn “bông nhông” với Y Pàm, Y Kút và anh em Thượng.

Nhóc con Long Xuyên đang bu quanh cái bích chương vừa mới dán. Thường lệ, bất cứ một loại bích chương nào, dù in đẹp cách mấy, vẫn bị quý ông nhóc lột xé không thương tiếc sau khi đã đọc xong. Đây là lần thứ nhất, một tấm bích chương giấy vàng viết chữ mầu đen đơn giản được quý ông nhóc bảo vệ triệt để. Một thằng dí ngón tay vô tên Dzũng Đakao bèn bị một thằng khác kéo giật tay lại, sừng cồ:

– Mày tính lột ra, hả?

– Đâu có.

– Vậy làm gì?

– Tao khoái Dzũng Đakao.

– Mực chưa khô, mày sờ vào, tên Dzũng Đakao nhòe nhoẹt thì sao?

Nhóc con không biết bọn Dzũng Đakao đứng sau lưng mình và đương chú ý tấm bích chương lạ đời:

Đừng tắm “pit xin” sáng nay, sáng mai, sáng mốt...

Hãy để dành tiền trước làm việc nghĩa sau mua vui với:

DANH NÁ • DZŨNG ĐAKAO • CHƯƠNG CÒM • HUNG MẬP • BỒN LỪA

Tại sân vận động thị xã chiều mốt dưới sự chủ tọa của bác sĩ chủ giải Guigoz.

Nhóc con bàn tán sôi nổi:

– Đúng quá, không nên tắm “pít xin” sáng nay.

– Cho nó ế đi.

– Nghỉ tắm coi Dzũng Đakao, Danh ná bắn súng cao su là tuyệt vời.

– Hoan hô Dzũng Đakao.

– Dzũng Đakao, Danh ná hết sảy.

Dzũng Đakao kéo các bạn lặng lẽ rút êm. Nó sợ nhóc con bắt gặp, sẽ công kênh chúng nó, gây ồn ào và có thể làm hồ tắm Long Xuyên vắng hoe. Bốn hoàng tử cùng Chơn Chơn đạo nhơn thả qua công viên Nguyễn Du. Hôm nay Chương còm để ý kỹ hơn. Và nó thấy công viên quá tiêu điều. Nhiều ghế đá sập đổ. Những cây trụ lớn làm giàn hoa cũng sập đổ. Sập đổ luôn hàng lan can. Chơn Chơn đạo nhơn bảo tẩu vận tải xô vào bờ gây đổ vỡ. Và chẳng ai lo tu sửa cái công viên thơ mộng của thị xã thơ mộng này. Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập thì vẫn cứ khen nặng là công viên Nguyễn Du sạch, mát. Dĩ nhiên là đẹp nữa. Vì nơi đây, chúng đã bước xuống xuống, băng sông, qua một miền đất nhiều băng khuâng, xao xuyến.

Ngồi chung trên cái cột trụ đồ dài, Dzũng Đakao hỏi Chương còm:

– Mà nghĩ sao vụ chiều mốt?

Chương còm đáp:

– Chả nghĩ sao cả. Con nhà Thảo xa lộ nghĩ giùm mình hết rồi.

Hưng mập nói:

– Thảo xa lộ khoái gây ngạc nhiên. Theo tao cứ bắt kiến lửa bỏ vào rốn thằng Chơn Chơn đạo nhơn là biết liền tù tì cái vụ chiều mốt.

Chơn Chơn đạo nhơn chối phăng:

– Em hông biết gì hết trời.

Bồn lửa biểu diễn màn lừa:

– Nó không biết gì thật đó, Hưng mập ạ! Vậy Chơn Chơn đạo nhơn biết Thảo xa lộ đang ở đâu chứ?

Chơn Chơn đạo nhơn lắc đầu:

– Ern hông biết luôn.

Bồn lửa thử đài:

– Tiếc quá, lát nữa tụi anh về Sài Gòn, giấy xe đồ mua rồi.

Chơn Chơn đạo nhơn cuống quýt:

– “Dzia” thiệt à?

Bồn lửa vỗ vai ông nhãi:

– Thiệt.

Chơn Chơn đạo nhơn vùng bỏ chạy. Bồn lửa xoa tay thích thú:

– Con nhà Thảo xa lộ sắp dẫn xác tới. Minh cho nó “ngạc nhiên” tí ti. A lê hấp, sang cón chơi.

Bồn ông nhóc xuống xuống máy đuôi tôm. Chủ xuống là một nhãi con chừng mười hai tuổi, Nó quần giầy giệt máy. Máy nổ. Nó hất đầu hỏi trống không:

– Sang còn, hả?

Dzũng Đakao cười:

– Sang được không?

Thằng nhãi tự tin:

– Đi đâu chẳng được. Sang còn dễ ợt. Sang hai chục, về hai chục một người.

Hung mập đùa:

– Mắc dữ vậy?

Thằng nhãi nói:

– Xăng giờ sáu chục một lít lận.

Bồn lửa hỏi:

– Chạy vô Chắc cà đao được không?

Thằng nhãi tròn mắt:

– Vô được nhưng xa thấy mồ. Phải mua thêm xăng “xơ cua”. Vô đó mà chi? Sang còn vô nhà tôi bẻ mận ăn đã đời.

Thằng nhãi cho cái đuôi tôm chìm xuống nước, và thản nhiên quay mũi xuống hướng về phía cồn. Nó dựa mông vào máy, chân phải co lên gác vô đầu gối chân trái, nhàn tản như người đứng dựa lưng vào cột đèn hút thuốc lá. Bọn Dzũng Đakao phục nó lắm. Bằng tuổi nó, nhãi con Sài Gòn không biết làm gì giúp đỡ gia đình ngoài cái tài kể tên tài tử phim quyền cước vanh vách và bàn tán nhân vật truyện tranh. Thằng nhãi thật cừ. Nó là thuyền trưởng. Nó chịu trách nhiệm với hành khách quá giang. Xuống ra giữa dòng. Gặp ghe lớn chạy tạo nên những đợt sóng lớn. Thằng nhãi hăm máy.

Xuồng của nó chậm dần và gổi lên sóng. Hết sóng lớn nó lại “xả ga” cho xuồng lướt phẳng phẳng, Dzũng Đakao nhìn thẳng nhai với lòng cảm mến. Nó thân mật gọi chuyện;

– Em tên chi?

– Quới.

– Quới, em số dzách!

Thằng nhai toét miệng cười:

– Nhầm gì, nhiều thằng nhỏ hơn em còn ngon lành hơn em.

Dzũng Đakao cười theo Quới:

– Có đi học không, Quới?

– Em học buổi chiều. Mà chiều mốt cúp cua. Học hè cúp cua một bữa chả sao,

– Cúp cua làm chi?

– Đi coi Dzũng Đakao, Danh ná, Hưng mập, Bốn lửa. Chương còm mần xiệc. Tụi bạn em đồn rùm beng, anh ạ!

– Đồn rùm gì?

– Thì Danh ná, Dzũng Đakao bắn chết chim đang bay trên trời bằng súng cao su.

Hưng mập ngựa miệng:

– Còn Hưng mập?

Nhai Quới phẳng phẳng nói:

– Hưng mập nằm ngựa cho xe máy cán ngang bụng. Bốn lửa thì trồng cây chuối đá banh và Chương còm chơi âm nhạc bằng ... bấp. Chương còm gặm bấp lược ra bài hát.

Dzũng Đakao không thể đoán sai được.

Con nhà Thảo xa lộ “âm mưu” vụ này. Nó toan đuổi những đám mây chì đe dọa mùa hè đây mà. Thảo xa lộ nối tiếp nguồn vui. Nó muốn rương hành lý của bọn Dzũng Đakao, ngày về phải hết chỗ nhét kỷ niệm Long Xuyên. Chính “thủ phạm” là Thảo xa lộ. Nó bày vẽ chương trình. Nó bàn bạc với đám bạn học trò của nó. Nó hỏi ý kiến bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó ham gây bất ngờ, nên đã “quên” bọn Dzũng Đakao. Và nó sẽ lãnh bài học về sự “quên” dễ thương đó. Thảo xa lộ sẽ cuống cà kê. Bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn thật thì nó sẽ bị lôi ra giữa sân vận động, sẽ bị cù léc toi bồi và bị nhổ hết tóc. Ai bảo nó xí gạt khán giả!

Xuông đã cập bờ. Dzũng Đakao trả Quói hai trăm bạc. Nó nói:

– Bạn đi tám chục, bạn về tám chục. Chỗ dư các anh tặng em để mốt mua giấy vô coi Danh nà bản nà.

Nhãi Quói cảm ơn rồi rít và hỏi:

– Em neo xuống đợi các anh?
– Khởi neo. Hể có khách quá giang, em cứ chờ khách.

Bọn Dzũng Đakao đã bước lên cồn. Chúng nó không đi đâu xa mà tấp vô cửa tiệm bán hòm dụng lúi ra sông. Ở đây trống tung và chúng nó có thể nhìn rõ cánh vật bên công viên Nguyễn Du. Hai ông nhóc đang chạy vào công viên. Chơn Chơn đạo nhơn và Thảo xa

lộ đấy. Chơn Chơn đạo nhơn vung tay dẫn giải. Thảo xa lộ vò đầu, giậm chân. Bốn lửa phì cười:

- Con ông cụ dính bầy.

Tám con mắt theo rời từng cử chỉ của Thảo xa lộ. Hắn nó vừa buồn vừa giận vừa lo sợ. Nó giậm chân, vò đầu một lúc rồi cầm cổ chạy. Chắc nó chạy ra bến xe đò. Dzũng Đakao ái ngại:

-Tội nghiệp Thảo xa lộ.

Hưng mập nói:

- Rồi nó sẽ sướng rên. Mà thôi, đừng đùa lâu quá.

Dzũng Đakao búng ngón tay:

- Về kiếm nó bàn cuộc vui chiều mốt. Giúp cô nhi viện là bốn phận của chúng ta.

Bốn ông nhóc rời tiệm bán hòm. Nhãi Quới vẫn neo xuống chờ đợi.

CHƯƠNG CUỐI

Sân vận động thị xã đông gấp mười lần hôm tranh giải Guigoz. Khán giả húi cua và kẹp tóc chen nhau, xô đẩy nhau chọn chỗ tốt để nhìn rõ mặt thần tượng Danh ná và các bạn Sài Gòn của nó. Danh ná nổi tiếng hơn mặt trời nên mặt trời lặn vào mây và chiều nay thiếu nắng. Cần gì nắng của mặt trời. Đã có một thứ nắng rực rỡ thấp sáng hồn đào niên thiếu. Đó là Danh ná. Chỉ là Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hung mập. Bác sĩ chủ giải Guigoz lảng xảng trước cái mi-cô yêu cầu khán giả giữ trật tự. Khán đài trung ương dành cho các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Các em là khán giả danh dự. Mấy dì phước dẫn các em tới đây. Chiều nay, chiều của những đứa bé bị bọn gấu ăn cắp hết mặt ngọt hồn nhiên sẽ được những đứa bé khác đền bù xứng đáng. Người lớn tặng trẻ con tình thương. Trẻ con tặng trẻ con niềm vui.

Ngồi dưới gầm khán đài với các bạn, Dzũng Đakao tưởng tượng nụ cười của các em mồ côi sắp nở trên những đôi môi khô héo từ lâu, nó thấy chiều nay thật ý nghĩa. “Người ta sẽ không ân hận gì cả nếu đã làm được một việc ý nghĩa dâng hiến cuộc đời”. Câu này thầy Dzũng Đakao thường nhắc nhở. “Mà làm cho người khác quên đau khổ là công việc ý nghĩa nhất”. Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còm, Bồn lừa, Hung mập sắp làm một việc ý nghĩa nhất mà thầy nó hằng trông cậy ở chúng nó.

Dzũng Đakao vỗ vai Danh ná:

– Mày sung sướng chú?

Danh ná chớp mắt:

– Sung sướng lắm.

Dzũng Đakao hỏi Bồn lừa:

– Có quên món “đồ nghề” nào không?

Bồn lừa lắc đầu;

– Đếm đủ rồi. Tao cảm động quá.

Hung mập nhỏ nhẹ:

– Tim tao đập lia.

Trên đầu năm ông nhóc, năm vị hoàng tử mơ mộng, bác sĩ chủ giải Guigoz đang nói về ý nghĩa cuộc vui chiều nay. Bác sĩ cảm ơn khán giả nhóc con đã nồng nhiệt tham dự. Như vậy, cô nhi viện Ái Nhi sẽ có thêm niềm an ủi chia đều cho những đứa bé hẩm hiu. Sự tham dự của nhóc con và sự giúp vui của Danh ná, Dzũng Đakao và các bạn, bác sĩ nhấn mạnh, là

tấm mền đắp ấm trẻ con mồ côi những đêm lạnh, là ánh sáng chiếu rọi vào u tối.

– “Các em là mặt trời. Cuộc đời cần năng lượng của các em. Các em dạy chúng tôi, dạy người lớn bài học thương yêu quý giá nhất. Mặt trời đang đốt cháy buồn tủi ở sân vận động thị xã Long Xuyên, tôi ước ao mặt trời sẽ đốt cháy mọi buồn tủi ở khắp quê hương Việt Nam. Tôi hạnh diện vì các em. Bởi chính các em sẽ làm lại quê hương chúng ta. Hãy có tâm hồn, mãi mãi có tâm hồn. Hãy nồng nhiệt, mãi mãi nồng nhiệt. Quê hương chúng ta chỉ vươn lên nhờ nhờ những tâm hồn nồng nhiệt “

Dzũng Đakao ứa nước mắt. Bác sĩ chủ giải nói những lời giống những lời của thầy nó. Và những lời đó luôn luôn khiến Dzũng Đakao xúc động. Thảo xa lộ thích gây bất ngờ. Sự bất ngờ nào của Thảo xa lộ cũng thiết tha. Long Xuyên đã cho Dzũng Đakao nhiều kỷ niệm. Kỷ niệm nhớ trọn đời nó, chắc chắn, là buổi chiều hôm nay, buổi chiều nó đã làm được một việc ý nghĩa. Dzũng Đakao đưa tay quạt ngang mắt, trong khi, nhóc con vỗ tay hoan hô bác sĩ chủ giải Guigoz, Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên. Bác sĩ chủ giải Guigoz- bây giờ gọi là Lão Ngoan Đồng - giới thiệu các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Nhóc con chào mừng các em bằng những tràng pháo tay ròn rã. Sau đó, khởi sự lễ chào cờ. Sân cỏ đương náo nhiệt

bổng im phăng phắc. Rồi quốc ca trỗi lên. Hàng ngàn giọng hát đồng đều. Trẻ con thuộc quốc ca hơn người lớn. Trẻ con yêu nước hơn người lớn. Quốc ca hát bởi trẻ con mới bốc khói linh thiêng và linh hồn tổ quốc mới hiện về trên lá cờ tung bay trong gió.

Lễ chào cờ chấm dứt. Lão Ngoan Đồng mời khán giả ngồi. Nhưng khán giả không chịu ngồi, dù là khán giả ở khán đài. Tất cả đứng và cổ rướn cho cao hơn để nhìn rõ Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lửa. Lão Ngoan Đồng âu yếm:

– Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập đâu?

Từ dưới gầm khán đài, năm ông nhóc lần lượt chui ra. Danh ná và Dzũng Đakao quàng súng cao su vào cổ. Hưng mập bê một bó tre dài. Bốn lửa cầm cái chai không biết đựng gì. Chương còm đeo cái “xắc” nhỏ của Kỹ Thương ngân hàng. Vài ông nhóc trông thấy chúng trước nhất bèn vỗ tay cổ vũ. Thế là vang động pháo tay, dù đứng xa chưa nhìn rõ. Năm vị hoàng tử lạ lùng, khó khăn rẽ đám đông vào sân. Chạy một mạch ra giữa sân. Xếp hàng một. Chắp tay, cúi rạp mình chào bốn phía. Bao tổ hân hoan nổi dậy. Thủy triều mừng rỡ trào dâng. Như những tay hát xiệc nhà nghề, như những tài tử gạo cội trên sàn quay, năm vị hoàng tử nhập cuộc ngay. Thần dân đang

suy tôn họ, đang trông đợi họ ban phát hạnh phúc. Có liền. Một hoàng tử không thể hứa cưới. Hưng mập cắm mười cây tre dài chừng một thước xuống sân cỏ, cây nọ cách cây kia độ một cánh tay. Chương còm mớ “xắc” ghim lên đầu mỗi cây tre nhỏ một trái mận đỏ ối. Hai danh tài Dzũng Đakao và Danh ná lùi xa mục tiêu ngót năm mươi thước. Bão tố đã ngưng. Thủy triều đã rút. Ngàn ngàn con mắt điều tiết đến vô cực theo rồi từng cử chỉ của hai nhà vô địch liên lục địa về môn bắn súng cao su.

Danh ná tháo súng khỏi cổ. Tay trái cầm cái gạc ối, tay phải vắn về viên đạn đất nung. Hai sợi giây cao su buông thông, lủng lọng trông đẹp vô cùng. Nó nháy mắt ra hiệu, Dzũng Đakao mỉm cười. Đạn đã nạp. Bất thần Danh ná té nhào, lặn bốn vòng và vùng dậy tia nhanh hơn chớp. Một trái mận tan xác biến mất. Khán giả chưa kịp ngạc nhiên, Danh ná đã xoay người, cúi xuống, luồn súng dưới một chân kiềng, tia phát thứ hai. Rồi phát thứ ba. Và Dzũng Đakao... khai hỏa. Đây là mấy kiểu bắn mở màn chưa có gì đặc sắc. Mấy kiểu này, hai danh tài đã “giao duyên” ở vườn sau nhà Danh ná. Tuy thế, khán giả lấy làm hài lòng lắm. Khán giả cổ vũ, suy tôn tận tình. Khán giả không thể ngờ nước Việt Nam lại sản sinh ra hai quái kiệt. Lục ca Xà Lớn nhảy cồm, gào thét:

- Dzũng Đakao, Danh ná, bọn tôi đây nè...

Nhãi Quới chụm tay vô miệng hét inh:

- Em chèo xuống cho các anh bữa hểm đó, ngen.

Dzũng Đakao nhìn lên khán đài. Mấy di phước vỗ tay không ngớt. Các em cô nhi reo hò, cười như nắc nẻ thưởng ngoạn tài diễn của Hưng mập. Chắc chắn là chưa bao giờ các em vui vẻ như bây giờ.

Một chú điều hâu, ác quỷ của gà con, từ đâu xà tới, lượn trên đầu khán giả. Dzũng Đakao chột nhó lời “đồn rùm” mà nhóc Quới kể hôm nọ. Nó bảo Danh ná:

- Kẻ thù của gà con!

Danh ná hỏi:

- Đâu, đâu?

Dzũng Đakao giục bạn:

- Hạ nó đi, nó đang chế nhạo bọn mình, nó lượn trên đầu mình.

Danh ná ngược nhìn. Nó kéo súng nhà đạn. Véo. Viên đạn thần sầu của Danh ná bắt con điều hâu cúp cánh. Dzũng Đakao bồi thêm viên nữa. Và, phạch, pặc, viuu... Những viên đạn giữ con điều hâu trên không. Khán giả ngẩng mặt ngó kẻ thù của gà con hứng đạn. Lông điều hâu bay tơi tả. Khi Danh ná và Dzũng Đakao ngừng bắn, con điều hâu khốn kiếp rơi cái bịch xuống đất. Khán giả muốn điên lên. Lão Ngoan Đồng cao hứng thả một

chùm bong bóng. Chờ bong bóng bay cao, Danh ná và Dzũng Đakao bắn nổ lốp bốp.

Bồn lửa ra hiệu. Chương còm thấy cái “xắc” cho bạn. Nó xoay đầu được đôi găng da, đeo vào tay. Chương còm chạy về hướng đạn đi. Bồn lửa lôi mười trái-bóng-bông-gòn nhỏ bằng trái bóng ping-pong, mở nút chai ét-xăng, rưới vô bóng. Nó cầm mười trái-bóng-bông-gòn lên đầu mười cây tre. Hưng mập quẹt diêm mỗi lửa. Danh ná tia. Đạn trúng trái bóng lửa, đẩy nó bay thẳng. Chương còm đón sẵn, tóm trái bóng ngon lành. Đã dặn dò nhau, Dzũng Đakao tia trái bóng lửa thủ nhì. Chương còm bắt gọn. Rồi Danh ná, Dzũng Đakao tia tới tấp. Chương còm bắt cả hai tay. Nó bay, nó nhảy. Không để trái bóng lửa nào thoát. Chương còm làm xiệc. Màn bắn bóng lửa này mà biểu diễn ban đêm thì tuyệt cú mèo. Khán giả tưởng mình đang coi chiếu bóng. Có thể, khán giả tưởng mình đang nằm mơ.

Hưng mập tung một trái bóng tấm xăng lên trời cùng lúc với Bồn lửa tung một trái bóng đã châm lửa. Danh ná nhắm trái bóng đã châm lửa mà tia. Nó tính rất khéo. Viên đạn của nó đẩy trái bóng đã châm lửa đụng trái bóng chưa châm lửa. Trên cao, hai trái bóng lửa rớt xuống. Danh ná chơi “bi da”! Danh ná bắn súng cao su thần sầu quỷ khốc. Bồn lửa và Hưng mập biểu diễn tiếp pha tung bóng

chưa cháy và bóng đã cháy. Dzũng Đakao tia huyệt. Dzũng Đakao cố tình tia huyệt. Nó chìa tay bắt tay Danh ná biểu lộ sự phục tài. Nó ôm Danh ná, nhắc bóng Danh ná. Khán giả hoan hô Danh ná rần trời. Và Danh ná lại khóc suốt suốt.

Bây giờ, năm vị hoàng tử đứng gần nhau. Cuộc vui chưa dứt. Cuộc vui còn hứa hẹn nhiều say mê.

Gần chỗ năm vị hoàng tử đứng, giọng ai nồng nàn;

- Anh Dzũng, em đây, tụi em đây này...

Năm vị hoàng tử cùng quay lại. Thảo xa lộ, Chon Chon đạo nhơn, Thủy, Lan, Liên, Duyên, Nga đang vẫy tay. Năm vị hoàng tử chớp mắt. Trong một cái chớp mắt, năm vị hoàng tử nhìn rõ chân dung mùa hè. Mùa hè rực rỡ. Mùa hè tuyệt vời. Mùa hè ở Long Xuyên. Mùa hè ở sân cỏ này. Mùa hè ở nụ cười hóm hỉnh của Thảo xa lộ. Mùa hè ở đôi mắt ngây thơ của Chon Chon đạo nhơn. Mùa hè ở bàn tay vẫy của Thủy, Lan, Duyên, Nga, Liên. Mùa hè vừa gọn một vòng tay ôm niên thiếu.

Hình như, Dzũng Đakao dang tay ôm mùa hè. Hình như, Hưng mập dang tay ôm mùa hè. Cả Chương còm, Bốn lửa, Danh ná nữa. Thác vui đương đổ xuống suốt đời. Một lời nói riêng chắc không ai nghe rõ. Nhưng năm vị hoàng tử đều thiết tha gọi nhỏ:

– Hạ ơi!

Và có tiếng vọng vỗ về, mơn trớn:

– Oi...

Tiếng ơi ngọt ngào. Tiếng ơi của mùa hè
quê hương. Tiếng ơi của một đời thương nhớ.

Long Xuyên, hè 1973

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Long Xuyên', with a long horizontal flourish underneath.

MỤC LỤC

Thay lời vào truyện	9
Chương một	13
Chương hai	29
Chương ba	43
Chương bốn	57
Chương năm	73
Chương sáu	89
Chương bảy	103
Chương tám	125
Chương chín	143
Chương mười	155
Chương mười một	169
Chương mười hai	185
Chương mười ba	199
Chương cuối	211

